

1885—B.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ, 1885 — ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΞΑΜΗΝΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΟΓΔΟΟΣ

Ίδρύθη ἐν ἔτει 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΔΡΑΙΟΣ

1885

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΩΝΥΜΟΥ ΜΕΤΟΧΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ «Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΕΙΚΤΑΚΗΣ, κτηματίας. — ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΤΣΙΜΠΑΛΗΣ, ἔμπορος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, δικηγόρος καὶ βουλευτὴς Βώλου. — ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β. ΠΑΓΚΩΣΤΑΣ, δικηγόρος καὶ
δημοτ. Σύμβουλος Πειριχωῦ. — ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΤΟΥΠΗΣ, δικηγόρος καὶ ὑφηγ. τοῦ Πανεπιστημίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ τῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Περιοδικοῦ Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΥΨΑΡΙΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐν Ἑλλάδι φρ. 5, — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ χρυσᾷ φρ. 6.

Ἡ συνδρομὴ εἶνε προπληρωτέα καὶ ἔτησία, ἀπὸ 1^{ης} Ἰανουαρίου μέχρι 31^{ης} Δεκεμβρίου.

Ἐγγράφονται κατὰ πῦσαν ἐποχὴν συνδρομηταὶ καὶ λαμβάνουσι τὰ φύλλα ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

Ἀδέτου φρ. 2,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου φρ. 2,80

Χαρτοδέτου » 3,50 καὶ ταχυδρομικῶς στελλομένου » 4—

Εὐρίσκονται ὅλοι οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοδομένοι τόμοι.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

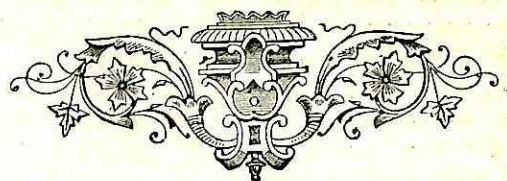
Δερίστατον (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	8	Μικρὰ καὶ μεγάλη (μετὰ εἰκόνας).....	135
Ἀκτὶς (ἡ) τοῦ ἡλίου.....	54	Μικροὶ (οἱ) ἱππεῖς (μετὰ εἰκόνας).....	136
Ἀλληλογραφία τῆς ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ.....	30, 95, 144	Μικρὸν (τὸ) παιδάκι (μετὰ εἰκόνας).....	26
Ἀλώπηξ (ἡ) μέσα εἰς τὸ φρέαρ.....	187	Μυῖα (ἡ).....	71
Ἀπάντησις εἰς τὸν ἐνδέκατον διαγωνισμὸν (μετὰ 20 εἰκόνων).....	173	Μωρὸν (τὸ) βασιλόπουλον (μετὰ 4 εἰκόνων).....	139, 156
Ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.....	74	Νομίσματα (τὰ).....	103
Ἀποτέλεσμα ἑνὸς ραπίσματος.....	46	Ὅρνιθες (αἱ) τοῦ Ταῖκου (μετὰ 12 εἰκόνων).....	10, 27, 42, 59
Ἀποτελέσματα τοῦ ἐνδεκάτου διαγωνισμοῦ.....	172	Ὅ,τι κάμῃς θά το εὕρῃς (μετὰ 2 εἰκόνων).....	73
Ἀσμα (τὸ) τοῦ καλόγιαννου (μετὰ εἰκόνας).....	120	Παιδικὸν πνεῦμα.....	15, 47, 80, 94, 112, 143, 160, 188
Ἀσκοπούλα (ἡ) (μετὰ εἰκόνας).....	165	Παράξενον (τὸ) ὄνειρον τοῦ Γιάννη (μετὰ εἰκόνας).....	77
Ῥαῖα (ἡ) ἐλάτη.....	86	Παρεγνωρισμένοι φίλοι (μετὰ εἰκόνας).....	124
Ῥυνιάρης (ὁ) οἰκοκύριος (μετὰ 6 εἰκόνων).....	110	Πατριωτικὴ πρότασις μιᾶς μικρᾶς ἑλληνίδος.....	94
Ῥεσποινίς (ἡ) Κομφενομένη καὶ ὁ Κύριος Ἀκα- τάστατος.....	166	Περπέτεται μιᾶς οἰκογενείας ποντικῶν.....	102, 125
Ῥόμος (ὁ) τοῦ δάσους τῶν λύκων (μετὰ εἰκόνας).....	33	Πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον (μετὰ εἰκόνας).....	128
Ῥο (αἱ) λαίμαργοι (μετὰ εἰκόνας).....	109	Πλάκα (ἡ) τῆς Τίτας (μετὰ εἰκόνας).....	48
Ῥο παιδία.....	112	Πλάνηται (οἱ).....	36
Ῥεμπνητήριον (τὸ).....	47	Πνευματικαὶ ἀσκήσεις 16, 32, 48, 64, 80, 96, 112, 128, 144, 188	
Ῥεπιστολαὶ τῶν μηνῶν πρὸς μικρῶν Ἀθηναίων : ..	110	Πολὺς θόρυβος διὰ τίποτε.....	110
Ῥούλιος.....	22	Πῶς φωτιζόμεθα.....	14
Ῥύγουστος.....	51	Σχισμένον (τὸ) φόρεμα.....	75
Ῥεπτέμβριος.....	85	Τάκης (ὁ) εἶνε φρόνιμος (μετὰ εἰκόνας).....	116
Ῥοκτώβριος.....	118	Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπὸρων.....	47, 176
Ῥοέμβριος.....	150	Τέλος (τὸ) τοῦ κόσμου, χωροφῶδία (μετὰ 3 εἰκόνων).....	179
Ῥεκέμβριος.....	183	Τὶ βλέπομεν εἰς τὴν ἑνὴν (μετὰ εἰκόνας).....	24
Εὐχαριστῶ! (μετὰ εἰκόνας).....	148	Τὶ εἶνε τὸ καθήκον.....	6, 23, 52
Ῥστορία ἑνὸς μικροῦ πτηνοῦ.....	158	Τραπέζι (τὸ) (μετὰ εἰκόνας).....	93
Ῥαλημέρα!.....	142	Τρεῖς (οἱ) μικροὶ Σωματοφύλακες (μετὰ 28 εἰ- κόνων) 1, 17, 38, 55, 65, 88, 104, 113, 137, 145, 161	
Ῥαλλιτέρα (ἡ) ἡλικία (μετὰ εἰκόνας).....	49	Τριῶν εἰδῶν ψεύδη.....	76
Ῥώδων (ὁ) τῆς εὐτυχίας.....	79	Φιλοξενία (ἡ) τοῦ Φενάχ (μετὰ 6 εἰκόνων).....	151, 167, 184
Ῥύκος καὶ ἄλωπηξ.....	127	Φωλεὰ (ἡ) τῆς Μάμμης (μετὰ 8 εἰκόνων).....	81, 97, 121, 129
Ῥάθημα (ἐν).....	159	Χωρικὸς (ὁ) καὶ ὁ υἱὸς του.....	139
Ῥαυρίκος (ὁ) διδάσκαλος (μετὰ εἰκόνας).....	155	Ψάρευμα (τὸ) τοῦ Στρατῆ (μετὰ 2 εἰκόνων).....	53
		Ὡραιότερον (τὸ) πανταλόνι.....	34

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δένδρον (τὸ) τοῦ Χριστοῦ.	Σελ. 176	Τσίλου! τσίλου! τσίλου!	14
Ἐναρξεις (ἡ) τῶν μαθημάτων.	74	Φθινόπωρον (τὸ).	5
Προσευχὴ πρὸς τὴν Παναγίαν	63	Χελιδόνι (τὸ) καὶ ἡ Θεώνη	
Σωφρονισμὸς (ὁ) τοῦ Μήτρου.	87	Ψεύτικη ἀλήθεια.	

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

Ὁ τόμος οὗτος περιέχει 107 εἰκονογραφίας

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε Τόμ. Ζ', σελ. 177].

ΙΔ'.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΦΡΙΚΩΔΕΣ

[Συνέχεια]

Ὅπως δὴποτε ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ δεῖπνον, ἔση-
κώθη ὁ Μάριος καὶ μετὰ δειλίας εἶπεν εἰς τοὺς φιλε-
ξυνοῦντας αὐτόν :

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας.
Λοιπὸν καλὴν νύκτα σας.

— Καὶ γιὰ ποῦ, νῆχουμεν καλὸ ρώτημα; εἶπεν ὁ
γέρων εἰς τὸν Μάριον. Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος
ἔτοξε Ζ' — Τεύχος 13^{ον}.

ἐφάνη εἰς τὸν Μάριον πάρα πολὺ ἀγρία καὶ φοβερά!
— Θὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου. Καλὴν
νύκτα σας καὶ σας εὐχαριστῶ.

— Καλέ, χωρτεύεις, παιδί μου; Ἔλα, Χριστέ
καὶ Παναγιά μου! Ποῦ θὰ πᾶς αὐτὴν τὴν ὥρα;
εἶπεν ἡ γριά.

— Δὲν θὰ το κουνήσης ἀπὸ 'δῶ, εἶπεν ὁ γέρων,
θὰ πλαγιάσης ἐδῶ. Τὰ δύο μου παιδιὰ θὰ κοιμη-
θοῦν μαζὶ καὶ σὺ θὰ κοιμηθῇς σὲ κρεβάτι χωριστὸ
μόνος σου 'ς τὴν ἀπάνω κάμαρα. Ἄντε, Κῶτσο,

Τόμος Η' — 1

πήγαινε τον τόν κύριον νά του δείξης τὸ κρεβάτι του. Καί σύ, καλὸ μου παιδί, ὕπνον ἐλαφρόν.

Ὁ Μάριος, ὅτε διήρχετο τὴν μικρὰν αὐλήν, εἶδε κατὰ γῆς μίαν πέτραν ὡς αὐτὸν ἔκυψε λοιπὸν μετὰ τρόπον καὶ χωρὶς νά τον ἴδῃ ψυχὴ, ἐπῆρε τὴν πέτραν καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Τί τὴν ἤθελεν ἄρα γε; Καὶ δὲν τὸ ἐκαταλάβατε;

— Ποῦ ἔξυρω ἐγὼ τί ἀνθρωποὶ εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ οἱ χωρικοὶ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάριος. Ἀς πάρω αὐτὴν τὴν πέτραν νά τὴν ἔχω ὡς ὄπλον, διὰ καλὸν καὶ διὰ κακόν. Ἐξυρῶ καὶ ἐγὼ τί εἰμπορεῖ νά μου συμβῇ!

Ἠκολούθησε λοιπὸν τὸν υἱὸν τοῦ χωρικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκράτει λυχνάριον εἰς τὴν χεῖρά του, καὶ ἔφεγγεν εἰς τὸν Μάριον, καὶ ἀνέβησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν κλίμακα τοῦ ἐπάνω δωματίου, κλίμακα στραβήν, ἡ ὁποία ἔτριζε φοβερὰ καὶ ἐσειέτο.

Ὅτε ἀνέβησαν εἰς τὸν δώματιον, ὁ υἱὸς τοῦ χωρικοῦ ἔδειξεν εἰς τὸν Μάριον τὴν κλίνην του, καὶ κατέβη εὐχρηστὴς εἰς αὐτὸν καλὴν νύκτα.

Ὁ Μάριος εὐθὺς ὡς ἔμεινε μόνος, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πέτραν, καὶ τὴν ἔχωσεν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, διὰ νά τὴν ἔχῃ πρόχειρον, ἂν του συμβῇ τὴν νύκτα νά τὴν χρειασθῇ.

Ἐπληγίασεν ἔπειτα, προσεπάθησε νά κοιμηθῇ, ἀλλὰ « ποῦ νὰ κλείσῃ μάτι! » τὸν ἄφινεν ὁ φόβος;

Ἐν τούτοις οἱ οἰκοδεσποταὶ ἀπεκοιμήθησαν, καὶ ἐκοιμῶντο, ὡς φαίνεται, ὕπνον βαθυτάτον διότι ὁ Μάριος ἤκουε τὸν ῥογχασμόν των, ῥογχασμόν δυνατὸν καὶ ἡχηρόν, ἀπόδειξις ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν κακοί, διότι ὁ κακὸς ἀνθρώπος ποτὲ δὲν κοιμάται ὕπνον βαθὺν καὶ ἀναπαυτικόν.

Τέλος πάντων ὁ Μάριος μετὰ πολλὰ, μόλις περὶ τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον κατῴρθωσε νά κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς του.

Ἀπεκοιμήθη ὁ Μάριος, ἀλλ' ὅμως μὴ ἐρωτᾷτε τί του ἐστοίχισεν ὁ ὀλίγος ἐκεῖνος ὕπνος! Εἶδεν ὄνειρον φοβερόν!

Εἶδεν ὅτι εὕρισκετο μέσα εἰς σπήλαιον ληστῶν καὶ δὲν ἠδύνατο νά φύγῃ.

Οἱ λησταὶ ἐφαίνοντο ἀνθρωποὶ καλοὶ, ἀλλὰ Κύριος εἶδε τί βασανιστήριά του ἡτοίμαζον!

Ὁ Μάριος ἤκουσε τοὺς ληστὰς συνομιλοῦντας σιγὰ σιγὰ, καὶ ἐνόμιζε πλέον ὅτι ἐφθασεν ἡ τελευταία του ὥρα.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ ἀρχιληστής ἦλθεν αἰφνης ἔμπροσθεν τῆς κλίνης τοῦ Μαρίου καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ φωνῆς ἀγρίας καὶ τρομερᾶς:

— Τὰ χρήματά σου, ἢ σοῦ τὸ πῆρα τὸ κεφάλι!...

Καὶ ὕψωσε τὴν χεῖρά του, νά τον κτυπήσῃ μετὰ τὴν σπάθην τὴν ὁποίαν ἐκράτει...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΑΞΕΙΑΙΟΥ

Εὐθὺς ἐξύπνησεν ὁ Μάριος ἔντρομος καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης του. Ἐτριψέ τοὺς νυστα-

λέους ὀφθαλμούς του καὶ δὲν εἴξευρε ποῦ εὕρισκεται. Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἐκύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ νά ἴδῃ τοὺς ληστὰς, τὸν ἀρχιληστήν καὶ τὴν σπάθην τὴν φοβεράν.

Ἀλλὰ οὔτε ληστὰς εἶδεν, οὔτε ἀρχιληστήν, οὔτε σπάθην· μόνον εἶδε τὴν οἰκοδεσποιναν, ἡ ὁποία ἐκράτει σάρωθρον καὶ ἐσάρωνε τὸ δωματίον.

Καθὼς τὸν εἶδεν ἡ καλὴ γυνή, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Καλημέρα, παιδάκι μου, δὲν ἐκοιμήθηκες καλὰ ἀπόψε. Ὅλη νύκτα εἶχες μεγάλη στενοχώρια, εἶχες παραμιλητὰ, καὶ μάλιστα ἐφώναζες: Πιάστέ τον τὸν κλέφτη! πιάστέ τον! Τί νὰ ἐδλεπες ἔς τὸν ὕπνο σου, παιδάκι μου;

— Ἐγώ... τίποτε δὲν ἔδλεπα, κυρά, σὰς βεβαιῶ... ἐτραύλισεν ὁ Μάριος Καπάνης ἐντροπέμενος.

— Ἀ! ἄ! ἀνεφώνησεν ἡ γραῖα, τώρα ἐκατάλαβα τί τρέχει! τὸ κρεβάτι θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ καὶ ἐκακοκοιμήθηκες, παιδάκι μου! Ἀρ' βέβαια, ἀρχοντόπουλο καλομαθημένο σὰν καὶ τοῦ λόγου σου!...

— Μὰ ὅχι δά, κυρά, ὅχι δὲν εἶν' αὐτό!

— Ἐλα δὰ τώρα καὶ μὴ μού τα λές αὐτά!

Ἀκουσε τί σου λέω ἐγώ. Μὴ μας βλέπεις ἔτσι χωριάτες, κόβει καὶ μᾶς τὸ κεφάλι μας! Ἀς εἶνε δὰ! Ἐλα τώρα, παιδάκι μου, νὰ πᾶμε κάτω νὰ φάμε, κοντεύει τὸ μεσημέρι, τώρα θάρρη ὁ ἀνδρας μου καὶ τὰ παλληκάρια μου ἀπὸ τὸ χωράρι νὰ βάλουνε ἔς τὸ στόμα τοὺς λίγο ψωμάκι καὶ νὰ πᾶνε πάλι ἔς τὴ δουλειά τους.

Καὶ ἡ οἰκοδεσποινὰ κατέβη διὰ νὰ ἀφήσῃ τὸν Μάριον μόνον νὰ ἐνδυσθῇ.

Ἐνεδύθη εὐθὺς ὁ Μάριος καὶ κατέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ κάτω δωματίον.

Τὸ δωματίον ἐκεῖνο, ὡς ἐνθυμεῖσθε, χθὲς τὴν νύκτα ἐφάνη εἰς τὸν Μάριον ὡς σπήλαιον κακοποιῶν ἀνθρώπων, καὶ ἔβαλεν ὁ νοῦς του χιλιάς δύο ὑποψίας· τώρα ὅμως τὸ αὐτὸ δωματίον ἦτο πολὺ διαφορετικόν, ἦτο δωματίον ἡμερον, συγυρισμένον, καθαρόν, καὶ ἦτο μίαν χαρὰ νά το βλέπῃ τις. Βλέπετε τί πρᾶγμα εἶνε ἡ κακὴ ιδέα!

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐμβαίνουν τρεῖς ἄνδρες, ὁ πατήρ καὶ οἱ υἱοί, αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι χθὲς τὴν νύκτα ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν ὡς ἀνθρωποὶ κακοποιοὶ καὶ λησταί. Καλέ, ποῦ λησταί! Αὐτοὶ οἱ ἀνθρωποὶ, ἀγαπητὰ μου παιδία, ἦσαν ἀνθρωποὶ ἡμεροὶ, γλυκύτατοι, καὶ καθὼς τὸν εἶδον ἐπλησίασαν πρὸς αὐτὸν μετὰ πολλὴν εὐγένειαν καὶ του ἔδωκαν τὴν δεξιάν των, τὴν ὁποίαν ὁ Μάριος ἔσφιγγε μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης, μετανοῶν μέσα του, διότι ἐξέλαβεν ὡς οἰκογένειαν κακουργῶν τὴν λαμπρὰν ἐκείνην οἰκογένειαν!

— Ἐ; δὲν τρῶμε τώρα, γυναῖκα; εἶπεν ὁ οἰκο-

δεσπότης. Κόπιασε, ἀρχοντόπουλο, νὰ ρίξωμε μέσα μας λιγοῦλι ψωμί.

Ἐκάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὸ τραπέzion καὶ ἡ οἰκοδεσποινὰ ἔφερε τὸν ζυμὸν, ὁ ὁποῖος ἄχνιζε καὶ εἶχεν ὀσμὴν νοστιμοτάτην· καὶ ἀφοῦ ἐκένωσεν εἰς τὰ πινακία των, ἔκαμε τὸν σταυρόν της καὶ εἶπε:

— Ἐλα Χριστὲ καὶ Παναγιά μου! καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν Μάριον καὶ του εἶπε:

— Καλῶς ὦρισες, παιδάκι μου!

— Καλῶς σας εὐρήκα! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

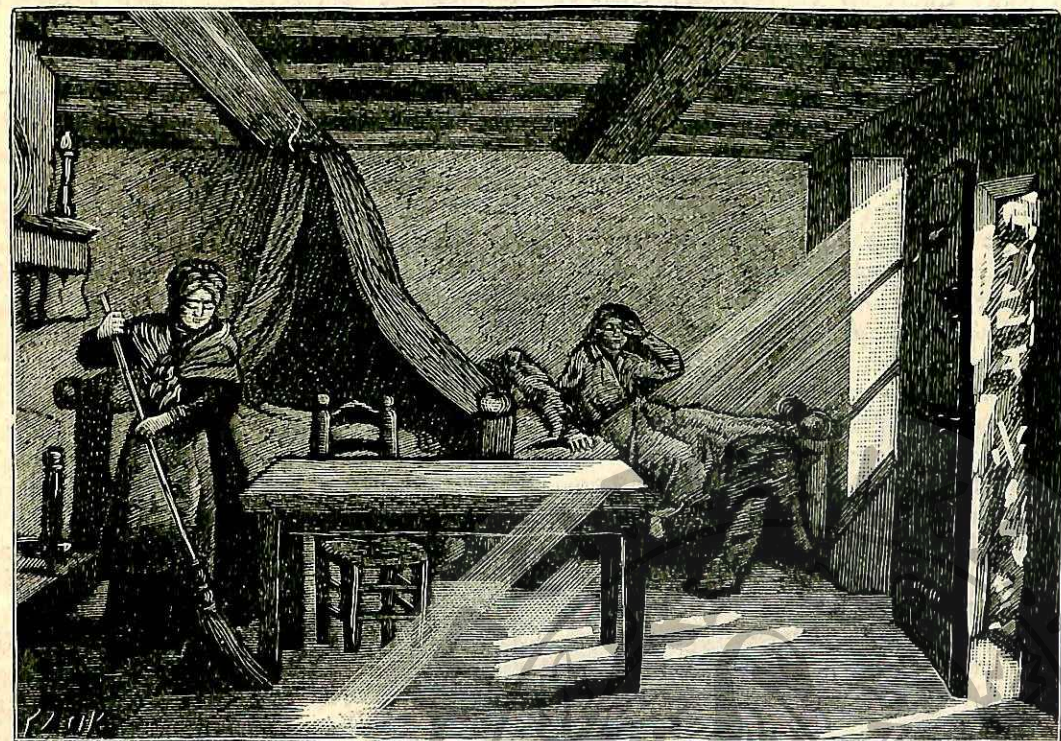
Καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμαν τὸν σταυρόν των ὡς καλοὶ χριστιανοί, ἤρχισαν νὰ τρώγουν καὶ οἱ πέντε μετὰ πολλὴν ὄρεξιν.

Ἐγινε παπαρῶνι ἀπὸ τὸν θυμὸν της καὶ ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἄνδρα της:

— Δὲν ἔξερεις δὰ τί μου λέγει ὁ μουσαφίρης μας! Θέλει νὰ μας πληρώσῃ, ἡ ἀφεντιά του! Πῶς σου φαίνεται;

— Ὅχι δά, εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ ἡ σωνὴ του ἔτρεμε νομίζω ὅτι εἶνε δίκαιον, διότι μ' ἐπεριποιήθητε μετὰ τὴν προθυμίαν καὶ εὐγένειαν...

— Ἀκουσ' ἐδῶ, παλληκάρια μου, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης. Ἐμεῖς δὲν τὴν πουλοῦμε τὴν φιλοξενίαν· δὲν εἶν' ἐδῶ ξενοδοχεῖον. Διὰ τὴν τιποτένια χάριν ποῦ σου ἐκάμχαμε, ἓνα μόνο πρᾶγμα θέλουμε ἀπὸ σένα...

« ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΝ ἡ ΟΠΟΙΑ ΕΣΑΡΩΝΕ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ » (Σελ. 2)

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ Μάριος ἐκάθησεν ὀλίγον καὶ συνωμίλησε μετὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ φιλοξένους χωρικούς, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐστάθη παρατηρῶν μήπως προβάλουν οἱ φίλοι του. Καὶ τῷ ὕντι μετ' ὀλίγην ὥραν ἐφάνησαν ἀπὸ μακρὰν καὶ οἱ τρεῖς των, ὁ Μοντανῆς, ὁ Δουμπάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ εἰσῆρῃ τί κάμνει, ἠρώτησε τὴν οἰκοδεσποιναν μετὰ πολλῆς δειλίας:

— Τί σας ὀφείλω, κυρά, διὰ τὴν κλίνην καὶ τὰ δύο φαγητὰ;

— Ὡ! καὶ νά τὴν ἐδλέπετε τὴν γραῖαν χωρικήν!

— Τί πρᾶγμα; ἠρώτησεν ὁ Μάριος μετὰ πολλῆς προθυμίας.

— Ὅταν ξαναπερᾶσῃς ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, νὰ μὴ ξεχάσῃς νὰ ἔλθῃς πάλιν νὰ μας ἴδῃς! εἶπεν ὁ γέρον οἰκοδεσπότης καὶ ἐγέλασε μετὰ πολλὴν ὄρεξιν.

— Ἀ! ὡς δι' αὐτό, σὰς το ὑπόσχομαι, ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος, καὶ ποτέ μου δὲν θὰ σας λησμονήσω!

Καὶ μετὰ τὴν εὐχριστίαν εἶπεν ὁ Μάριος τοὺς λόγους τούτους, ὥστε οἱ χωρικοὶ ἐκύτταξαν ἀλλήλους μετὰ μεγάλον θαυμασμόν καὶ πολὺ εὐχαριστημένοι. Τότε ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν ἡ γραῖα οἰκοδεσποινὰ καὶ του εἶπε:

— "Ελα, παιδάκι μου, νά σε φιλήσω!

— Μετά χαράς, κυρά μου, είπεν ὁ Μάριος καὶ ἀπ' οὗ τον ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπόν του, ἔσφιγγε τὴν δεξιάν του καὶ τοῦ εἶπε:

— Καλὸ σου κατευόδιον, παιδάκι μου, καὶ ὁ Θεὸς μαζὶ σου!

— "Ἐχετε υἱέσιαν! εἶπεν ὁ Μάριος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τῶν υἱῶν του.

Τὴν στιγμὴν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν νὰ ἐξέλθῃ, ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα προσέφερεν εἰς αὐτὸν μικρὸν δέμα ἐπιμελῶς τυλιγμένον καὶ δεμένον μὲ λεπτὸν σχοινίον καὶ τοῦ εἶπε:

— "Ἐλησμόνησες κάτι τι, παιδάκι μου!

— "Α, μπᾶ! τίποτε δὲν ἐλησμόνησα! εἶπεν ὁ Μάριος.

— "Οχι δά, εἶνε 'δικό σου τοῦτο, εἶπεν ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα, καὶ τον ἐκτύταξε μὲ πονηρίαν.

— Ναί, ναί! 'δικό σου εἶνε! ἀνεφώνησαν γελῶντες ὁ πατήρ καὶ οἱ υἱοὶ του, 'δικό σου εἶνε!

Ὁ Μάριος μὲ μεγάλην του ἀπορίαν ἔλαβε τὸ δέμα καὶ πάλιν ἐχαιρέτῃ τοὺς φιλοξενήσαντας αὐτόν, οἱ ὅποιοι τον συνώδευσαν ἕως εἰς τὴν ἔξω θύραν.

Οἱ τρεῖς φίλοι του ἐπερίμενον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, καὶ καθὼς τοὺς ἐπλησίασε, τὸν περιεκύκλωσαν καὶ τον ἠρώτων πῶς διῆλθε τὴν νύκτα.

— Περιφρημα! εἶπεν ὁ Μάριος, καὶ διηγῆθη καταλεπτῶς τὰ πάντα.

— Καὶ τί καλὰ σου ἔδωκαν; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος, τί κρατεῖς αὐτοῦ;

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Μάριος. Τὴν ὥραν ὅπου τοὺς ἀπεχαιρέτισα, μοῦ το ἔδωκεν ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα. Καὶ ἐγὼ δὲν εἰδεύρω τί εἶνε. "Ας το λύσωμεν.

Καὶ ἐν ᾧ ἐθάδιζον, τὸ ἔλυσεν ὁ Μάριος, ἐξετύλιξε τὸ χαρτίον, καὶ τί νομίζετε ὅτι ἐξεδιπλώσε; Μίαν πέτραν στρογγύλην.

— Τί εἶν' αὐτό; ἠρώτησαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι μὲ ἀπορίαν.

— Ποπό, 'ντροπή! εἶπεν ὁ Μάριος.

— "Ελα δὰ τώρα 'πέ μας τί εἶνε;

Καὶ ὁ Μάριος διηγῆθη πῶς ἔσκυψε καὶ ἐπῆρε τὴν πέτραν ἀπὸ τὴν αὐλὴν διὰ νὰ τὴν ἔχῃ ὡς ὄπλον, ἂν τυχὸν οἱ φιλοξενήσαντες αὐτὸν ἤθελον νὰ τον κακοποιήσουν τὴν νύκτα. Ὡς ἐνθυμεῖσθε, εἶχε χῶστη τὴν πέτραν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ ὡς φαίνεται θὰ τον εἶδαν οἱ φιλόξενοι ἐκεῖνοι χωρικοὶ ὅταν ἐπῆρε τὴν πέτραν καὶ θὰ ἐμάντευσαν διατί τὴν ἐπῆρε. Κυττάζετε λοιπὸν τί εὐγενεῖς ὅπου ἦσαν! Ἀντὶ νὰ του φανερώσουν τὴν ἀδικον πράξιν του καὶ νὰ ἀγανακτήσουν ἐναντίον του, αὐτοὶ ὄχι μόνον δὲν του εἶπον κανένα ψυχρὸν λόγον, ἀλλὰ καὶ τον ἐπεριποιήθησαν ὡς ἂν ἦτο τέκνον των. Χάριν αὐτοῦ ἐστενοχωρήθησαν, ἔχασαν τὴν κλίνην των, καὶ ὁμῶς

τον προσεκάλεσαν νὰ ἔλθῃ καὶ πάλιν νὰ τους ἰδῇ, χωρὶς νὰ του φανερώσουν τὸ παραμικρόν. Καὶ ἀντὶ νὰ τον ἐλέγξουν, δηλαδή ἀντὶ νὰ του εἰποῦν ὅτι δὲν ἔκαμε καλὰ καὶ ὅτι ὁ τρόπος του αὐτὸς δὲν ἦτο καθέλου καλός, αὐτοὶ μὲ ὀλην τὴν λεπτότητα καὶ τὴν εὐγένειαν, τοῦ ἔδωκαν τὴν πέτραν ὡς νὰ του ἔλεγον: Μὴ θαρρεῖς ὅτι δὲν σ' ἐκαταλάβαμε ὅτι μας ἐπῆρες διὰ κακῶς ἀνθρώπους, ἀλλὰ δὲν καταδεχόμεθα νὰ σοῦ το ἀποδεξώμεν.

— Ποπό, 'ντροπή! ἐπανάλαθεν ὁ Μάριος. Τὸ πάθημά μου τοῦτο θὰ μου γίνῃ μάθημα.

— Πραγματικῶς, νὰ τί θὰ εἴπῃ εὐγενεῖς ἀνθρωποι! εἶπον καὶ οἱ τρεῖς φίλοι.

— Καὶ δὲν μου λέτε πῶς ἐκοιμηθήκατε σεῖς; ἠρώτησε τοὺς φίλους του ὁ Μάριος.

— Μὴ ρωτᾶς! ὅπως κοιμᾶται κανεὶς 'ς τὸν ἀχυρῶνα.

— 'Σ τὸν ἀχυρῶνα!

— 'Σ τὸν ἀχυρῶνα, βέβαια! Δὲν εἶχε που ἄλλου νὰ μας βάλῃ.

— Τὸν ὕπνον μας μὴδὲ ὁ ἐχθρὸς μας νὰ τον κάμῃ! τὸ κρεβάτι μας ἦτο σκληρόν, πέτρα!

Ὁ Σαϊζάνης ἐμειδίασε μὲ περιφρόνησιν καὶ ἀηδῖαν, καὶ μὲ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου του ἐπίναξεν ἀπὸ τὸ φόρεμά του μικρὰ κομμάτια ἀχύρου καὶ χόρτου τὰ ὁποῖα ἦσαν κολλημένα ἀκόμῃ.

— Καὶ ἐδειπνήσατε; ἠρώτησεν ὁ Μάριος.

— Θαυμάσια! ἀπεκρίθη ὁ Δουμποδάνος, ὁ ὁποῖος εἶχε κατορθώσῃ νὰ χορτάσῃ τὴν φοβερὰν ὄρεξιν του μὲ τὸ φαγητόν, τὸ ὁποῖον ἂν δὲν ἦτο νόστιμον, ἦτο ὁμῶς ἀφθονον.

— Ἀλήθεια; ἠρώτησε πάλιν ὁ Μάριος, καὶ παρετήρησε τὸν Παῦλον.

Ἀλλὰ ὁ Παῦλος ἀντὶ νὰ ἀποκριθῇ, ἔβηξεν. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁσάκις δὲν ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ, ἔβηγε.

Ἐφαίνετο καὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπόν του ὁ Παῦλος ὅτι ἤρχισε νὰ βαρύνεται τὸ ταξείδιον, διότι ἦτο παιδίον καλομαθημένον καὶ ἀσυνήθιστον εἰς τοὺς κόπους τῆς ὁδοπορίας. Ἀλλ' ὁμῶς, ἐπειδὴ ἡγάπα τὸν Μάριον εἰλικρινῶς καὶ δὲν ἦτο καὶ φλύαρον παιδίον, διὰ τοῦτο δὲν ἔλεγε τίποτε.

Τοῦναντίον ὁ Μάριος ἦτο ζαιδρός, καὶ κατευχαριστήμενος, διότι ὁλονὲν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὴν πατρικὴν του οἰκίαν. Ἀνέπνεε λοιπὸν τὸν πρωτὶνὸν ἀέρα μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Ἀφ' οὗ ἐθάδιζαν ἀρκετὴν ὥραν, διέκριναν μακρόθεν τὸ κωδωνοστάσιον μικροῦ τινὸς χωρίου ὀπισθεν χαμηλοῦ λόφου. Προχωροῦν ἀκόμῃ ὀλίγον καὶ βλέπουν δύο ἐργάτας οἱ ὁποῖοι διώρθωνον τὴν ὁδὸν καὶ ἔστρωνον χαλίικα. Ἡ ὁδὸς θὰ εἶχε πολὺν καιρὸν νὰ διορθωθῇ, διότι ἦτο ἐλεεινὴ καὶ ἀνω κάτω. Εἶχε βρέξῃ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, καὶ οἱ λάκκοι ἦσαν γεμάτοι, ὥστε ἐσχιματίζοντο πολλοὶ λίμναι, καὶ διὰ

νὰ περάσῃ τις ἔπρεπε νὰ βαδίξῃ βῆμα βῆμα, καὶ νὰ προσέχῃ ποῦ νὰ πατῇ.

Καὶ ὁ μὲν Μάριος καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Δουμποδάνος ἐπέρασαν, ἀλλ' ἐξαίφνης ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Σαϊζάνη καὶ ἐστράφησαν.

Ὁ Σαϊζάνης εἶχε γυρίσῃ τὸ κάτω μέρος τῆς περισκελίδος του μέχρι τῶν ἀστραγάλων καὶ ἐφαίνοντο τὰ κομψὰ ἐλαστικά ὑποδήματά του, καὶ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ἐκτύταζε ποῦ νὰ πατήσῃ διὰ νὰ μὴ λερῶσιν τὰ ὑποδήματά του.

Οἱ ἐργάται ἦσαν συνηθισμένοι νὰ βλέπουν καθ' ἡμέραν τοὺς χωρικοὺς οἱ ὁποῖοι διέβαινον ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐπάτουν πλὰτες μέσα εἰς τὰ νερὰ χωρὶς καμμίαν προσοχήν. Ὅταν λοιπὸν εἶδον τὸν μικρὸν ἐκεῖνον κύριον, ὁ ὁποῖος δὲν κατεδέχετο νὰ πατήσῃ μέσα εἰς τὰ νερά, ὅπως ἔκαμνον οἱ χωρικοί, καὶ μάλιστα εἶχε γυρίσῃ καὶ τὸ παντελόνι του, τοὺς ἐφάνη πολὺ ἀστείον. Διέκοψαν λοιπὸν τὴν ἐργασίαν των καὶ τον ἐκτύταζον μὲ εἰρωνείαν.

Ὁ Παῦλος παρετήρησε τὰ εἰρωνικά βλέμματα τῶν ἐργατῶν, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι χαρίζουν, ἀφ' οὗ μάλιστα καὶ ἡ πράξις του δὲν ἦτο γελοία, ἐστάθη καὶ αὐτὸς καὶ τοὺς ἐκτύταξε μὲ βλέμμα περιφρονητικόν.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐργάται προσεβλήθησαν. Εἶπε λοιπὸν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν:

— "ὦ! Φοβάται τὸ ἀρχοντόπουλον νὰ μὴ λασπώσῃ τὸ βρακάκι του! καὶ γιὰ δ' αὐτὸ τὸ ἐγύρισε! Μὰ τὸ νὰί, ἀμαρτία εἶνε νὰ λερωθῇ!

Καὶ ὁ ἄλλος ἐργάτης εἶπε:

— Ἐγὼ θαρρῶ πῶς το κάνει γιὰ νὰ μας δείξῃ τὰ ὁμορφὰ του τὰ παπουτσάκια! Τὸ τσαμένο!

Καὶ ἐγέλασαν δυνατὰ: χά χά χά, καὶ ἡτοιμάσθησαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἐργασίαν των.

Ἀλλὰ ὁ Σαϊζάνης δὲν ἐχωράτευε. Χωρὶς νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἐφώναζε πρὸς τοὺς ἐργάτας:

— Αἱ τοῦ λόγου σας! Γιὰ νὰ σας 'πῶ, δὲν μου λέτε, παρακαλῶ, ποῖός σας ρώτησε καὶ κάθισθε καὶ φλυαρεῖτε; Ἡ δουλειά σας εἶνε νὰ στρώνετε αὐτοῦ τὰ χαλίικα. Τὴ δουλειά σας λοιπὸν!

Οἱ ἐργάται ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτόν καὶ ἐκτύταζαν ἀλλήλους. Δὲν εἰμπόρεσαν νὰ χωνεύσουν τὴν ὕβριν τοῦ μικροῦ ἐκεῖνου ἀνθρωπίσκου.

Ἐπειτα ὁ μεγαλύτερος ἐκ τῶν δύο ἐργατῶν εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν του:

— Καλὰ λέει τὸ ἀρχοντόπουλο! Ἐμεῖς πρέπει νὰ κάνωμε τὴ δουλειά μας!

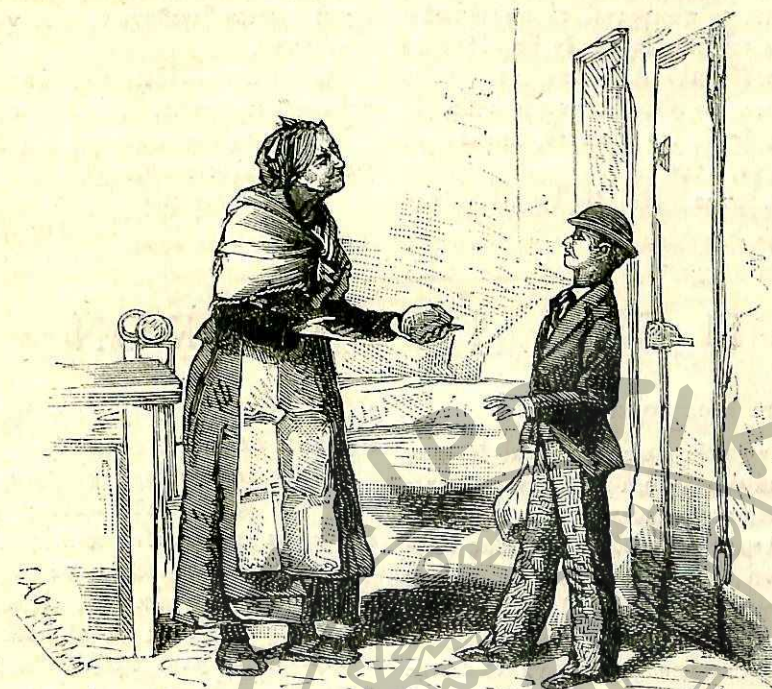
Καὶ εὐθὺς ἔλαβε μίαν πτυαριὰν χαλίικα καὶ τα ἔρριψε μὲ ὀρμὴν καὶ ὀργήν ἐν ἑνὰ λάκκον γεμάτον νερόν, ἴσα ἴσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σαϊζάνη.

Ὁλος ὁ Σαϊζάνης ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν κατεβράχῃ ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤτοπηκτόν μαῦρον ὡς μελάνη, καὶ ἐγιναν τὰ ἐνδύματά του «δυὸ χαρὲς καὶ τρεῖς τρομάρες».

Ἀνεπήδησε λοιπὸν κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐργίαν του καὶ ἀνεφώνησε:

— Τοὺς ἀχρεῖους!

Καὶ οἱ τρεῖς φίλοι ἤκουσαν καθαρὰ τὰς δύο

«ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕΣ ΚΑΤΙ ΤΙ, ΠΑΙΔΑΚΙ ΜΟΥ» (Σελ. 4).

“Ωρμηθεν εὐθύς ὁ ἄλλος ἐργάτης εἰς βοήθειαν τοῦ συναδέλφου του, ἀλλὰ εὐρέθησαν ἐμπρός του εὐθύς ὁ Καπάνης καὶ ὁ Μοντανῆς, ἔτοιμοι νὰ ὑπερασπίσωσι τὸν φίλον των.

“Ὁ ἐργάτης λοιπὸν καθὼς εἶδεν ὅτι οἱ νέοι ἐκεῖνοι δὲν παίζουν, ἐστάθη ὀλίγον καὶ ἐσκέπτετο τί νὰ κάμῃ.

“Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ἄλλος «σαν βρεγμένη κόττα» ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ ἀνάθαρτον λουτρόν τοῦ ἑποῖον ἔκαμε χωρὶς νὰ θέλῃ, καὶ ἦτο κατεντροπισμένος, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ χωνεύσῃ πῶς ἐν παιδίον ὡς τὸν Δουμποδάνον, μὲ μίαν γροθιὰν νὰ τον ῥίψῃ ἐκεῖ ὅπου τον ἔρριψε.

“Ὁ ἄλλος ἐργάτης τον ἐκύτταξεν ὡς νὰ ἔλεγεν εἰς αὐτόν: “Τί πρέπει νὰ κάμωμεν τώρα;

“Ὁ βρεγμένος λοιπὸν ἐμουρμούρισε:

— “Ἄς τα νὰ πῶν νὰ χαθοῦν, τὰ παλιόπαιδα!

“Ἐκαμνε τάχα ὅτι τα περιφρονεῖ τὰ παλιόπαιδα; ἀλλὰ μέσα ἡ καρδιά τοῦ το εἴξευρε, ἐν ὅσῳ ἔδλεπεν ἐμπρός του τὸν χειροδύναμον Λεωνίδα, τοῦ ὁποῖου ἔδοκίμασε τὴν δύναμιν. “Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ Σαϊζάνης ἐπέρασεν ἡσυχά ἡσυχά τὸν βόρβορον, καὶ ἄρ’ οὐ ἐπάτησεν εἰς τὰ στεγνὰ εἶπεν:

— “Ἐ! καὶ τώρα, δρόμο! ἐδῶ δὲν ἔχομεν νὰ κάμωμεν πλέον τίποτε.

Καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

“Ἐν τούτοις ὁ Μάριος ἔστρεφεν ἐκ διαλειμμάτων πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἐφαίνετο ἀνῆσυχος.

— Μὰ τί ἔχεις λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς.

— Δέν μου ἀρέσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, πού τους ἀρῆσamen ὀπίσω μας. Αὐτοὶ εἶνε ἄνθρωποι ἐκδικητικοὶ καὶ κακοί. Καὶ ἂν θέλετε νὰ μ’ ἀκούσετε, ἔλατε νὰ ταχύνωμεν τὸ βῆμά μας, νὰ φθάσωμεν μίαν ὥραν ἀρχήτερα εἰς τὰς οἰκίας ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι φαίνονται ἐκεῖ κάτω!

“Ἡ συμβουλὴ τοῦ Μαρρίου δὲν ἦτο κακὴ, καὶ ἂν καὶ ὁ Μοντανῆς ἔλεγεν ὅτι δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς νὰ δείξουν ὅτι φοβοῦνται, θέλων ὅμως καὶ μὴ θέλων, ἡ γαργάσθη νὰ πεισθῇ εἰς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του.

Πρὸς τούτοις ὁ Μάριος εἶπε νὰ μὴ σταματήσουν εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου, ἀλλὰ εἰς τὸ τελευταῖον.

— Τί προφυλάξεις εἶνε αὐταί; “Ἐλεγεν ὁ Δουμποδάνος, τοῦ ὁποῖου ἡ κοιλία «ἐπαίξε ταμπουρά!»

— “Ἀκου ἐμένα καὶ μὴ σε μέλει! εἶπεν ὁ Μάριος. Χρειαζέται προσοχή!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΟ).

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΑΣ

Τὸ σῶμά μας δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ δὲν μας ἐπιτρέπεται νὰ το κάμωμεν ὅτι θέλομεν. Ἀνήκει εἰς τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖός το ἔπλασε· εἰς τὴν Πατρίδα εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλομεν ν’ ἀποδώσωμεν ὅσας ὑπηρεσίας δυνάμεθα ἀντὶ τῶν εὐεργεσιῶν τὰς ὁποίας μᾶς δίδει, εἰς τοὺς γονεῖς μας, εἰς τοὺς φίλους μας τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ βοηθῶμεν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ το περιποιώμεθα, νὰ το διατηρῶμεν ὑγιὲς ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ νὰ το ἐνδυναμόνωμεν διὰ ὠφελίμων ἀσκήσεων.

Διὰ τοῦτο ἡ καθαριότης εἶνε καθήκον. Ἡ καθαριότης τοῦ σώματος εἶνε ἀπόδειξις τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς καὶ τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον θὰ προσέξῃ νὰ μὴ λερώσῃ τὰ ἐνδύματά του, θὰ φροντίσῃ νὰ μὴ μολύνῃ καὶ τὴν ψυχὴν του μὲ κακὰς πράξεις οὐδὲ κ’ ἂν μὲ κακὰς σκέψεις. Ἡ καθαριότης δὲν συνίσταται εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἐνδυμάτων· τὸ ἀπλούστερον ἐνδυμα δύναται νὰ εἶνε καθαρότερον ἀπὸ τὸ βελούδον καὶ ἀπὸ τὴν μέταξαν.

Τίποτε δὲν βλάπτει τόσο εἰς τὴν ὑγιάν καὶ τὴν δύναμιν τοῦ σώματος ὅσον ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ῥυπαρότης. Ἡ ὀκνηρία ἐκνευρίζει τὸ σῶμα καὶ το κάμνει ἀκατάλληλον νὰ ἐργασθῇ τὸ ἄχρηστον ἐργαλεῖον σκω-

ριάζει καὶ χάνει ὅλην τὴν δύναμιν του. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τὸ σῶμα, ἡ ἐργασία το δυνάμει. Ἡ ὀκνηρία καταστρέφει τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐκαμψίαν τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἡ ῥυπαρότης καὶ ἡ λαιμαργία προξενοῦν πολλὰς ἀσθενείας. Ἐχομεν λοιπὸν μέγα συμφέρον νὰ διατηρῶμεν ὑγιὲς τὸ σῶμα φυλάττοντας ἀκριβῶς τὰς συμβουλὰς τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν οἱ γονεῖς καὶ οἱ διδάσκαλοί μας.

Πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα μὲ αὐστηρότητα τὸ σῶμα διὰ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸ πνεῦμα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΣΥΝΕΙΘΙΣΩΜΕΝ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩΜΕΝ ΤΟΝ ΠΟΝΟΝ

Εἴμεθα ἐκτεθειμένοι εἰς ἀσθενείας ἢ δυστυχήματα διὰ νὰ θεραπευθῶμεν πρέπει νὰ ὑποστώμεν ἐγγχειρίσεις αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς προξενήσουν πόνον, ἢ νὰ λάβωμεν δυσάρεστα ἰατρικὰ.

“Ἄν δὲν ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ ἱατροῦ ἡ κατάστασίς μας θὰ χειροτερεύσῃ καὶ ἡ ἀσθενεία μας θὰ γίνῃ ἀθεράπευτος. “Ἄν ἡ γενναιότης εἶνε ἀρετὴ, ἡ ἀδυναμία τοῦ χαρακτῆρος καὶ ἡ ἀνανδρία εἶνε ἀπὸ τὰ χειρότερα ἐλαττώματα.

Εἶνε ἀνανδρία νὰ παραπονώμεθα διὰ τὸν μικρότερον πόνον καὶ πρὸ πάντων νὰ τρέμωμεν καὶ νὰ βάζωμεν τὰς φωνὰς πρὶν πάθωμεν τίποτε.

“Ἡ ἔξις τῆς ἐργασίας μᾶς δίδει τὴν γενναιότητα νὰ ὑποφέρωμεν τὸν πόνον, ἡ ἀργία τὸν νικντίον μᾶς ἐξαθενεῖ καὶ μᾶς κάμνει ἀνικάνους νὰ ἐργασθῶμεν καὶ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν μικρότερον πόνον.

Διὰ νὰ ὑποφέρωμεν τὸν πόνον μὲ ἡσυχίαν πρέπει νὰ συλλογιζώμεθα ὅτι εἶνε καθήκον.

ΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑ

Παρατηρήσατε ποία τάξις ἐπικρατεῖ εἰς τὴν φύσιν. Ἡ ἡμέρα διαδέχεται τὴν νύκτα· αἱ ὥραι τοῦ ἔτους ἐπανέρχονται ἀκριβῶς εἰς τὰς ἰδίας ἐποχὰς· ἡ γῆ, ἡ σελήνη καὶ ὅλα τὰ ἄστρα κινεῖνται τόσο κανονικῶς ὥστε οἱ σοφοὶ εἰμποροῦν νὰ ὑπολογίζωμεν μὲ ἀκρίβειαν καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν εἰς τὸν οὐρανόν.

“Ἡ τάξις αὕτη εἶνε ἔργον τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐδημιούργησε μὲ φρόνησιν καὶ σοφίαν καὶ ὅστις ἠθέλησε νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ μιμώμεθα εἰς τὰς ὑποθέσεις μας τὴν τάξιν ἢ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὴν φύσιν.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχωμεν τάξιν εἰς ὅτι κάμωμεν, εἰς τὰ μικρότερα πράγματα καὶ εἰς τὰ μεγάλαια.

Τὰ βιβλία μας, τὰ τετράδιά μας, τὰ ἐνδύματά μας πρέπει νὰ εἶνε τεθειμένα μὲ τάξιν, ὅπως μᾶς συμβουλεύουν οἱ γονεῖς ἢ οἱ διδάσκαλοί μας.

“Ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποίαν κάμωμεν τὸ καθήκον μας καθιστᾷ αὐτὸ εὐκολώτερον.

“Ἡ τάξις φέρει τὴν εὐπορίαν, ἐνίοτε καὶ τὸν πλοῦτον καὶ μᾶς διευκολύνει εἰς τὸ νὰ ἐκτελώμεν τὰ καθήκοντά μας· ἐν ᾧ ἡ ἀταξία ὁδηγεῖ εἰς τὴν πτωχείαν, εἰς τὴν ἀτιμίαν καὶ εἰς τὴν καταισχύνῃ.

“Ἄλλο πλεονέκτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν τάξιν εἶνε ἡ ἀκρίβεια.

“Ἡ ἀκρίβεια συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἐκτελώμεν τὰ καθήκοντά μας ὅταν πρέπει καὶ ὅπου πρέπει.

“Ἡ ἀκρίβεια εἶνε καὶ αὕτη καθήκον, διότι ὁποῖος δὲν ἐκτελεῖ ἀκριβῶς ὅτι πρέπει νὰ κάμῃ γίνεται ἀπειθὴς ἢ παραβαίνει τὴν ὑπόσχεσιν του.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΑΤΩΜΕΝ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΙΝ ΜΑΣ

Πρέπει νὰ συνειθίσωμεν νὰ κρατῶμεν τὴν ὑπόσχεσιν μας καὶ εἰς τὰ μικρότερα πράγματα, διότι κινδυνεύει νὰ μὴ κρατῇ αὐτὴν καὶ εἰς τὰ μεγάλα ὅστις τὴν παραβαίνει εἰς τὰ μικρά.

Τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὴν ὑπόσχεσιν του ὅλοι τον ἐκτιμοῦν καὶ τον ἀγαποῦν· τὸνναντίον δὲ ὅλοι περιφρονοῦν ὅποιον δὲν φυλάττει τὸν λόγον του.

“Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν εἶνε τὸ καθήκον πρέπει νὰ το ἐκτελώμεν χωρὶς δισταγμῶν.

“Ὅστις ἐκτελεῖ πάντοτε τὴν ὑπόσχεσιν του θὰ γίνῃ τίμιος ἄνθρωπος, θὰ πιστεύουν εἰς τὸν λόγον του, καὶ ὅλοι θὰ του ἔχουν ἐμπιστοσύνην.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΑΚΙ ΚΑΙ Η ΘΕΩΝΗ

“Ἐπεςεν ἄρ’ τὴ φωλιά του
Χελιδόνι’ εἰς τὴν αὐλή.

“Ἀχ! ἀκόμη τὰ πτερὰ του
Εἶν’ ἀδύνατα πολὺ.

Δὲν ἀντέχει νὰ πετάξῃ

Κ’ εἶνε κίνδυνος πολὺς

“Ἡ ψιψίκα νὰ τ’ ἀρπάξῃ,

“Ἡ ὁ σκύλος τῆς αὐλῆς.

Πλὴν το εἶδε, τὸ προφθάνει

“Ἡ Θεώνη πεταχτή.

Εἰς μικρὸ κλουβὶ το βάνει

Μὲ τὴν θύραν ἀνοιχτή.

Καὶ μακρὰν ἄρ’ τὸ γατάκι

Καὶ τὸν σκύλον τὸν τρελὸ

Τὸ μικρὸ κρεμνᾷ κλουδάκι

Σ’ ἓνα μέρος ὑψηλό.

Νὰ κ’ ἡ χελιδόνα φθάνει

Μὲ φωνὴ καὶ μὲ φιλή,

Καὶ τὴν θέσιν τῆς λαμβάνει

Εἰς τὴν νέαν τοὺς φωλιά.

Τὸ παιδάκι τῆς ποτίζει

Τὸ χορταίνει μὲ φαγί.

Νύχτα ἔρχετο τὸ φροντίζει

Μὲ ἀγάπη καὶ στοργή.

Πλὴν μιὰ μέρα τὸ πουλάκι

Δοκιμάζει τὰ πτερὰ

Φρούστ, ἀφίνει τὸ κλουδάκι

Ἐπεπιέται μιὰ χαρά.

“Ἐφυγε καὶ ποῖός το πιάνει

Εἰς τὸ πράσινο κλαδί,

“Ὅπου δίχως ν’ ἀνασάνῃ

“Ὅλη μέρα κελαδεῖ;

Σάν το βλέπῃ τὸ γατάκι,

Σάν το βλέπῃ τὸ σκυλί,

«Ἄφες, λέγουν, τὸ κλαδάκι,

Πέσε πάλιν εἰς τὴν αὐλή».

Πλὴν το βλέπει κ’ ἡ Θεώνη

Καὶ φωνάζει: «Τί χαρά!»

Δὲν θὰ πέσῃ, χελιδόνι,

“Ἄλλη δευτέρη φορά.»

Α. Α. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΨΕΥΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

—Τ' εἶνε τ' ἀστέρια τὰ πολλὰ
ποῦ βγαίνουν 'ς τὰ οὐράνια
καὶ λάμπουνε 'ψηλὰ 'ψηλὰ;
μὲ τόση 'περιφάνεια;

Τ' εἶν' ἡ δροσιὰ ποῦ τὸ πρωτὶ
ὁ οὐρανὸς σκορπίζει
καὶ πάντα νειότη καὶ ζωὴ
'ς τὰ λούλουδα χαρίζει;

—Τ' ἀστέρια εἶνε τὰ παιδιὰ
ὅπου ἐδῶ πεθαίνουν
καὶ μὲ ἀθώα τὴν καρδιά
'ς τὰ σύννεφ' ἀνεβαίνουν

Κ' εἶν' ἡ δροσιὰ δάκρυα θολὰ
ἀπὸ τὰ βλέφαρά των
ὅταν θωροῦν ἀπὸ 'ψηλὰ
πὼς κλαίει κ' ἡ μαμά των.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

Δύο χαρτοποιοὶ μιᾶς μικρᾶς γαλλικῆς πόλεως, οἱ ἀδελφοὶ Μαγκολφιέροι, ἐφαντάσθησαν πρῶτοι νὰ ὑψωθοῦν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν μὲ μίαν σφαῖραν γεμάτην ζεστὸν ἀέρα.

Ἡ ἀνύψωσις ἀεροστάτων εἰς τὸν ἀέρα κατέστη σήμερον κοινὸν καὶ συνειθισμένον πρᾶγμα.

Εἰς τὸ μέσον ἐνὸς κύκλου θεατῶν κεῖται κατὰ γῆς εἰς σωρὸς ἄμμορος πανίου καὶ σχοινίων. Ἀνάπτουν κάμποσα ἄχυρα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὴν φλόγα θέτουν τὸ στόμιον ἐνὸς πρᾶγματος, ὡς ἀν πελωρίου βαλαντίου τὸ ὁποῖον σχηματίζει τὸ ὕψωμα ἐκεῖνο. Τὸ βαλάντιον ἐκεῖνο τεντώνεται, γεμίζει ζεστὸν ἀέρα, φουσκώνει. Ταλαντεύεται εἰς τὸν ἀέρα ἐτοιμὸν νὰ φύγῃ καὶ το κρατοῦν αἰχμάλωτον δυνατὰ χεῖρες. Ὡς πρὸς τὸ σχῆμα ὁμοιάζει μὲ ἀπιδίον τοῦ ὁποῖου ἡ μύτη ἔχουσα μεγάλον ἄνοιγμα εἶνε πρὸς τὰ κάτω. Δίκτυον μικρῶν σχοινίων σκεπάζει τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ἀπὸ τὸ δίκτυον τοῦτο ἐξαρθῶνται ἄλλα σχοινία τὰ ὁποῖα κρέμονται κάτω ἀπὸ τὸ στόμιον καὶ συνδέονται μὲ ἓν μεγάλον κἀνιστρον ἀπὸ λιγαριῶν ὀνομαζόμενον συνήθως λέμβον. Ὅλα εἶνε ἐτοιμα' ὁ ἀεροναύτης ἐμβαίνει εἰς τὴν λέμβον, λαμβάνει μαζί του ὅσα εἰμποροῦν νὰ τῷ χρησιμεύουν ἐν καιρῷ ταξιδίου· καὶ ἅμα δοθῇ ἐν σύντηγμα, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι κρατοῦν τὸ ἀερόστατον τὸ ἀφίνουν ταυτοχρόνως. Ἰδοὺ ἀνεχώρησε... Ὅλοι οἱ θεαταὶ ἀνατριχιάζουν. Τὸ ἀερόστατον ὑψοῦται μεγαλοπρεπῶς, ἰδοὺ ἐπέ-
ρασε τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν, ἰδοὺ ὑψώθη ὑπεράνω τοῦ κωδωνοστασίου τῆς ἐκκλησίας. Μετ' ὀλίγας στιγ-
μὰς θὰ φθάσῃ ἕως εἰς τὰ σύννεφα.

— Πῶς ἀναβαίνει; θὰ μ' ἐρωτήσῃ περίεργός τις ἀναγνώστης.

— Ἰδοὺ πῶς· ἂν κατεδάσωμεν μίαν ξυλίνην

σφαῖραν βαθέως εἰς τὸ νερὸν καὶ ἔπειτα τὴν ἀφή-
σωμεν τί θὰ κάμῃ ἡ σφαῖρα; Ὡς ἐλαφρότερα ἀπὸ
τὸ νερὸν θ' ἀναβῇ ἀμέσως ἐπάνω. Τὸ ἴδιον κάμνει
καὶ ὁ ζεστὸς ἀήρ μέσα εἰς ἓν ἀερόστατον ἀναβαίνει
ἐπειδὴ εἶνε ἐλαφρότερος ἀπὸ τὸν τριγύρω ἀέρα.

— Ἀλλὰ τὸ ἀερόστατον, ἡ λέμβος, ὁ ἀεροναύτης,
ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε βαρύτερα ἀπὸ τὸν ἀέρα;

— Βεβαίως· καὶ μίαν μολυβδίνην σφαῖρα εἶνε ἐπί-
σης βαρύτερα ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ ποτὲ μόνη τῆς δὲν
θ' ἀναβῇ ἀπὸ τὸ βάθος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν. Ἐν τού-
τοις ἂν δεθῇ εἰς μίαν ξυλίνην σφαῖραν ἀρκετὰ με-
γάλην, ἀναβαίνει συρομένη ἀπὸ τὸ ξύλον· ἐπίσης
ἀναβαίνει ἡ λέμβος μὲ τὸ φορτίον τῆς· περσύρεται
ἀπὸ τὸν θερμὸν ἀέρα, ἀρκεῖ οὗτος νὰ εἶνε ἀρκετός.

Τὰ πρῶτα πειράματα τῶν ἀδελφῶν Μογκολφιέ-
ρων ἐπροξένησαν μεγάλον κρότον. Ὅλοι μεγάλον
ἐνδιαφέρον ἠσθάνθησαν διὰ τὴν ἀπόπειραν των ν'
ἀνοίξουν δρόμον διὰ τοῦ ἀέρος· ἐν πείραμα ἔγεινε
τῇ 19 Σεπτεμβρίου 1783 ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως
Λουδοβίκου Δεκάτου Ἐκτου. Ἐπειδὴ δὲ κανεὶς δὲν
ἐμπιστεύετο ἀκόμη ν' ἀναβῇ εἰς τὸ ἀερόστατον αὐτό,
ὅπερ ἐλέγετο μογγολφιέρα ἐκ τοῦ ὀνόματος
τῶν εφευρετῶν, ἐκρέμασαν ἀπὸ τὸ ἀερόστατον ἓν
κλωβὸν περιέχον ἓν πρόβατον, ἓνα πετεινὸν καὶ μίαν
πάπιαν. Οἱ πρῶτοι οὗτοι ἀεροναῦται ἐπέστρεψαν
σῶοι καὶ ὑγιεῖς· οὐδὲν δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν
ἀνάβασιν.

Ἰσως καὶ πάλιν μ' ἐρωτήσῃ ὁ περίεργος ἀναγνώστης:

— Καὶ πῶς καταβαίνει τὸ ἀερόστατον;

— Ἰδοὺ πῶς· ὁ ἀήρ τοῦ ἀεροστάτου δὲν διατηρεῖται
πάντοτε θερμὸς· ψυχραίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ
ἐπομένως γίνεται βαρύτερος, ὅσον δὲ βαρύνει κα-
ταβαίνει τὸ ἀερόστατον.

Τὸ πρόβατον λοιπόν, ὁ πετεινὸς καὶ ἡ πάπια ἐπέ-
στρεψαν σῶοι καὶ ὑγιεῖς ἀπὸ τὸ ταξίδιον των. Μετ'
ὀλίγον δὲ δύο τολμηροὶ νέοι ὁ Πιλάτρ Δε-Ροζιέ
καὶ ὁ Μαρκήσιος Δ' Ἀρλὰνδ ἔκαμαν τὴν τόλμην
καὶ ἀνέβησαν εἰς τὴν λέμβον. Τὸ ἀερόστατον κρα-
τούμενον ἀπὸ ἓν μακρὸν σχοινίον ἀνυψώθη ἐπνευ-
λημμένως εἰς ὕψος ἑκατοντάδων τινῶν μέτρων. Ἡ
ἐπιτυχία αὕτη τοὺς ἐνεθάρρυνε καὶ τὴν 20 Νοεμ-
βρίου 1783 οἱ δύο νέοι ἀνυψώθησαν μὲ μίαν μογγολ-
φιέραν χωρὶς κανένα δε-
σμόν. Τὸ ἀερόστατον
διήλθε τοὺς Παρισίους
καθ' ὅλον τὸ πλάτος
των, ἐν ᾧ ἐξήτοκραύ-
γαζεν ἐνθουσιωδῶς τὸ
πλῆθος, καὶ χωρὶς κα-
νὲν δυστύχημα κατέβη
μετὰ ἓν τέταρτον δύο
μῖλλια μακρὰν ἀπὸ τὸ
μέρος ὅπου εἶχε κινήσει.

Ὁ Πιλάτρ Δε-Ροζιέ
ἐθυσίασε τὴν ζωὴν του
ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης
τόλμης του. Ἀπεφάσισε
νὰ περάσῃ μὲ τὸ ἀε-
ρόστατον τὸν πορθμὸν
ὅστις χωρίζει τὴν Γαλ-
λίαν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν.
Ἀλλὰ μετὰ τινὰς στιγ-
μὰς ἀπὸ τὴν ἀναχώρη-
σιν του τὸ ἀερόστατον
ἐσχίσθη καὶ ὁ ἀεροναύ-
της κρημνισθεὶς ἀπὸ τὸ
ὕψος τοῦ ἀέρος ἔγεινε
κομμάτια κάτω εἰς τὴν
παραλίαν! Τὸ ταξίδιον
αὐτὸ τὸ ἔκαμαν πολλοὶ
ἄλλοι ἀπὸ τότε χωρὶς
νὰ πάθουν τίποτε, ἀλλὰ
μὲ ἀερόστατα καλλιτέ-
ρον κατεσκευασμένα.

Τώρα πλέον δὲν μετα-
χειρίζονται ἀερόστατα
μὲ θερμὸν ἀέρα, ἀλλὰ μὲ ἓν ἄλλο ἀέριον τὸ
ὁποῖον λέγεται ὑδρογόνον καὶ εἶνε δεκατέσσαρας
φορὰς ἐλαφρότερον ἀπὸ τὸν ἀέρα. Ὁ ἀεροναύ-
της παραλαμβάνει μαζί του εἰς τὴν λέμβον σάκκους
ἄμμου, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται ἔρμα. Τέλος τὸ ἀνώ-
τερον μέρος τοῦ ἀεροστάτου ἔχει μίαν δικλιδα τὴν
ὁποῖαν ὁ ἀεροναύτης ἀνοίγει καὶ κλείει κατὰ βούλη-
σιν δι' ἐνὸς σχοινίου. Ὅταν θέλῃ νὰ καταβῇ ἀνοίγει
τὴν δικλιδα, ἐν μέρος τοῦ ὑδρογόνου ἐξέρχεται καὶ
ἀντικαθίσταται ὑπὸ ἀέρος, τὸ δὲ ἀερόστατον γίνεται

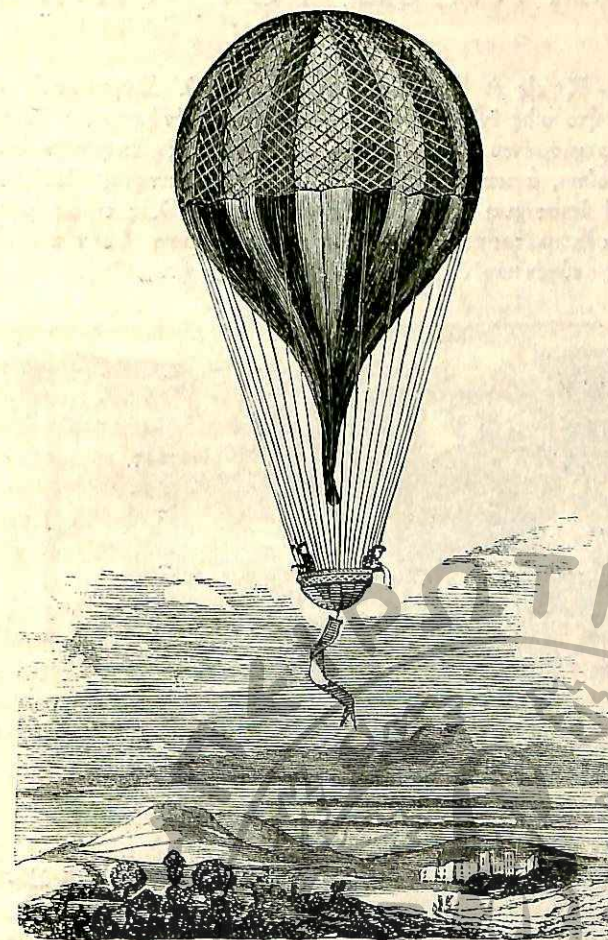
κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον βρύτερον καὶ καταβαίνει
σιγά. Τότε τὸ ἔρμα δύναται νὰ εἶνε πολὺ ὠφέλι-
μον. Ἄν τὸ ἀερόστατον ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὴν γῆν
εὐρίσκειται ἐπάνω ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος, ἄνωθεν
ποταμοῦ λόγου χάριν ἢ δάσους, ἢ κρημνοῦ ὁ ἀερο-
ναύτης πρέπει ν' ἀναβῇ διὰ νὰ καταβῇ ἔπειτα εἰς μέρος
καταλληλότερον. Ἀναβαίνει δὲ ῥίπτων μέρος τῆς ἄμ-
μου ἐκτὸς τῆς λέμβου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνόσω
ὁ ἀεροναύτης ἔχει ἔρμα μαζί του δύναται νὰ ἐκλέ-
ξῃ, τὸ μέρος ὅπου θέλει
νὰ καταβῇ. Τοῦτο δὲν
εἶνε μικρὸν πρᾶγμα,
διότι ἀκόμη δὲν κατώρ-
θωσαν νὰ διευθύνουν τὸ
ἀερόστατον, ἀκόμη δὲν
εὐρέθη τὸ πηδάλιον τοῦ
ἀεροστάτου.

Ὁ ἀεροναύτης βε-
βαίως ὅταν λύεται τὸ
τελευταῖον σχοινίον, τὸ
ὁποῖον κρατεῖ τὸ ἀερό-
στατον, κατέχεται ἀπὸ
μεγάλην συγκίνησιν.
Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὑ-
ψοῦται, αἱ οἰκίαι τὰ δέν-
δρα, τὰ πάντα ἐξαφνα
νίζονται. Ἄν σπάσῃ ἡ
λέμβος εἰς τὴν ὁποίαν
εὐρίσκειται ὁ ἀεροναύτης
ἂν κρημνισθῇ ἀπὸ τὸ
ὕψος ἐκεῖνο; Φρίκη σᾶς
πιάνει μόνον νὰ το συλ-
λογισθῇτε. Καὶ ὅμως
γενναῖοι ἄνθρωποι χά-
ριν τῆς ἐπιστήμης ἀνέ-
βησαν ὅσον ἦτο δυνατόν
ὕψιλότερον. Τῷ 1804
εἰς ἔνδοξος σοφός, ὁ
Γκαίη-Λουσσὸν ἔφθα-
σεν εἰς ὕψος 7,000 μέ-
τρων, τῷ 1850 ὁ Βα-
ρὰλ καὶ ὁ Βίξιν ἔφθα-
σαν περίπου εἰς τὸ αὐτό

ὕψος. Τῷ 1862 ὁ Γκλάισχερ καὶ Κόξονελ ὑψώθη-
σαν ἕως 10,000 μέτρα, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ ἀνώτε-
ρον ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον ἀνέβη ἄνθρωπος.

— Διατί δὲν ἀνέβησαν ὑψηλότερον; θὰ μ' ἐρω-
τήσετε.

— Τὸ θάρρος βέβαια δὲν τοὺς λείπει· ἀλλ' εἰς
τὸ ὕψος ἐκεῖνο ἔρχεται μίαν στιγμὴ καθ' ἣν δὲν εἴμ-
πορεῖ νὰ ζήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Σιωπὴ ἄκρα· τίποτε δὲν
φαίνεται· ψυχὸς διαπεραστικώτατον διαπερᾷ καὶ πα-
ραλύει τὸν ἀεροναύτην· τὸν καταλαμβάνει ἀποθάρ-

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΝ

ρυναις παραζάλη· δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀναπνεύσῃ καλά, λαχανιάζει· διότι ὁ ἀήρ ὅσον ὑψηλότερον εἶνε τόσο ἀραιότερος γίνεται· οἱ ὀφθαλμοὶ αἱματόνουν· τὰ ὄτα βοῖζουν· ὁ σφυγμὸς κτυπᾷ ὀρμητικῶς· ὅλα τέλος πάντων εἰδοποιοῦν ὅτι ἡ ζωὴ κινδυνεύει καὶ ὅτι εἶνε φρόνιμον νὰ μὴ προχωρήσῃ περαιτέρω.

Καὶ ὅμως πόσοι ἐπροχώρησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τὴν ἐπιστήμην!

Ἀλλὰ τὰ ὀνόματά των δὲν ἐλησμονήθησαν· εἰς τοὺς αἰῶνας δὲν θὰ λησμονηθοῦν τὰ ἐνδοξα ὀνόματα τῶν γενναίων μαρτύρων τῆς ἐπιστήμης.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

Πρὸ ἑκατὸ περίπου ἔτων ἔζη εἰς τὸ Πεκῖνον νέος τις ὀνομαζόμενος Πιν-Χό· ἦτο υἱὸς ἐνὸς γραμματισμένου, πτωχοῦ μὲν ἀλλὰ φημισμένου διὰ τὴν σοφίαν του· διότι πρέπει νὰ σας εἰπῶ, ἀγαπητοί μου ἀντιγνώσται, ὅτι ἐν Κίνα αἱ ἐπιστήμαι προτιμῶνται ἀπὸ τὸν πλούτον, καὶ ἡ ἀξία ἐκτιμᾶται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν εὐγένειαν. Ὅταν ἀπέθανεν ὁ πατὴρ τοῦ Πιν-Χό τὸ κράτος τῶ ἔκαμε ἐπίσημον κηδεῖαν. Ὁ Πιν-Χό ὅστις ἦτο τότε δεκατριῶν ἔτων ἔκλαυσε πικρῶς τὸν πατέρα του καὶ βλέπων τὰς πρὸς αὐτὸν δοθείσας τιμὰς ἐφώναζε:

— "ὦ, διατὶ νὰ μὴν εἴμπορῶ νὰ κληρονομήσω τὴν ἀξίαν σου ὅπως κληρονομῶ τὴν μικρὰν περιουσίαν σου! Διατὶ ἡ ἀδικοὺς τύχη δὲν δίδει εἰς τὸν υἱὸν τὴν σοφίαν τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ ἀπέκτησε μὲ τόσους κόπους! Ἡ μάθησις δὲν εἶνε προτιμότερα ἀπὸ τὰ χρήματα;

— Παιδί μου, τῷ λέγει εἰς γέροντων γείτων περισσότερον γνωστικὸς παρὰ σοφός, ἡ σοφία ἀποκτᾶται μὲ τὴν μελέτην καὶ ὁ πλούτος μὲ τὴν ἐργασίαν. Ἐκλεξε μεταξὺ τῶν δύο δρόμων οἱ ὁποῖοι ἀνοίγονται ἐμπρὸς σου: Γίνε γραμματισμένος ἂν ἀγαπᾷς τὰ γράμματα, μιμήσου ἐμὲ ἂν θέλῃς ν' ἀποκτήσῃς χρήματα.

— Θὰ γίνω γραμματισμένος! ἐφώναξεν ὁ νεαρός Κινέζος· ἐν στέμα ἀπὸ δάφνην μὲ εἶνε προτιμότερον ἀπὸ χρυσοῦν βασιλικὸν στεφάνι.

Τὰ τρία πρῶτα ἔτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ὁ Πιν-Χό ἐσπούδασε μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν τὴν κινεζικὴν γραφὴν, τὴν ἀστρονομίαν καὶ τὴν ἱστο-

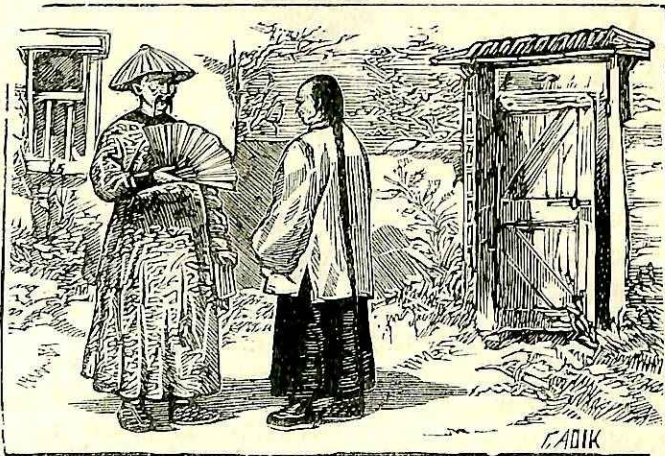
ρίαν. Ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ζήλος αὐτοῦ ὠλιγόστευσεν ἐνώπιον τῶν δυσκολιῶν τὰς ὁποίας ἀπέντα· ἀντὶ νὰ δεῖξῃ ἐπιμονὴν ἀκατανίκητον ὁ Πιν-Χό ἤρχισε νὰ σκέπτηται· ἐσυλλογίσθη ὅτι ἂν ὁ πατὴρ του ἔλαβε μεγάλας τιμὰς μετὰ τὸν θάνατόν του, εἶχεν ὅμως περάσῃ τὴν πτωχήν καὶ βασανισμένην· τὸ ὄνομά του ἦτο ἐνδοξον, ἀλλ' ἡ τύχη του δὲν ἦτο ζηλευτή.

Ἀφ' οὗ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὴν πρῶτην του ἐξέτασιν ὁ Πιν-Χό ἔλαβε μερικῶν ἡμερῶν ἀδειαν. Τότε ἀκριβῶς ἔρριψε βλέμμα ζηλείας εἰς τὸ λαμπρὸν κτήμα τοῦ Σά-Ουάν, τοῦ γείτονός του καὶ παρητήρησε πόσον ὠραία ἦτο ἡ κατοικία του.

Ὁ Πιν-Χό κατῴκει μὲ ἓνα γέροντα ὑπηρετήν εἰς ἓν πτωχόσπιτον τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἐβλε-

πον εἰς τὸν κήπον τοῦ Σά-Ουάν, τοῦ γέροντος, ὅστις τὸν εἶχε συμβουλεύσει ἄλλοτε· ἡδύνατο λοιπὸν χωρὶς νὰ φανῇ ἀδιάκριτος νὰ ἴδῃ μὲ θαυμασμὸν τὸ θέαμα τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ κήπος τοῦ Σά-Ουάν ὑψοῦτο ἐπάνω εἰς τὸν λόφον κατὰ βαθμίδα, ὅπως σχεδὸν ὅλοι οἱ ἀσιατικοὶ κήποι. Οἱ διάδρομοι ἦσαν ἐστρωμένοι μὲ μικρὰ πετράδια τὰ ὁποῖα ἔλαμπον εἰς τὸν ἥλιον. Δένδρα ὑψηλὰ καὶ πυκνὰ καὶ ἄνθη ὠραϊότατα καὶ σπάνια ἐστόλιζον τὸν κήπον. Μαρμάρινοι κλίμακες ἤνωνον τὰ διάφορα μέρη τοῦ κήπου εἰς τὸν ὁποῖον εὕρισκοντο κισκία, σκιᾶδες, καὶ αἰῶραι· εἰς μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς αἰώρας ἦσαν ἀναιθασμένοι αἱ θυγατέρες τοῦ Σά-Ουάν, τρεῖς θελητικαὶ μελαγχριναὶ νεάνιδες μὲ κατὰμαυρα μαλλιά, αἱ ὁποῖαι ἐξέβαλλον φωνὰς χαρὰς

«ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΤΩ ΛΕΓΕΙ ΕΙΣ ΓΕΡΩΝ ΓΕΙΤΩΝ»

ὁσάκις ἡ κούνια των ἀνέβαινε ὑψηλὰ καὶ ἤγγιζε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων.

Ὀλίγον παρέκει αἱ ὑπηρετρίαι ἠτοίμαζον τὸ τέιον κάτω ἀπὸ κομψοτάτην σκιαδα, τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζεν ἀγιοκλήμα, ἱάσεμι καὶ ἀνθισμένην τριανταφυλλιά, ἐπάνω εἰς ἓν τραπέζι ἦσαν γλυκίσματα μὲ μέλι καὶ ἐν ὠραίον ποτὸν τὸ ὁποῖον οἱ Κινέζοι συνειθίζουσιν νὰ πίνουν πέντε φορές τὴν ἡμέραν.

Ἡ σύζυγος τοῦ Σά-Ουάν ἦτο ἐξηπλωμένη εἰς μίαν κρεμαστήν κλίνην κάτω ἀπὸ μίαν πλάτανον καὶ ἐτραγωδοῦσεν ἐν ᾧ ὁ ἴδιος Σά-Ουάν, ἐξηπλωμένος εἰς πλατὺν καναπὲν ἐκάπνιζε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν τὸν ναργιλέν του.

Ὁ Πιν-Χό ἰδὼν τὴν οἰκογένειαν αὐτὴν τόσον πλουσίαν, τόσον εὐτυχίαν, ἡσθάνθη μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ πλουτήσῃ· ἤρπασε τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδιά του καὶ τὰ ἐξέσχιεν ἀνηλεῶς· ἐπειτα δὲ φορέσας γελέκομεταξωτόν, μανδύαν χρυσοκεντημένον, καὶ τὰ σανδάλιά του ὑπῆγε καὶ ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ γείτονός του.

Β'.

Ὁ Σά-Ουάν ὠδήγησε τὸν νέον κάτω ὑπὸ τὴν σκιάδα, ὅπου πρὸ ὀλίγου εἶχον μεταβῇ ἡ σύζυγός του καὶ αἱ θυγατέρες του, καὶ τὸν ἐσύστησεν εἰς αὐτάς.

— Ἴδου ὁ γείτων μας Πιν-Χό, εἶπε, τοῦ ὁποίου θαυμάζετε τὴν μεγάλην ἐπιμέλειαν διὰ τὰ γράμματα. Εἶνε ἀξίος υἱὸς τοῦ σοφοῦ πατρὸς του, ἐπέτυχεν εἰς τὰς ἐξετάσεις του, καὶ εἰς καθηγηταὶ τοῦ μού τον ἐπήνεσαν θερμῶς.

— Καλῶς ὤρισες, νέε, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ Σά-Ουάν, ἀπλώσασα πρὸς τὸν Πιν-Χό τὴν χεῖρά της, τῆς ὁποίας οἱ ὄνυχες ἦσαν μακροί. Ποτέ μου δὲν θὰ λησμονήσω τὴν λαμπρὴν κηδεῖαν τοῦ ἐνδόξου πατρὸς σου. . . εἴμεθα πολὺ εὐτυχεῖς ὅτι σας ἐγνώρισαμεν.

— Εἶν' ἀλήθεια ὅτι εἰξεύρεις τί δρόμον κάμνει τὸ κάθε ἄστρον, σοφὲ Πιν-Χό; ἠρώτησεν ἡ Μαγγάη, ἡ μεγαλειτέρα θυγάτηρ τοῦ πλουτοῦ Σά-Ουάν.

— Συχνά σε βλέπομεν νὰ στήνῃς τὸ τηλεσκόπιόν σου καὶ νὰ παρατηρῇς τὸν οὐρανὸν καὶ ζηλεύομεν τὴν σοφίαν σου, εἶπεν ἡ Τάο-Νίγκ· ἡ δευτέρα θυγάτηρ του. Πόσον σε ζηλεύομεν πού φεύγεις

ἔτσι ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ταξιδεύεις εἰς τὸν οὐρανόν. .

— Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶπεν ἡ Νι-Ζῆ, ἡ τρίτη κόρη τοῦ Σά-Ουάν, μὲ τὸν καιρὸν ἐλπίζεις νὰ λάβῃς καὶ τὰς πλέον τιμητικὰς θέσεις καὶ αὐτὸν τὸν τίτλον τοῦ Μανδαρίνου, διότι μόνον γραμματισμένοι γίνονται ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους.

Ὁ Πιν-Χό παραζαλισθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγενῇ ὑποδοχὴν ἐψέλλισε μερικὰς ἀσυναρτήτους λέξεις· λοιπὸν τὸν ἐνόμιζον καὶ τι, τὸν ἐξετίμων, εἶχον μεγάλας ἐλπίδας δι' αὐτόν, ἐν ᾧ αὐτὸς τόσο εἶχεν ἀηδιάσει τὴν ἐπιστήμην ὥστε εἰς μίαν στιγμὴν πληξέως εἶχε ξεσχίσει τὰ τετράδια καὶ τὰ βιβλία του καὶ κατέστρεψε κόπους τριῶν ἔτων! . . .

Τί θὰ ἔλεγεν ἀρχὰ γε ὁ Σά-Ουάν, ἂν ἐμάνθανε τὴν ἀλήθειαν;

Ὁ νεαρὸς Κινέζος ἤρχισε νὰ μετανοῇ ὅτι ἠθέλησε νὰ ἀλλάξῃ στάδιον· ἀλλὰ δὲν εἴμπορουσε πλέον νὰ ὀπισθοδρομήσῃ· ἀφ' οὗ κατέστρεψε τὸ μέλλον του ἔπρεπε νὰ σχηματίσῃ ἄλλο.

— Ἀγαπητέ μου γείτων, ἀξιότιμε Σά-Ουάν, εἶπεν ὁ Πιν-Χό, ἀφ' οὗ κατεβρόχθισε δύο κυάθους τέιον καὶ δέκα δώδεκα παξιμαδάκια, βεβαίως εἶνε καλὸν νὰ

«ἼΔΟΥ Ο ΓΕΙΤΩΝ ΜΑΣ ΠΙΝ-ΧΟ»

εἶνε κανεὶς σοφός, καὶ οἱ σοφοί, τὸ ὁμολογῶ, ἐκτιμῶνται εἰς τὴν Κίνα περισσότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους· ἀλλὰ διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ τί δυσκολίας πρέπει νὰ νικήσῃ, τί ἀγρυπνίας νὰ ὑποφέρῃ. Προτιμῶ ἐγὼ τὸν πλοῦτον ἀπὸ τὴν παιδείαν· ὁ εὐτυχὴς ἔμπορος χαίρεται μὲ ἡσυχίαν τὴν περιουσίαν του, ἐνῷ ὁ πεπαιδευμένος ὑποφέρει πτωχείαν καὶ βάσανα.

— Τί λέγεις, νέε; ἀφ' οὗ οἱ σοφοὶ νόμοι τῆς χώρας μας ἐπιτρέπουν εἰς τοὺς γραμματισμένους νὰ λαμβάνουν μεγάλας θέσεις, καὶ μεγάλα ἀξιώματα, σὺ προτιμᾷς τὴν ἀνῆσυχον καὶ ταπεινὴν ζωὴν τοῦ ἐμπόρου;

— Naί, τὴν προτιμῶ! ἀνέκραξε ζωνρῶς ὁ Πιν-Χό. Ὁ Σά-Ουάν, ἡ σύζυγός του καὶ αἱ τρεῖς θυγατέρες του παρετήρησαν ἀλλήλας μὲ ἐκπλήξιν.

— Πῶς; . . . ἐψέλλισεν ὁ Σά-Ουάν· θ' ἀφήσετε τὰς ἐπιστήμας διὰ τὸ ἐμπόριον;

— Τὸ ἀπεφάσισα.

— Θά παραιτήσετε την αστρονομίαν; ἐρώναξεν ἡ Μαργγά.

— Καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν παλαιῶν συγγραφέων μας; εἶπεν ἡ Νι-Ζή.

— "Α! εἶναι τραλλός· ἐρώναξεν ἡ Τάο-Νίγκ, ἡ ὁποία ἐνδιεφέρετο πολὺ περὶ τοῦ νέου γείτονός της· διατί ἡλλαξες ιδέας;

Τὸ διατί ὁ Πιν-Χὸ δὲν ἐτόλμα νὰ το εἴπῃ· εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ θέα ἐνὸς ὠραιότητος κήπου καὶ μιᾶς εὐτυχοῦς οἰκογενείας ἡλλαξεν ἐντελῶς τὰς ιδέας του; ὁ νέος ἐφιθύρισε μὲ λυπηρὸν τρόπον.

— "Ερριψα τὰ βιβλία μου καὶ τὰ τετράδιά μου εἰς τὸν ποταμόν.

Γ'.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πιν-Χὸ ἀπεφάσισε νὰ ἀφήσῃ τὰ γράμματα ἔγεινεν ὑπάλληλος εἰς τὸ κεραμοουργεῖον τοῦ πλουσίου Σά-Ουάν. Εἶχε περάσει ἤδη ἓν ἔτος. Ὁ γέρον γείτων ἀνέθικεν εἰς αὐτὸν νὰ διευθύνῃ ἕκαστον περὶπου ἐργάτας οἷτινες κατεσκευάζον κεραμίδια. Ὁ Πιν-Χὸ ἔδειξε μεγάλον ζήλον καὶ ἦτο πολὺ ἀξιόπαινος καθόσον

«ΜΙΑΝ ΔΕ ΗΜΕΡΑΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΑΣ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ...»

μάλιστα δὲν εἶχε διόλου ὑλικὴν ὠφέλειαν. Ἀλλ' ἤλπιζε νὰ ἀντικαταστήσῃ μίαν ἡμέραν τὸν ὑποδιευθυντὴν τοῦ ἐργοστασίου Κίγκ-Χόν, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Σά-Ουάν πρὸ ὀλίγου εἶχε δώσει τὴν Τάο-Νίγκ, τὴν δευτέραν κόρην του· ἀλλ' ἡ θέσις αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἠλπίζεν ὁ νεαρὸς Κινέζος ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ αὐτόν· ἴσως μετὰ ἕξ ἢ ὀκτὼ μόνον ἔτη θὰ ἐλάμβανε μὲ τὴν θέσιν ἐκείνην καὶ μίαν ἀπὸ τὰς θυγατέρας τοῦ Σά-Ουάν τὴν Μαργγά ἢ τὴν Νι-Ζή. Ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ἐλπίς τῷ ἔδιδε θάρρος καὶ ἐπιμονήν, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶχεν ὁ Πιν-Χὸ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σά-Ουάν ὑπάνδρευσε τὴν μεγαλύτεραν κόρην του μὲ ἓνα γραμματεῖα τοῦ Μανδάρινου, ὅστις δὲν ἦτο πλούσιος ἀλλ' εἶχε τὴν τιμὴν νὰ εἶνε γραμματισμένος. Ἡ Μαργγά ἔφερεν εἰς τὸν σύζυγόν της μεγάλην προίκα εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παιδείας του.

Ἐμενε πλέον μόνον ἡ Νι-Ζή, ἡ τελευταία θυγάτηρ τοῦ Σά-Ουάν. Θὰ εἶχεν ἀράγε τὴν σταθερότητα νὰ τὸν περιμείνῃ ἕξ ἔτη; "Οχι βεβαίως· καὶ ὁμοῦ αὐτὸς ἐπεθύμει νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐμπόρου. Τί νὰ κάμῃ;

Ὁ Πιν-Χὸ ἤρχισε νὰ χάνῃ καὶ πάλιν τὸ θάρρος του, ὅπως καὶ ὅταν ἐσπούδαζε. Μίαν δὲ ἡμέραν παραιτήσας τὸ ἐργοστάσιον ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, βιομηχανικὴν χώραν, ὅπου εὐκόλως ἀποκοτῶν οἱ ἄνθρωποι περιουσίαν.

Ὁ Σά-Ουάν ἐσήκωσε τοὺς ὤμους του, ἅμα ἔμαθε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀπτάτου Πιν-Χὸ, ἡ δὲ Νι-Ζή ἔκλαυσεν· ἀλλ' ἡ δυσαρέσκεια τοῦ ἐμπόρου καὶ ἡ λύπη τῆς κόρης ἦσαν ἀνωφελεῖς· ὁ Πιν-Χὸ ἐταξείδευε πλέον εἰς Γέδω, τὴν πρωτεύουσιν τῆς Ἰαπωνίας.

Δ'.

Φθάσας εἰς τὴν νῆσον Νιφὸν ὅπου εὕρεται ἡ Γέδω, πρωτεύουσα τῆς Ἰαπωνίας, ὁ Πιν-Χὸ ἔμαθεν ὅτι ἡ κυβέρνησις παρεχώρει γαίας εἰς τοὺς ξένους οἱ ὅποιοι ἐζήτουν τοιαύτας.

— Ἀφ' οὗ δὲν ἐπέτυχον εἰς τὰ γράμματα καὶ εἰς τὸ ἐμπόριον, ἐσκέφθη ὁ Κινέζος, ἴσως ἐπιτύχω εἰς τὴν γεωργίαν.

Ἀρκα ἔφθασεν εἰς Γέδω, ὁ ἥρως μας παρυσιασθὲν τὸν εὐγενὴ Μανδάρινον Κιέν-Λόγκ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀνατεθῆ νὰ ἐξετάζῃ τὰς αἰτήσεις τῶν γεωργῶν.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἦτο ἐνδοξότατον πρόσωπον· ἡ σοφία του ἐξισοῦτο μὲ τὸν πλοῦτόν του καὶ ἡ ὠραιότης τῆς ἀδελφῆς του Μάο-Λίγκ τῷ ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ γίνῃ ὁ γυναικάδελφος τοῦ Ταϊκού (αὐτοκράτορος). Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτὴ δόξα ἐμέθυσε τόσο πολὺ τὸν Μανδάρινον ὥστε ἐνόμιζε τὸν ἑαυτόν του ὅλως διόλου ἀναμάρτητον εἰς τὰς ιδέας του καὶ εἰς τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον διηύθυνε τὸ ἰαπωνικὸν ὑπουργεῖον. Ἐπειδὴ ἤξευραν ὅτι ἦτο πάρα πολὺ φιλότιμος καὶ ὅτι ἦτο ἕτοιμος ν' ἀποθάνῃ ἅμα ἔκαμνε τὸ παραμικρότερον λάθος δὲν τὸν ἠνόχλουν, διότι κανεὶς δὲν ἐπεθύμει νὰ προξενήσῃ τὸν θάνατον ἐνὶς τόσο ἐυγενοῦς ἀνθρώπου.

Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πιν-Χὸ παρυσιάσθη ταπεινῶς ἐνώπιον τοῦ Κιέν-Λόγκ οὗτος δὲν εἶχε τίποτε νὰ κάμῃ (Στιγμὴ κατάλληλος διὰ νὰ ζητήσῃ κανεὶς χάριν ἀπὸ ἓνα ὑπουργόν!) ἔχαρματο φρικτὰ συλλογισάμενος ὅτι τὸ Κράτος ἐπὶ ἡγίαινε λαμπρὰ καὶ ὅτι δὲν τοῦ ἔδιδεν ἀρκετὰς φροντίδας· ἐσκέπτετο μάλιστα ὅτι ἓνας μικρὸς πύλεμος μὲ κανὲν γειτονικὸν ἔθνος θὰ ἦτο τὸ μόνον μέσον νὰ διασκεδάσῃ τὴν μονοτονίαν τῆς ζωῆς του.

Ὁ Πιν-Χὸ ἔφθασε τὴν ἐπίσημον ἐκείνην στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μανδάρινος ἐσυλλογιζέτο νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον μὲ ὁποιοδήποτε ἔθνος, ἔκυψεν ἐνώπιόν του μὲ σέβας καὶ ἴσα ἴσα ἐπρόλαβε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς καταστρεπτικὰς του ιδέας.

— Τί ἐπιθυμεῖς, υἱὲ τοῦ Οὐρανίου Κράτους, ἡρώτησεν ὁ Κιέν-Λόγκ, διατί ἀφήκας τὴν πατρίδα σου καὶ ἤλθες ἐδῶ;

— Εὐγενέστατε Μανδάρινε, εἶπεν ὁ Κινέζος, ἡ ψυχὴ μου, εἶνε γεμάτη ἀπὸ φιλοδοξίαν θέλω ν' ἀποκτήσω γρήγορα μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ τὸ ὀκνηρὸν σῶμά μου δὲν θέλει νὰ ἐργασθῇ.

— Πῶς; θέλεις νὰ πλουτήσῃς χωρὶς νὰ ἐργασθῇς; διὰ νὰ το κάμῃς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ γεννηθῇς ὅπως ἐγώ, υἱὸς ἐκτομμυριούχου.

— Ἐπειδὴ ὁμοῦς δυστυχῶς δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶμαι υἱὸς ἐκτομμυριούχου, ἀπεκρίθη μετριοφρόνως ὁ Πιν-Χὸ θέλω νὰ ἐργασθῶ καὶ νὰ κάμω τὰς σκληροτέρας ἐργασίας διὰ νὰ γίνω ἄξιος ν' ἀποκτήσω ὡς σύζυγον τὴν ὠραίαν συμπατριωτίδα μου Νι-Ζή.

— Τί ἔκαμες ἕως τώρα;

Ὁ Πιν-Χὸ διηγῆθη συντόμως τὴν ἱστορίαν του.

— Εἶνε πολὺ δυσάρεστον ὅτι ὁ υἱὸς ἐνὸς γραμματισμένου καταδέχεται νὰ γίνῃ γεωργός, εἶπεν ὁ

Μανδάρινος· εἰς τὸν ὁποῖον ἤρρεσεν ἡ εὐφυὴς φυσιογνωμία τοῦ Πιν-Χὸ. "Ακουσε· ἂν εἰμπορέσῃς ν' ἀπαντήσῃς εἰς τὰς τρεῖς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας θὰ σου προτείνω, θὰ φροντίσω ἐγὼ διὰ τὸ μέλλον σου.

Ὁ Πιν-Χὸ ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς.

— Εἰμπορεῖς νὰ μου εἴπῃς, τοῦ λέγει ὁ Μανδάρινος, πόσα ἄστρα εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν; Ματαίως ὑπεσχέθην σπουδαίαν ἀμοιβὴν εἰς τοὺς σοφοὺς μας ἀστρονόμους, κανεὶς δὲν εἰμπόρεσε νὰ μου δώσῃ ἀπάντησιν.

— Εἶνε ἕξ δισεκατομμύρια εἴκοσι χιλιάδες καὶ πεντακόσιαι πέντε, ἀπεκρίθη μὲ τόλμην ὁ Πιν-Χὸ.

— Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε τόσα;

— Ἀν ἀμφισβάλῃτε, ἐξοχώτατε Κιέν-Λόγκ, μετρήσατέ τα σεῖς ὁ ἴδιος...

— "Οχι, εὐχαριστῶ· εἶται περισσότερο ἐξυπνος ἄφ' ὅτι ἐφραναζόμεν' δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητῇ ἀπάντησιν εἰς πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξακριβώτῃ τὴν ἀλήθειαν. — Ἐχεις δικαίον διὰ τὸ πρῶτον. Τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν:

("Ἐπεταί συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΑΑ ΧΑΝΟΥΜ)

Η ΠΛΑΚΑ ΤΗΣ ΤΙΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ μητέρα τῆς Τίτας τῆς ἡγόρασε μίαν πλάκα διὰ νὰ μάθῃ νὰ κάμῃ ἰώταις εἰδῶν εἰδῶν.

Ἡ Τίτα εὐχαριστήθη διότι ἤθελε πολὺ νὰ ἔχῃ μίαν πλάκα καὶ ἓνα κονδύλι· ἀλλὰ μὴ θαρρήτε ὅτι εἶνε εὐκόλον νὰ κάμῃ κανεὶς ἰώταις χωρὶς νὰ ξεύρῃ. Ἡ Τίτα, ἂν καὶ ἔχῃ πολὺ ἐπιδέξιον χερί ἐδυσκολεύθη εἰς τὴν ἀρχήν.

Ἀφ' οὗ ἔμαθε νὰ κάμῃ ἰσiais ἰώταις, ὅταν ἤρχισε νὰ κάμῃ στρογγυλὰς σάν Ο, ἀλλὰ βάσανα πάλιν!

Ἀντὶ νὰ γίνουν στρογγυλαὶ ἐγίνοντο μυτεραί.

Ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐβοηθοῦσε κάποτε ἀλλὰ δὲν εἰμποροῦσε νὰ μένῃ κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ σκυμμένη ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὦμον τῆς κόρης της.

Μίαν ἡμέραν, ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν, τῆς ἔκαμεν ἐν ὑπόδειγμα ἰώταις καὶ τὴν παρήγγειλε νὰ γράφῃ ἕως ἔσπου νὰ ἔλθῃ.

Ἡ Τίτα ἐπῆρε τὴν πλάκα καὶ τὸ κονδύλι τῆς καὶ ἐκάθησε κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον.

Ἐκαμε τρία Ο καὶ ἐστάθη διὰ νὰ ἰδῇ τὸ ἔργον της.

Τὸ πρῶτον ἦτο μητερόν! Τὸ ἔσβυσε...

Τὸ δεύτερον ἦτο τόσο στρογγυλὸν ὥστε τῆς κατέβη τῆς Τίτας νὰ τοῦ κάμῃ δύο μάτια, μίαν μύτη καὶ ἓνα στόμα.

Τὸ τρίτον ἦτο τόσοι τετράγωνον ποὺ ὠμοιάζε με παραθυράκι· ἔκαμεν ἐν ἄλλο ὁμοιον, ἔπειτα ἔκλεισε καὶ τὰ δύο εἰς ἐν μέγαλον τετράγωνον.

— "Ἐκαμα ἓνα μικρὸ σπητάκι! εἶπε με θαυμασμόν· θά του βάλω καὶ μία θύρα.

Ἐκύτταξε τὸ Ο ποὺ εἶχε δύο μάτια, μίαν μύτη καὶ ἓνα στόμα καὶ με τέσσαρας γραμμάς του ἔβαλεν ὅπως ὅπως δύο χέρια καὶ δύο πόδια. Ἐπειτα ἔκαμεν ἐν δένδρον κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον μετ' ὀλίγον κοντὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐφάνη ἓνας σκύλος τὸν ὁποῖον ἡ Τίτα ἔκαμε με ὀλίγας γραμμάς.

Ἡ Τίτα ἐλογάριαζε νὰ κάμη καὶ ἄλλα πράγματα ἀκόμη· ἓνα κήπον τριγύρω εἰς τὸ σπητάκι, σύννεφα ἐπάνω ἀπ' αὐτό, μίαν ὀμβρέλλα ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν ἔξαφνα ἐπέστρεψεν ἡ μητέρα της.

Ἡ Τίτα ἔγεινε κατακόκκινη καὶ ἠθέλησε νὰ σβύσῃ τὰς ζωγραφίας της, ἀλλὰ δὲν ἐπρόφθασε· ἡ μητέρα της ἐπῆρε τὴν πλάκα· ἀντὶ νὰ εὗρῃ γράμματα, ὅπως ἤλπιζεν, εὗρηκεν ἓνα σκύλον, ἐν σπητάκι καὶ ἓνα ἀνθρωπάκον.

— Μητέρα, συγχώρησέ με, ταῖς λησμόνησα ὅλως διόλου ταῖς ἰώταις μου.

— Τὸ βλέπω! (καὶ ἡ μητέρα ἐγελοῦσε χωρὶς νὰ θέλῃ) ἀλλ' ἀφ' οὗ ἔξυρεις καὶ ζωγραφίζεις τόσοι καλὰ αἱ ἰώταις θά σου εἶνε εὐχολαίς.

Καὶ χωρὶς νὰ σβύσῃ τὴν ζωγραφίαν τῆς Τίτας, ἐγύρισεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὴν πλάκα καὶ τῆς ἔκαμε ἄλλο ὑπόδειγμα.

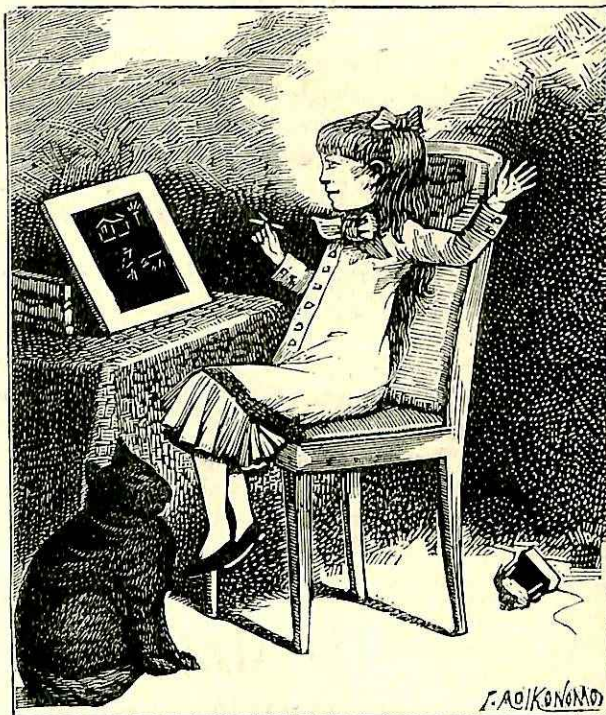
Ἡ Τίτα ἔδειξε τόσοι ἐπιμέλειαν ὥστε πραγματικῶς εὐκολαί τῆς ἐφάνησαν αἱ ἰώται, καὶ ἐπροβιάσθη εἰς τὸ ἀλφάβητον.

ΠΩΣ ΦΩΤΙΖΟΜΕΘΑ

"Ὅταν ἔλθῃ ἡ νύξ τὸ φῶς φεύγει καὶ σκότος καλύπτει τὴν γῆν· δὲν βλέπομεν πλέον· τότε κάμνομεν τεχνητὸν φῶς, μετὰ τὸ ὁποῖον βλέπομεν, ἐργαζόμεθα, προσυλαττόμεθα ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ σκότους, διασκεδάζομεν εἰς τὰ θέατρα. Πόσον δυστυχεῖς θ' εἴμεθα ἂν τὴν νύκτα δὲν εἴχομεν τρόπον νὰ ἴδωμεν!

Τὰ μέσα μετὰ τὰ ὁποῖα φωτιζόμεθα εἶνε:

Α'. Τὸ ἀλειτουργικὸν κήριον, τὸ ὁποῖον γίνε-
ται ἀπὸ τὸ λίπος μερικῶν ζώων (βοῶς, προβάτου) ἔχει κακὴν ὁσμὴν, φωτίζει ἄσχημα καὶ καπνίζει· κάθε στιγμὴν ἡ θρυαλλίς (τὸ φυτεῖλι) καρβουνιάζει· τότε δίδει ὀλιγώτερον φῶς καὶ περισσότερον καπνὸν καὶ

Γ. Α. Κ. Ν. Ο. Ν. Ο. Ν. Ο.

δι' αὐτὸ κόπτομεν τὴν θρυαλλίδα μετὰ τὸ κηροφά-
λον. Τὸ ἀλειτουργικὸν κήριον τὸ μεταχειρίζοντο οἱ πα-
τέρες καὶ πάπποι μας, ἀλλὰ ὡς τὴν ἀκόμη τὸ μεταχειρίζονται, διότι στοιχίζει εὐθεινότερον παρὰ τὸ σπερματσετόν.

Β'. Τὸ σπερματσετόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐγένετο ἀπὸ κηρίον τοῦ μελισσιού· τώρα το κατασκευάζουν ἀπὸ καθαρισμένον λίπος καὶ στοιχίζει ὀλιγώτερον ἢ ἄλλοτε. Δὲν ἔχει τὴν κακὴν ὁσμὴν τοῦ ἀλειτουργικ-
κηρίου· ἡ δὲ θρυαλλίς του καίει χωρὶς νὰ καρ-
βουνιάζῃ· ἀλλὰ τὸ φῶς του κινεῖται καὶ κουράζει τοὺς ὀφθαλμούς ὅταν κανεὶς θέλῃ ν' ἀναγνώσῃ ἢ νὰ ῥάψῃ.

Γ'. Τὸ ἔλαιον, μετὰ τὸ ὁποῖον ἀνάπτομεν τοὺς λύχ-
νους· ἄλλοι μεταχειρίζονται καὶ ἄλλα εἶδη ἐλαίου
πρὸς φωτισμόν, ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα μόνον τὸ ἐ-
λαιόλαδον.

Δ'. Διάφοροι τόποι, πρὸ πάντων αἱ Ἡνωμέναι
Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς παράγουν τὸ πετρέ-
λαιον, τοῦ ὁποῖου ἡ γῆ ἔχει ἀφθόνους πηγὰς. Τὸ
πετρέλαιον στοιχίζει ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ ἔλαιον·
χρειάζεται ὅμως πολλὴν προσοχήν. Μόνον τὴν ἡμέ-
ραν γεμίζετε τὰς λάμπας μετὰ πετρέλαιον, διότι ἀνά-
πτει εὐκόλως. Ἡ φλόξ τοῦ κηρίου τὸ ὁποῖον πλη-
σιάζομεν ὅπως φωτίζομεν τὴν λάμπαν τὴν ὁποίαν
θέλομεν νὰ γεμίσωμεν ἀρκεῖ διὰ ν' ἀνάψῃ τὸ πετρέ-
λαιον, νὰ σπᾶσῃ τὸ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε καὶ
νὰ σκορπισθῇ εἰς τὸ πάτωμα. Τὸ νερὸν ἀνάπτει περισ-
σότερον τὴν φλόγα αὐτοῦ ἀντὶ νὰ τὴν σβύσῃ· πρέ-
πει λοιπὸν νὰ ῥίψωμεν ἐπάνω της ἄμμοι ἢ χῶμα.
Ἄν τὸ ἀναμένον πετρέλαιον ἀνάψῃ τὸ φόρεμα τινος
πρέπει νὰ τὸν τυλίσωμεν μετὰ εἰς πᾶπλωμα διὰ νὰ
σβύσῃ ἡ φλόξ.

Ε'. Τὸ φωταέριον, τὸ ὁποῖον ἐξάγεται ἀπὸ
γαϊάνθρακα. Πρώτην φοράν χρῆσι αὐτοῦ ἐγένετο ἐν
Παρισίοις τῷ 1818 Ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιεὶ καὶ
ἐν Πάτραις φωτίζονται οἱ δρόμοι καὶ πολλὰ κα-
ταστήματα διὰ φωταέριον. Ὅταν εἰς ἐν κλει-

σμένον δωμάτιον αἰσθάνεσθε ὁσμὴν φωταερίου
μὴ ἐμβαίνετε μετὰ ἀναμένον κηρίον. Τὸ ἀέριον ἀνα-
μιγνύμενον μετὰ τὸν ἀέρα σχηματίζει ἐκρηκτι-
κὸν κρημα καὶ προξενεῖ τὴν δυνατόν ἐκρηξίν.
ὥστε εἴμπορεῖ νὰ φονεύσῃ ἄνθρωπον, νὰ κτενίσῃ οἰ-
κίαν, ν' ἀνάψῃ πυρκαϊάν.

Τὸ φωταέριον ἔρχεται ἀπὸ τὸ κεντρικὸν ἐργοστά-
σιον δι' ὑπογείων σωλήνων καὶ φθάνει εἰς κάθε κα-
τάστημα διερχόμενον ἀπὸ μίαν μηχανὴν ἢ ὁποῖα λέ-
γεται γαζόμετρον διότι μετρεῖ τὸ ποσὸν τοῦ ἐξο-
δευομένου φωταερίου.

ΣΤ'. Τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς εἶνε τὸ δυνατότε-
ρον καὶ ὠριότερον φῶς. Ὁμοιάζει πρὸς ἀστραπὴν
ἢ ὁποῖα, ἀντὶ νὰ σβύσῃ μόλις ἐφάνῃ, διαρκεῖ μετὰ
συχὸν καὶ κανονικὸν φῶς ὡς λάμπα. Εἶνε νεωτέρα
ἐφευρεσις τὴν ὁποίαν καθ' ἡμέραν τελειοποιοῦν. Εἰς
τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀμερικὴν ἤρχισαν νὰ το μετα-
χειρίζονται διὰ τὸν φωτισμόν τῶν πλατειῶν, τῶν λι-
μένων, τῶν φάρων. Ἐνίοτε τὸ μεταχειρίζονται διὰ
νὰ εὐκολύνουν τοὺς ἐργάτας νὰ ἐργάζωνται τὴν νύ-
κτα. Εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα χρησιμεύει διὰ νὰ δια-
κρίνουν ἐν καίρῳ νυκτὸς μακρὰ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα
μόνον εἰς τὸ Νέον Φάληρον καὶ εἰς τὸ Λαύριον γίνε-
ται χρῆσις ἡλεκτρικοῦ φωτός.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Πηνελόπη παραπονεῖται ὅτι τὸ γάλα τὸ ὁποῖον
φέρει κάθε πρωτὸ ὁ γέρων γαλακτοπώλης ἔχει πολὺ νερόν.
Καὶ ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος καθ' ἡμέραν ἀκούει τὸ ἴδιον
παραπόνον, λέγει μετ' ἀγανακτικῆς:

— "Εἰ εἶπέ του λοιπὸν νὰ μὴ μας φέρῃ πλέον γάλα καὶ
ἐγὼ θὰ φροντίσω νὰ εὗρῃ ἄλλον γαλακτοπώλην καλόν!

Ἡ μικρὰ Μερὸπη ἡ ὁποία λυπεῖται τὸν γαλακτοπώλην
διότι εἶνε γέρων, ἀκούσασα τὴν ἀπόφασιν τοῦ πατρὸς της,
λέγει:

— "Ὁχι, μαμά, μὴ τον δειώξῃς τὸν καῖμένον! τί πταίει
αὐτὸς ἂν ἔχῃ νερὸ τὸ γάλα; Εἶνε, βλέπεις, ζεσταῖς τώρα
καὶ ἡ ἀγελάδες πίνουν πολὺ νερὸ διὰ νὰ δροσίχωνται."

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Διδάσκαλος. Τίνες ἦσαν οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, Κωστάκης;
Κωστάκης. Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὐά.

Διδάσκαλος. Καὶ διατί ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Παρά-
δεισον;

Κωστάκης. (Μὴ γνωρίζων κατ' ἀρχὰς τί νὰ ἀποκριθῇ

ἐκφωνεῖ θριαμβευτικῶς μετ' ὀλίγον ὡς νὰ του ἦλθεν ἔμπνευ-
σις). Διότι δὲν ἐπλήρῳσαν τὸ ἐνοίκιον. . . .

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Βεσπουκίου Ἀμερικού

Ἡ μαμμὰ τῆς ἑξαετοῦς Μαρίκας ἀφοῦ ἀρκετὰ τὴν ἐτι-
μώρησεν ἔνεκεν ἀταξιών της, τῇ λέγει:

— Νομίζεις ὅτι εὐχαριστοῦμαι, Μαρίκα μου, ὅταν σοῦ
ταῖς βρέχω;

— Μήπως καὶ ἐγὼ, μαμμὰ μου, νομίζεις ὅτι εὐχαρι-
στοῦμαι; ἀπαντᾷ ἡ εὐφυὴς Μαρίκα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐλευθ. Π. Θεοχάρη

Μεταξὺ δύο ψευδολόγων:

— Εἶμαι τόσοι εὐαίσθητος εἰς τὸ ψῦχος, ἔλεγεν ὁ πρῶτος
πρὸς τὸν δεύτερον, ὥστε, ὅταν κάμνω τὴν ἀνοήσιαν νὰ
βγάλω τὸ κλειδί τῆς πόρτας μου χωρὶς νὰ προφυλαχθῶ, με-
πιάνει συνάχῃ εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος ὁ ὁποῖος φυσᾷ ἀπὸ
τὴν τρύπαν τῆς κλειδαριᾶς.

— Ἀμ' ἐγὼ, λέγει ὁ δεύτερος, ἐγὼ, φίλε μου, ὁσάκις
ἀνοίγω τὸ ὠρολόγι μου ἀρπάζω φρικτὴν καταρροήν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

Ἄλλὰ κατὰ δυστυχίαν τὴν αὐτὴν στιγμήν δύο ἄνθρωποι εἰσώρμησαν εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἀνερώνησαν :

— Τοὺς ἐσακώσαμε τοὺς μουστερηδες !

— Ποίους ; ἠρώτησεν ὁ κύρ Μήτρος μὲ ἀπορίαν.

— Αὐτὰ δὲ τέρχοντόπουλα ! ἀπεκρίθησαν οἱ δύο ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους θὰ ἐνοήσατε ὅτι ἦσαν οἱ δύο ἐργάται.

— Ἀ, ἄ !, εἶπεν ὁ κύρ Μήτρος καὶ ἔχωσεν εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸ χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον. Ἀ ! ἄ ! ἔχομε καὶ ἀπ' αὐτά ! Τὰ γνωρίζετε λοιπὸν αὐτὰ ἐδῶ τέρχοντόπουλα ;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ !, ἂν τα γνωρίζουμε !, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἐργάτης. Ἀρῇ δὲν μας ἐπροσβάλανε ἐκεῖ περὶ ἐκάνουμε τὴ δουλειά μας ; καὶ ἔπειτα « τὸ ὅχλαν 'ς τὰ τέσσαρα » ;

— Μὰ καταλαμβάνεις ὅτι λέγεις ψεύματα ! ἀνερώνησεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν χονδρὴν φωνὴν του, καὶ, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, ἔχωσε τὸν γρόνον του εἰς τὴν ῥῖνα τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος εἶχε δοκιμάσῃ πρὸ ὀλίγου τί ἐστὶ γρονθιά Δουμποδάνου.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ Μοντανῆς, ὁ Μάριος καὶ ὁ Παῦλος εὐθὺς τὸν ἐκράτησαν, ὁρθῶς σκεπτόμενοι ὅτι δὲν πρέπει νὰ δώσουν ἀφορμὴν νὰ πιστεῦσῃ ὁ κόσμος ὅτι αὐτοὶ πταίουν.

— Καὶ τί θέλετε τώρα ; ἠρώτησε τοὺς δύο ἐργάτας ὁ Μοντανῆς ἥσυχα, ἥσυχα χωρὶς νὰ δείξῃ ὅτι ἐταράχθη.

Ἡ ἀτραξιὰ τοῦ Μοντανῆ ἔκαμεν εἰς τοὺς ἐργάτας περισσοτέραν αἰσθησίν παρὰ τὸν ἄγριον τρόπον τοῦ Δουμποδάνου. Ἐξάρωσαν λοιπὸν καὶ ἀπεκρίθησαν :

— Τί νὰ θέλωμε ! Θέλομε νὰ σας 'πᾶμε 'ς τὴν χωροφυλακὴ νὰ ἰδοῦμε τί ἄνθρωποι εἴσαστε.

— Μωρέ, κύτταξ' ἐκεῖ ! Αὐτὸ ἔλεγα καὶ ἐγώ ! Κύτταξε τὴν ἴδια γνώμην εἶχαμε ! ἀνερώνησεν ὁ κύρ Μήτρος Ἀκούρης, καὶ ἀνεκάνγχεσε δυνατὰ ! Χά ! χά ! χά !

— Καλά ! εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μας 'πᾶτε σεῖς διὰ τῆς βίβης. Πηγαίνουμε μόνι μας.

Καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ κύρ Μήτρος καὶ ὑπὸ τῶν δύο ἐργατῶν, διηυθύνθησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῆς χωροφυλακῆς.

Ὁ Μοντανῆς ἐνόμιζεν ὅτι, ἀφ' οὗ εἶπεν δύο τρεῖς λόγους πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην, αὐτὸς θὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλευθέρους νὰ ἐξακολούθωσιν τὸν δρόμον των. Ἀλλὰ δὲν ἐσκέφθη κατὰ τι σπουδαιότατον, ὥς θὰ ἴδωμεν τώρα εὐθὺς.

Τῷ ὄντι ὁ Μοντανῆς, ἀφ' οὗ εἶπεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην τὸ ὄνομά του καὶ τὰ ὀνόματα τῶν συνοδοι-

πόρων του, καὶ εἶπε πόθεν ἔρχονται καὶ ποῦ πορεύονται, ὁ ἐνωμοτάρχης τὸν ἠρώτησεν :

— Ἀλλὰ ποῦ εἶνε τὸ χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον, τὸ ὁποῖον λέγει ὁ μεταπράτης ὅτι εἶνε κίβδηλον ;

— Αὐτὸς το ἐκράτησεν, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς.

— Ἀ ! εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης καὶ ἐκύτταξε μὲ ὑποψίαν τὸν κύρ Μήτρον, δὲς μού το γρήγορα !

Ὁ κύρ Μήτρος τί νὰ κάμῃ ! ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ. Ἀνέστυρε λοιπὸν ἐκ τοῦ θυλάκιου του τὸ χρυσοῦν νόμισμα, τὸ ὁποῖον ἤλπιζεν ὅτι θὰ κρατήσῃ διὰ παντός, καὶ μὲ μεγάλην του λύπην τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, ὁ ὁποῖος ὥς το παρητήρησεν εἶπεν :

— Ἀρ' αὐτὸ εἶνε ἐξάριτον ! καὶ τὸν ἐκύτταξεν αὐστηρῶς.

Καὶ διὰ νὰ τὸν μάθῃ νὰ μὴ ζητῇ ἄλλοτε νὰ κερδαίνει μὲ ἀδικίας, ἔκαμεν ὁ ἐνωμοτάρχης μόνος του τὸν λογαριασμὸν τῶν μικρῶν μας φίλων, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τὴν ὁποίαν εἶχε σημειώσῃ ὁ κύρ Μήτρος, θέλων νὰ κλέψῃ τοὺς πελάτας του.

Ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ χρυσοῦ εἰκοσάφραγκου, ἐστράφη τότε ὁ ἐνωμοτάρχης πρὸς τοὺς δύο ἐργάτας καὶ τοὺς εἶπε :

— Ἐλᾶτε τώρα σεῖς ! Καταγγέλλετε τοὺς νέους τούτους ὅτι σας ἐπείραξαν ;

Καὶ ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα ἐφάνετο ἀπίστευτον εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην, πῶς ἦτο δυνατόν τὰ καλὰ ἐκείνα παιδιὰ νὰ πειράξωσι τοὺς ἐργάτας, ὁ νεώτερος τῶν ἐργατῶν διὰ νὰ βαρύνῃ περισσότερον τὴν κατηγορίαν, εἶπε πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην :

— Κύριε ἠνωματάρχη, ὄχι μόνον μας ἐπείραξαν, ἀλλὰ καὶ μας ἔδειραν !

— Σὰς ἔδειραν ; καὶ εἶνε δυνατόν ;

— Μάλιστα, κύριε ἠνωματάρχη, ἔνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς ἔδωκε μίαν γροθίαν 'ς τὸν σύντροφόν μου, πού τὸν ἐκατρύχλισε μέσα 'ς τῆς λάσπης !

Ὁ ἐνωμοτάρχης παρητήρησε τοὺς τέσσαρας νέους, παρητήρησεν ἔπειτα καὶ τοὺς δύο ἐργάτας, καὶ ἐφαίνετο ἀπορῶν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ πιστεῦσῃ τις, ὅτι τὰ τρυφερά ἐκείνα παιδιὰ ἐνίκησαν τοὺς ῥωμαλέους ἐκείνους ἐργάτας. Εἶπε λοιπὸν πρὸς αὐτοὺς :

— Για νὰ σας 'πῶ ! Ἠλθατε ἐδῶ νὰ περιπαίξετε τὴν ἐξουσίαν ;

Τί κἄθεσθε καὶ μου ψάλλετε. Εἶνε ποτε δυνατόν μία γροθιά ἐνδὸς παιδίου νὰ σωριάσῃ ἓνα μέγγαλο ὅσον καὶ αὐτὸν ἐδῶ ! Ἀκοῦστε νὰ σας εἰπῶ τί πρέπει νὰ κάμετε. Νὰ καθήστε 'ς τὰ αὐγά σας καὶ ἀλήθειαν ἂν εἶνε, νὰ μὴ φωνάζετε, μήπως τὸ μάθουν καὶ ἄλλοι καὶ σας « πάρουν » 'ς τὸ κορβίδον Δρόμο ! καὶ ἄλλη μία φορὰ νὰ μὴ μου κάνετε τοιαῦτα παρά-

πονκ. Δρόμο !

Καὶ ἀφ' οὗ ἀπεδίωξεν ἀποτόμως καὶ τὸν κύρ Μή-

τρον Ἀκούρην καὶ τοὺς δύο ἐργάτας καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τοὺς νέους, εἶπε πρὸς αὐτούς :

— Ἦσυχάσατε καὶ θὰ σας ἀπολύσω. Ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμεν ἓνα τύπον. Θὰ ἔχετε βέβαια ἐπάνω σας τίποτε χαρτιά ;

— Τί χαρτιά ; ἠρώτησεν ὁ Μοντανῆς.

— Τίποτε χαρτιά, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ταυτότης σας, δηλαδή νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι εἰσθε σεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ὄχι ἄλλοι. Βέβαια δὲν ἔχετε διαβατήριον, ἀλλὰ χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχετε ἐπάνω σας καμμίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν νὰ σας ἔστειλαν οἱ γονεῖς σας ἢ κανεὶς φίλος σας, διὰ νὰ ἰδῶ τὸ ὄνομά σας εἰς τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ φακέλου.

Οἱ τέσσαρες φίλοι ἀπέμειναν « κρύον μάρμαρον », τὰ ἔχασαν, διότι ποτὲ δὲ ἐπερίμενον τοιαύτην ἐρώτησιν. Ἄν το ἐσυλλογίζοντο θὰ ἐλάβονον βεβαίως δύο τρεῖς ἐπιστολάς μαζί των, ἀλλὰ τώρα τί νὰ κάμουν ;

— Λοιπὸν δὲν ἔχετε τίποτε ; τοὺς ἠρώτησε πάλιν ὁ ἐνωμοτάρχης.

— Δυστυχί μας ! ἀπεκρίθησαν καὶ οἱ τέσσαρες.

— Ἀ, δὲν πειράζει. Θὰ σας κρατήσω ἐδῶ καὶ θὰ τηλεγραφήσω εἰς τοὺς γονεῖς σας.

— ὦ ! ἀνερώνησαν ἑντρομοὶ καὶ οἱ τέσσαρες ταλαίπωροι περιηγηταί, συλλογιζόμενοι πόσον θὰ ἀνησυχήσουν οἱ γονεῖς των ὅταν λάβουν τὸ ἀνέλπιστον τηλεγράφημα.

— Τί ἔχετε τὸ λοιπὸν ; ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρχης ὀλίγον αὐστηρῶς. Τί φοβεῖσθε ; Ἡ μήπως καί...

Ἐνοήσατε, μικροὶ μου ἀναγνώσται, ὅτι ὁ ἐνωμοτάρχης ἤρχισε νὰ ὑποπτεύῃ μήπως οἱ τέσσαρες περιηγηταί ἦσαν τίποτε τυχοδιώκται καὶ δὲν ἐταξείδευον μὲ τὴν ἄδειαν τῶν γονέων των, ἀλλ' εἶχον φύγῃ κρυφίως τίς εἰς αὐτὴν πόλιν αἰτίαν.

Εὐτυχῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην ἦλθε χωροφύλαξ καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμε τὸ σχῆμα εἶπε :

— Κύριε ἠνωματάρχη, σὰς ζητοῦν.

Καὶ ὁ ἐνωμοτάρχης ἐσηκώθη εὐθὺς καὶ ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν. Οἱ δὲ τέσσαρες περιηγηταί ἔμειναν μόνι καὶ καταστενοχωρημένοι, καὶ ἡ καρδιά των ἐκτύπα καὶ οἱ πόδες των ἔτρεμον « σὰν τὸ καλάμι ».

Ἀλλὰ δὲν διήρκησε πολλὴν ὥραν ἡ ἀγωνία των. Μετ' ὀλίγον ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ ἐνωμοτάρχης. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν του δὲν ἦτο αὐστηρὸν ὅπως ὅταν ἐξῆλθε. Τώρα τὸ πρόσωπόν του ἦτο γελαστόν.

Οἱ ταλαίπωροι περιηγηταί ὥς τὸν εἶδον, ἀνέπνευσαν ὀλίγον, καὶ δὲν εἴξευρον καὶ αὐτοὶ πόθεν προῆλθεν ἡ ἀνέλπιστος αὕτη μεταβολή. Δὲν εἴξευρον τί νὰ ὑποθέσουν.

— Ἀς εἶνε τὸ λοιπὸν. Ἐσκέφθη καὶ εἶδα ὅτι εἴμπορῶ νὰ σας ἀφήσω ἐλευθέρους νὰ ἐξακολουθή-

σετε τὸν δρόμον σας. Πηγαίνετε τὸ λοιπὸν καὶ νὰ ἔχετε ἄλλοτε τὸν νοῦν σας...

— Μάλιστα, μάλιστα !, κύριε ἐνωμοτάρχη, καὶ σας εὐγνωμονοῦμεν ! ἀνερώνησεν καὶ οἱ τέσσαρες φίλοι, καὶ ἀφ' οὗ ἐχαίρεισιν, ἐξῆλθον καὶ ἐξακολούθησαν τὸν δρόμον των.

Πιστεύω ὅτι ἐνοήσατε τώρα τί συνέβη. Δηλαδή ὁ Ματθαῖος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει ἀπὸ μακρὰν τοὺς μικροὺς φίλους μας, ἔμαθε τὰ διατρέξαντα καὶ ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐνωμοτάρχου καὶ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίαις πληροφορίες περὶ τῶν παιδιῶν.

Βλέπετε τί καλὰ ὅπου ἔκαμεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ; καὶ το εἶπεν εἰς τὸν θεῖόν του, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἔλεγον νὰ φύγουν ἀνευ τῆς ἀδείας του ; Καὶ πόσον φρόνιμα ἐσκέφθη ὁ κύριος Μοντανῆς καὶ ἔστειλε τὸν πιστόν του θαλαμηπόλον νὰ παρακολουθῇ τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τα προσέχῃ, χωρὶς αὐτὰ νὰ ἔχουν καμμίαν εἰδήσιν ;

Μόνος ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ἐνόησεν ὅτι εἰς τὸν Ματθαῖον ὀφείλουσι τὴν σωτηρίαν των. Οἱ ἄλλοι ἐνόμιζον ὅτι ἡ καλὴ των τύχη τοὺς ἐδοήθησε.

Ἐξακολούθησαν λοιπὸν τὸν δρόμον των.

— Καὶ σὰν τί ὥρα νὰ εἶνε ; ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ὁ Μοντανῆς εἶδε τὸ ὀρολόγιόν του καὶ εἶπε :

— Εἶνε τρεῖς.

— Τρεῖς ! ἀνερώνησεν, ὁ Καπάνης ! Μὰ καταντήσαμεν ἀηδία ! Εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ἀκόμα εὐρισκόμεθα ἐδῶ ! Τότε λοιπὸν τί δρόμον κάμνομεν ; Περιπατοῦμεν σὰν τοὺς καθούρους !

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Καὶ δὲν λογαριάζεις, Μάριέ μου, πόσον ἐλασμερήσαμεν μὲ τὸν κύρ Ἀκούρην καὶ τοὺς ἐργάτας καὶ τὸν κύριον ἐνωμοτάρχην ! Ἐχε ὑπομονὴν καὶ μετὰ μίαν ὥραν θὰ φθάσωμεν εἰς μίαν μικρὰν πόλιν...

— Ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ βέβαια καὶ κενὴν ξενοδοχεῖον τῆς ἀνθρωπιάς νὰ κοιμηθῶμεν καὶ μίαν νύκτα εἰς κρεβάτι κατὰ καλλίτερον ἀπὸ τὸν ἀχυρῶνά που κοιμηθήκαμε χθές, νὰ πλυθῶμε λιλίκα, νὰ κτενίσωμε καὶ τὸ κεφάλι μας σὰν ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ κομψὸς Παῦλος Σαϊζάνης, ὁ ὁποῖος ἦτο κατὰ σκοπὸς ἐνεκεν τῆς σκληραγωγίας τῆς ὁδοποιρίας.

— Ἐγὼ χθές ἐκοιμήθηκα περίφημα ! Εἶπεν ὁ Λεωνίδας Δουμποδάνος.

— Μὰ δὲν εἶνε κρίμα νὰ χάσωμεν ὅλην τὴν ἡμέραν ; εἶπεν ὁ Μάριος. Ἀφ' οὗ εἶνε τώρα τρεῖς, θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς τὰς τέσσαρας. Ἀναπαυόμεθα μίαν ὥραν καὶ εἰς τὰς πέντε ἐξακολουθοῦμεν πάλιν τὸν δρόμον μας. Τί λέγεις, Μοντανῆ, σύ ;

— Ἐγὼ νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς, ὅτι εἶνε καλὸν ν' ἀκολουθήσωμεν τὴν γνώμην τοῦ Παύλου, καὶ νὰ διανυκτερεύσωμεν εἰς τὴν μικρὰν πόλιν εἰς

τὴν ὁποίαν θὰ εἴμεθα μετὰ μίαν ὥραν, καθὼς σὺ εἶπα. Διότι, ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας, δὲν γνωρίζομεν τὸν τόπον, καὶ εἴμφορεῖ νὰ χάσωμεν τὸν δρόμον καὶ νὰ περιπλανώμεθα τὴν νύκτα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πάντοτε πολὺ εὐάρεστον.

— Καλέ, βέβαια! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τοῦ Μοντανῆ.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Μάριος τί νὰ κάμῃ; Εἶδεν ὅτι ἔπρεπε νὰ πεισθῇ εἰς τὴν ἀπόφασιν τῶν φίλων του. Καὶ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ὁδοπορίας εἶχε σκυπτήν τὴν κεφαλὴν του καὶ δὲν εἶπε γρῦ.

Ὁ Γεώργιος Μοντανῆς εἶχεν ὑπολογίσῃ κάλλιστα τὸν δρόμον, καὶ μετὰ μίαν περίπου ὥραν ἔφθασαν εἰς τὴν πόλιν, χωρὶς νὰ συμβῇ καθ' ὁδὸν τίποτε ἄξιον λόγου.

Ἀφ' οὗ ἐπῆγαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐκράτησαν τὰ δωμάτια των, ἐξῆλθον νὰ ἴδουν τὰς ἀρχαιοτήτας, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην πόλιν, καὶ ὅταν ἐσήμκνεν ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἐπανῆλθον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ δειπνήσωσιν. Ἦτο δὲ 6 μ. μ.

Εἰς τὸ ἐστιατόριον τοῦ ξενοδοχείου ἦσαν πλῆθος ἀνθρώπων, διότι ἐγένετο ἐμπορικὴ πανήγυρις τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς πανηγύρεως. Ἦτο λοιπὸν τὸ ἐστιατόριον γεμάτον.

Οἱ φίλοι μας εὐτυχῶς κατώρθωσαν καὶ ἐπέτυχον τέσσαρας θέσεις εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἐστιατορίου.

Τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν εἰσῆλθον, ὠμίλει ὁ ξενοδόχος καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐδέχον καὶ τὸν ἤκουον μετὰ προσοχῆς πολλῆς. Ἐλεγε λοιπὸν:

— Μάλιστα, κύριοι, ἦτο κλέπτης! καὶ ὅπως τώρα ἀπορεῖτε σεῖς, ἠπόρησα καὶ ἐγὼ ὅταν ἦλθεν ὁ ἀστυνόμος με τοὺς κλητῆρας σήμερα τὸ πρωῒ.

— Μὰ ἦτο καλοενδυμένος αὐτός, εἶπε παχὺς ζωέμπορος.

— Καὶ ἐφαίνετο ἄνθρωπος ἐντιμος, εἶπεν ἄλλος τις.

— Τὴν σήμερον δὲν πρέπει νὰ ἐμπιστευεταί κανεὶς, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Δέκα ἡμέρας ἔμεινεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ πάντοτε ἐφέρετο μετὰ τὴν μεγαλύτεραν εὐγένειαν, καὶ σήμερον μάλιστα τὸ πρωῒ ἐξώφλησε τὸν λογαριασμόν του χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν παρατήρησιν. Ἀλλὰ ἐπλήρωσε τρᾶγκ τρᾶγκ με ὅλην τὴν εὐγένειαν.

— Ἦθελε λοιπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ; ἠρώτησε μεσείτης ὑψηλὸς καὶ ἀδύνατος.

— Μάλιστα σήμερον τὸ πρωῒ, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Καλὰ λοιπὸν τὸν ἐμυρίσθη ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν ἐτσάκωσεν, εἶπεν ἄλλος τις.

— Μὰ τί ἔκλεψεν αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Τὸν πρᾶ μου, τὸν παρᾶ μου! ἀνεφώνησε γέρων τις χωρικός. Ὅσα ἐκέρδησα ἔς τὴν πανήγυριν τοῦ τα ἔκλεψεν ὁ ἀθεόφοδος.

— Καὶ ποῦ τα εἶχες, γεροπατέρα;

— Ποῦ τα εἶχα! νὰ, μέσα ἔς τὸ δισάκι μου.

— Μὰ πῶς το κατάρφε;

— Ἐξέρω κ' ἐγώ; Ἐβῆς τὸ βράδυ μοῦ ἦλθε νὰ

μετρήσω τὸ ἔχει μου πρὶν φύγω, εἶχα σκοπὸν νὰ ξεκινήσω σήμερα τὰ ξημερώματα. Κάνω τὸ λοιπὸν νὰ ἀνοίξω τὸ δισάκι μου, καὶ δὲν ἐγύριζε τὸ κλειδὶ ἔς τὴν κλειδωνιά. Σὰν νὰ μου ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι κάποιος ἐπολέμησε νὰ τὴν παραβιάσῃ τὴν κλειδωνιά. Δὲν ἔμοιαζεν ὅμως νὰ λείπῃ τίποτα ἀπὸ μέσα, γιατί ἦταν βαρὺ τὸ δισάκι, καὶ ὅταν τὸ ἐκουνοῦσα, ἄκουα καὶ ἐκουδούνιζαν ἡ χρυσῆς λίρες μου καὶ τὰ ἀσημένια μου φραγκάκια, καὶ αὐτὸ μὲ ἔκαμε νὰ ἡσυχάσω. Μετὰ πολλὰ ἐγύρισε τὸ κλειδὶ μέσα ἔς τὴν κλειδωνιά καὶ τὴν ἀνοίξε. Χῶνω εὐθὺς τὸ χέρι μου ἔς τὸ χωριστὸ μέρος τοῦ δισακιοῦ ποὺ εἶνε γιὰ τὰ χρήματα, καὶ βγάζω μιὰ χουφτιὰ λίρες καὶ τῆς βάζω ἀπάνω ἔς τὸ τραπέζι. Τί νὰ ἴδω; ὅλο καὶ πεντάρες! χῶνω πάλιν τὸ χέρι μου βγάζω ἄλλη μία χουφτιὰ, ὅλο καὶ πεντάρες! Ἀ! μοῦ ἦλθε νὰ χάσω τὸν νοῦν μου! Ἀδειάζω ὅλο τὸ δισάκι καὶ πέφτουν ὅλο καὶ πεντάρες. Ἡ χρυσῆς μου ἡ λιρίτσες καὶ τὰ ἀσημένια μου τὰ φραγκάκια ἔγιναν ὅλο καὶ πεντάρες! Μ' ἔκλεψαν!

— Καὶ δὲν ἔσυρες φωνὴ πῶς σ' ἔκλεψαν! Στὴν στιγμὴν ἔπρεπε νὰ δώσης εἶδησιν;

— Ἡῦρες ἄνθρωπο! εἶπεν ὁ χωρικός καὶ ἔκλεισε τὸ μάτι του με πονηρίαν. Ἀρ' ἐγὼ τὸν ἐκατάλαβα τὸν κλέφτη, ποῖος ἦτανε. Τὸν κατάλαβα ἔς τὴ στιγμὴ! σοῦ εἶμαι ἐγὼ ἕνας τετραπερασμένος! μὴ με βλέπεις ἔτσι γέρο καὶ χωριάτη! Τὸν κατάλαβα τὸν μουστερῆ. Ἦτον ὁ γείτονας μου. Τὴν κάμαρά του τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν κάμαρά μου μία πόρτα κλειδωμένη, δὲν λέγω ὅχι, μὰ δὲν ἦταν καὶ δύσκολο νὰ τὴν παραβιάσῃ τὴν πόρτα. Ἐγὼ τὸν ἐκατάλαβα ἀπ' ἀρχῆς, πῶς ἦταν ὁ γείτονας μου, ποὺ ἔκανε τὸν κόσμον ἄνω κάτω νὰ πιάσῃ τὴ σχέσι μου, ὁ γείτονας μου, ποὺ ἐμπῆκε ἔς τὴν κάμαρά μου δύο φορές, ὁ γείτονας μου ποὺ τὸν εἶπα ἐγὼ ὁ κουτούλιακας πῶς ὅτι ἔχω χρήματα ἔς τὸ δισάκι μου! ὁ κουτούλιακας!

— Καὶ τί ἔκαμες λοιπὸν, γεροπατέρα, ὅταν ἐνόησες τὸν κλέπτην;

— Μιλιά! ἔκανα τὸν κουτό! Μονάχα δὲν ἐκοιμήθηκα ὅλη νύκτα, καὶ παραφύλαγα ἔς τὴν πόρτα τοῦ γείτονα μου γιὰ νὰ μὴ μου φύγῃ. Καθὼς λοιπὸν ἐξημέρωσεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν, τὸ λέω ἔς τὸν κύριο ξενοδόχο, καὶ το βάνω ἔς τὰ τέσσαρα γιὰ τὴν ἀστρονομία, καὶ γυρίζω ἐδῶ πάλιν σὰν ἀστραπὴ καὶ παραφύλαγω τὸν ἐξοχώτατον κύρ κλέφτην νὰ μὴ το στρίψῃ ὡς πού νὰ ἔλθῃ ἡ ἀστρονομία νὰ τὸν συλλάβῃ. Μὰ το ἔκανα με πολλὴν πονηρίαν! ἔξερεις τί πειρασμὸς εἶμαι ἐγώ; καὶ ἐκρύφτηκα γιὰ νὰ μὴ με

πάρῃ μυρουδιὰ ὅτι ἤμουν ἀκόμῃ ἐδῶ, καὶ νὰ θαρρῇ πῶς ὅτι ἐφυγα πρῶτῃ πρῶτῃ ἔς τὸ χωριό μου. Ἐτηκώθηγε λοιπὸν ὁ φίλος, ἐραρμάνωσε τὸν καφέ του, καὶ φρέσκο, φρέσκο ἐπλήρωσε με τοὺς δίκους μου τοὺς παράδες! Καὶ ὅπως ἔδωκε τὸ καπέλο του καὶ ἔκαμε καὶ μιὰ ρεβερέντζα διὰ νὰ ξεκουμπισθῇ νὰ φύγῃ, ζοῦπ νὰ σοῦ τον καὶ μπαίνει μέσα

μέσ' ἔς τὰ μάτια σὰν νὰ του ἔλεγα: Ποῦ θὰ μου πᾶς, κλέφταρε! Ἐγύρισε ἐπειτα ὁ κύρ ἀστρονόμος καὶ εἶπε ἔς τὸν κλέφτη με ὅλη τὴν εὐγένεια:

— Παρ' ἐπάνω, σὺς παρακαλῶ, κύριε.

Ὁ κακόμοιρος ὁ γείτονας μου ἔγινεν ἡ ὄψις του σὰν τὸ κερί, καὶ ἔκαμε τὸν ἀδιάφορον, διὰ νὰ μὴ

«ΞΕΡΩ Κ' ΕΓΩ! ΝΑ ΜΗΝ ΕΙΝΕ ΚΑΛΗΚΟ;» (Σελ. 17.)

ὁ κύρ ἀστρονόμος, καὶ παρρησιάζομαι καὶ ἐγὼ «σὰν τὸ μ. π. οὐρέκι». Σ τὸν τόπο! φωνάζει ὁ κύρ ἀστρονόμος, κανεὶς «νὰ μὴ το κουνήσῃ». Κύριε ξενοδόχε, εἶπε τότες ὁ κύρ ἀστρονόμος, ἔς τὸ ξενοδοχεῖο σου ἔγινε κλοπὴ μεγάλη καὶ θὰ κάνω ἀνάκρισι. Ὁ φίλος καθὼς με εἶδε πῶς ἤμουν ἐδῶ ἀκόμα καὶ δὲν εἶχα πάῃ ἔς τὸ χωριό μου, τὰ ἐμυρίσθηγε, καθὼς φαίνεται, καὶ ὅλο ἐζύγωνε ἔς τὴν πόρτα γιὰ νὰ ξεπορτίσῃ. Εἶδες ἐκεῖ τὸν πονηρό! Μὰ καὶ ἐγώ, δὲν με ξέρεις τί πρᾶγμα εἶμαι, πηγαίνω καὶ καρφόνουμαι ἔς τὴν πόρτα, καὶ τὸν κυττάζω

το καταλάβουν οἱ ἄλλοι. Ἀλλὰ βρήκες ἀνθρώπους νὰ μὴ το καταλάβουν. Ὅλοι το ἐπῆραν μυρουδιὰ καὶ ἀρχισαν νὰ ψιθυρίζουν. Βάλτε με τὸ νοῦ σας μασκαράλκι!

Ὁ γείτονας μου τὸ λοιπὸν ἀνέβηκε πρῶτος καὶ ἀπὸ πίσω τοῦ ἀνεβήκαμε ἐγώ, ὁ κύρ ἀστρονόμος καὶ οἱ κλητῆρες.

Ἐμῶκαμε ἔς τὴν κάμαρά του καὶ μας ἀνοίξε τὸ δισάκι του. Χρήματα μέσα δὲν εἶχε. Εἶχεν ὅμως ἕνα σωρὸ πράγματα, πού τα εἶχε κλεμμένα ἔς τὸ πανηγύρι, ὁ φίλος, καὶ εὐθὺς τὰ ἐγνώρισεν ὁ κύρ

ἀστρονόμος γιατί του είχαν κάνη παράπονα ἐκεῖ-
νοι πού τα ἔχασαν. Ἀπ' αὐτό λοιπόν ἐκατάλαβε τί
κουμάσι ἤτανε καὶ εὐθὺς ἐδιέταξε νά τον συλλά-
βουν καὶ νά τον πᾶνε 'ς τὴν ἀστρονομία.
Ἐκεῖ τον ἐψάξανε καὶ του ἤρραν ἀπάνω 'του ὅλα
μου τὰ χρήματα, ἔλειπαν μοναχὰ ὅσα εἶχε πληρώσει

ἔς τὸν ξενοδόχο. Τώρα λοιπόν εἶνε 'ς τὴ χάψη καὶ
δὲν ἔχει φόβο νά μας φύγη!»

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμαίου Δεβου)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Ἀγαπητέ μοι φίλε,

Ζ'. Ἰούλιος

Μοῦ γράφεις ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθης ποῖαν ἰδέαν
ἔχω περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου.

Τί νὰ σου ἀπαντήσω; ὅτι ἔχω καλὴν; αὐτὸ ἐν-
νοεῖται. Ὅλοι ἔχουν καλὴν ἰδέαν διὰ τὸν ἑαυτὸν των·
κατεῖς δὲν βλέπει τὸν ἑαυτὸν του ὅπως εἶνε· τὰ μά-
τια βλέπουν πρὸς τὰ ἔξω, καὶ παρατηροῦν τὰς κα-
κίας ὅχι ἡμῶν τῶν ἰδίων ἀλλὰ τῶν ἄλλων· ἐὰν ἔ-
βλεπαν πρὸς τὰ μέσα, πρὸς τὸν ἐγκέφαλόν μας καὶ
παρατηροῦσαν ὅλας τὰς σκέψεις, ὅλας τὰς ἰδέας
μας αἱ ὁποῖαι δὲν εἶνε πάντοτε ἀγαθαὶ καὶ ἀγαθαὶ
καὶ εὐκρινεῖς, βεβαίως θά μας ἔκαναν νὰ ἀλ-
λάξωμεν πολὺ τὴν γνώμην τὴν ὁποῖαν ἔχομεν διὰ
τὸν ἑαυτὸν μας.

Μετὰ τὸν μικρὸν τοῦτον πρόλογον, ἐπειδὴ δὲν
θέλω νὰ εἰπῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος τίποτε περὶ ἐμοῦ, θά
σου ἀναφέρω πιστῶς τὴν ἐξῆς συζήτησιν τὴν ὁποῖαν
ἤκουσα νὰ κάμουν δι' ἐμὲ τὰ μέλη... ἐνὸς σώ-
ματος:

Η ΚΕΦΑΛΗ. Ὡ! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! δὲν
εἶμαι πλέον σκυμμένη ἐπάνω εἰς τὰ βιβλία ἐμπρὸς
εἰς ἓνα τραπέζι ἡμέραν καὶ νύκτα· δὲν εἶμαι ἡναγ-
κασμένη πλέον νὰ σωρεύω μέσα μου ἓνα σωρὸν
πράγματα, καὶ νὰ ἔχω τὴν μνήμην πιστὸν φύλακα,
νὰ προσέχη μὴ χαθῇ, μὴ παραπέσῃ τίποτε· τώρα
ἤνοιξεν ἡ ἀποθήκη, ἤνοιξαν τὰ κατὰ κλειστα παρά-
θυρά της, καὶ ἐμβόηκε μέσα τὸ γλυκὺ φῶς τῆς ἡμέρας·
τώρα εἶμαι ἥσυχη· τί ὥραία πού εἶνε ἡ ἀνάπαυσις
κατόπιν ἀπὸ τὴν κούρασιν! ὅταν ἡ βραδυὴ αὖρα
μοῦ δροσίζει τὸ μέτωπον καὶ ἀνεμίζει τὰ μαλλιά
μου, μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ τὸ φύσημά της παίρνει καὶ
τὴν τελευταίαν φροντίδα!.. Ὡ! εἶνε καλὸς ὁ
Ἰούλιος!..

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ. Οὐρ! τί πληῖεις! τί μονοτονία, τί
ζέστη! ὥς καὶ ἡ σκόνη τῶν δρόμων εἶνε ζέστη· τὰ
μαρμάρινα σπίντια πυρόνουν καὶ ἡ ἀντηλιά των μάς
θαμβώνει· παντοῦ ξηρασία· οὔτε ἄνθος, οὔτε φυτά,
οὔτε χλόη· ἡ φλογερὰ πνοή τοῦ Ἰουλίου τα ἐκι-
τρίνισε, τὰ ἐμάρυνε, τὰ ἐξήρανε ὅλα· οἱ κάμποι εἶνε
χλωμιασμένοι δίχως ζωὴν, δίχως δροσιά· ὥς καὶ

αὐτὰ τὰ βουνὰ φαίνονται σὰν καμμένα ἀπὸ πυρ-
καϊάν. Μὴν δὲ καὶ ὁ Ἰούλιος, καὶ ὅμως μερικοὶ
σοῦ τον ἐπαινοῦν κηόλα!

Η ΓΛΩΣΣΑ. Πῶς φαίνεσθε ὅτι μόνον τὰ χρώ-
ματα σὰς ἀρέσουν· ἃς εἶνε οἱ κάμποι πράσινοι, ἃς
εἶνε οἱ κῆποι γεμάτοι ἄνθη· αὐτὸ σὰς φθάνει, ἀλλὰ
ἡ φύσις δὲν εἶνε καμωμένη διὰ νὰ εἶνε ζωγραφιά· ἔχει
ἄλλον προορισμὸν τὸν ὁποῖον σὲς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ
τον ἐννοήσετε, διότι δὲν βλέπετε πρᾶκτάτω ἀπὸ τὰ
χρώματα. Τί; εἶνε ζεστός ὁ Ἰούλιος; ἂν δὲν ἦτο
ζεστός εἴμποροῦσε νὰ κάμῃ ὅ,τι κάμνει; Ἡ ζέστη
ὠριμάζει τοὺς καρπούς, δίδει εἰς τὸν ἓνα γλυ-
κεῖαν γεῦσιν, εἰς τὸν ἄλλον γλυκυῆσιν· χρυσίζει τ'
ἀπιδίχ, κάμνει σὰν αἷμα μέσα τὰ καρπούζια, κάμνει
σὰν κεχρὶμπάρι τὰ σταφύλια. Ἄν ἔλειπεν ὁ Ἰού-
λιος, τί ἐρημία εἰς τὰ μανάθικα!

Ο ΣΤΟΜΑΧΟΣ. Ἐγὼ δὲν εἴμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε
διὰ τὰ ὀπωρικά, ἂν καὶ τὰ χωνεύω, διότι δὲν εἰ-
ξεύρω τί οὐσίαν ἔχουν· εἰς ἐμὲ ὅλα μοῦ φαίνονται
τὰ ἴδια· ἐπειδὴ δὲν ἔχω γεῦσιν, τὸ ροδάκινον καὶ τὸ
ρεπάνι, τὸ σταφύλι καὶ ἡ ὠμὴ μελιντζάνα μοῦ κά-
μουν τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν· ἀλλ' ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ τὸν
Ἰούλιον διότι εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ γίνεται τὸ ἀ-
λῶνισμα τοῦ σιταριοῦ καὶ δι' αὐτὸ οἱ χωρικοὶ τὸν
ὀνομάζουν Ἀλὼν ἄρῃ· ἀπὸ τὰ χρυσὰ στάχυα, πού
εἶνε πλαγιασμένα 'ς τὸ ἄλῶν, βγάζει ὁ γεωργὸς τὸ
σιτάρι, τὸ βάζει εἰς τὰ σακκιά, καὶ τρώγουν χεῖμῶνα
καλοκαίρι πλούσιοι καὶ πτωχοί, καὶ καταδίνει εἰς
τὸ στομάχι τὸ ψωμί καὶ γίνετ' αἷμα κόκκινον καὶ δι-
νει ζωὴ καὶ δύναμι εἰς τὸ σῶμα.

ΑΙ ΧΕΙΡΕΣ. Ποῖος ἐτόλμησε νὰ εἰπῇ κακὸν διὰ
τὸν Ἰούλιον; Εἰς τὰς ἡμέρας αὐτοῦ γίνεται τὸ
σπουδαιότερον γεγονός διὰ τὴν Ἑλλάδα· ὁ τρύγος
τῆς σταφίδος· ἂν θέλῃ ὁ Ἰούλιος νὰ μαζεύσῃ καμ-
πόσα σύννεφα εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ τα προστάξῃ
νὰ ξεσπάσουν εἰς βροχὴν χάνονται πλούσιοι καὶ πτω-
χοί, καταστρέφεται ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς· ἑκατομ-
μύρια, ἑκατομμύρια δραχμῶν μαζεύουν οἱ Ἑλλη-
νες· χιλιάδες περνοῦν ἀπὸ χεῖρὸς εἰς χεῖρα· αὐτὸς

φωτίζει καὶ θερμαίνει ταῖς τσέπαις καὶ τὰ χρημα-
τοκιβώτια.

Ὡ! ὅταν νοιώθω τὴν ἐπαφὴν τῶν λιρῶν ἐπάνω
μου ποῖαν εὐχάριστον ἀνατριχίλιν αἰσθάνομαι! ὅταν
βλέπω τὸ χρυσὸν των χρώμα, μοῦ φαίνεται ὅτι
κρατῶ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου τὰς ὁποίας ὁ Ἰούλιος
τὲς ἔκαμε νόμισμα!..

ΟΙ ΟΦΘΑΛΜΟΙ. Καὶ ὅμως τί ζέστη, τί πληῖεις!
Ὁ! ἀρνηθῆτε ὅτι εἶνε ζέστη καὶ πληῖεις;

ΟΙ ΠΟΔΕΣ. Καὶ ποῖος σὰς ἐμποδίζει νὰ πᾶτε εἰς
τὴν ἐξοχὴν, νὰ καθήσετε εἰς τὴν σκιάν μιᾶς λεύκης
τῆς ὁποίας τ' ἀσημένια φύλλα ἀνατριχιάζουν, νὰ
ἰδῆτε ρεμματαριάς καὶ νερομύλους, κρυσταλλένια
νερά καὶ πρασινάδα, νὰ δροσίσετε τὸ βλέμμα σας
εἰς μαγευτικὰς τοποθεσίας, καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς
χειτρίνισσάς σας μύτης νὰ μυρίσητε τὸ ἐξοχικὸν ἄ-
ρωμα τῆς πεύκης καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῶν χει-
τῶνων σας πάλιν αὐτῶν ν' ἀκροασθῆτε τὸν μακρὸν,
ἀδιάκοπον, παιητικὸν ψιθυρὸν τῶν δένδρων καὶ τὸ
γοργὸν πεπερυγισμὸν καννὸς πουλιοῦ ἀνάμεσά εἰς
τὸ φύλλωμα!

Ο ΚΟΡΜΟΣ. Καὶ ποῖος σὰς ἐμποδίζει νὰ πᾶτε
εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ πέσητε εἰς τὸ δροσερὸν κύμα
καὶ ν' ἀρῆσετε μέσα εἰς αὐτὸ ζέστην καὶ κούρασιν.
Ὡ! τί ὥραία νὰ σχίξῃς τὸ πρασινωπὸν τὸ διαυγὲς
νερὸν καὶ αὐτὸ νὰ σε σηκώῃ σὰν νὰ σε κρατῇ καμ-
μὴ ἀγκάλη πού δὲν φαίνεται!..

Η ΓΛΩΣΣΑ. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ φαίνεται ὅτι ὁ Ἰού-

λιος εἶνε μὴν ὠφέλιμος, μὴν ἄξιος ἁγάπης· εἶνε
ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐννοοῦν ὅτι ἔχουν προορισμὸν
εἰς τὴν γῆν καὶ τον ἐκτελοῦν· δὲν εἶνε μὴν γιὰ τὰ
μάτια μόνον καὶ δι' αὐτὸ ἴσως δὲν ἀρέσκει εἰς
τὰ μάτια. Δίδει εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων τροφήν,
ἀνάγκυσιν πόσα βιβλία μὲ τὰ ὁποῖα μαθαίνουν γράμ-
ματα τὰ παιδιὰ εἰν' ἀγοραστμένα μὲ τὰ χρήματα τοῦ
Ἰουλίου· καὶ ποῖος εἰξεύρει ἂν τὰ τουφέκια καὶ τὰ
κηνόνια, καὶ τὸ μπαρουτὶ καὶ αἱ σημάκια μὲ τὰ ὁ-
ποῖα θὰ προχωρήσωμεν ἐμπρὸς εἰς τὴν δόξαν καὶ τὸ
μεγαλεῖον τοῦ ἔθνους μας, δὲν θὰ εἶνε καμωμένα
ἀπὸ τὸν Ἰούλιον, ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα δί-
δει εἰς τὴν Ἑλλάδα!..

ΟΙ ΠΟΔΕΣ. Ἀλήθεια, σὺ κεφαλή, πού ἔχεις νὰ κά-
μῃς πάντα μὲ βιβλία, δὲν μας λέγεις διατί τον λέ-
γουν Ἰούλιον; ἡμεῖς, βλέπεις, οἱ πόδες δὲν πιάνομεν
ποτὲ βιβλίον καὶ δὲν εἰξεύρομεν ἀπ' αὐτά.

ΚΕΦΑΛΗ. Ἰούλιον τὸν ὠνόμασεν ὁ ῥωμαῖος Μάρ-
κος Ἀντώνιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος
ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη τὸν μῆνα τοῦτον· ἔχει, ὅπως βλέ-
πετε, τὸ ὄνομα μεγάλου ἀνδρός.

ΟΛΟΙ. Τοῦ ἀξίζει! τοῦ ἀξίζει!

Νομίζω περιττὸν νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, μικρὲ
μου φίλε.

Σὲ γλυκοφιλῶ ὁ φίλος σου

Ἰούλιος

Α. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Η ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί, ἀφοῦ εἶνε πλά-
σματ' τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου Θεοῦ.

Τὸ ἀνθρώπινον γένος λοιπὸν ἀποτελεῖ μίαν μεγά-
λην οἰκογένειαν τῆς ὁποίας ὅλα τὰ μέλη συνδέον-
ται μὲ τὰ καθήκοντα τῆς ἀδελφότητος· διὰ τὸν λό-
γον τοῦτον πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας
ὡς τὸν ἑαυτὸν μας.

Ἡ ἀγαθοεργία εἶνε λοιπὸν καθήκον.

Ἄς βοηθῶμεν ὅσους ὑποφέρουν, δυστυχοῦν, κιν-
δυνεύουν.

Ἄς παρηγορῶμεν ὅσους εἶνε λυπημένοι. Ἄς ἀνα-
κουφίσωμεν πρὸ πάντων τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὁποῖοι
στεροῦνται τὰ ἀνγκαιοῦντα διὰ νὰ ζήσουν.

Ἄς συλλογιζώμεθα συχνά τί βάρηνα προξενεῖ ἡ
πτωχία.

Ἐν ᾧ ἡμεῖς εἴμεθα κληρονομημένοι, προφυλαγμέ-
νοι ἀπὸ τὸ κρῖον, ἔχομεν καλὴν κλίνην καὶ καλὸν
φαγητόν, μὴ λητμονώμεν ὅτι εὐρίσκονται καὶ δυστυ-

χεῖς οἱ ἐπί τοις δόλοισι φορέματα, δόλου
φωτὶς, δόλου ψωμί, καὶ οἱ ὁποῖοι πλαγιάζουν σὰν
φυλκισμένοι ἐπάνω εἰς τ' ἄχρ'.

Ὡ! εἶνε φρικτὸς ἡ πτωχία!

Ἄς λυπώμεθα πάντοτε τοὺς δυστυχεῖς καὶ πρὸ
πάντων, ὅταν τοὺς ἐλεῶμεν, ἃς προσέχωμεν νὰ
μὴ τοὺς προσβάλλωμεν μὲ τὸν τρόπον μας, καὶ ἃς
μὴ ἀξάνωμεν τὰ βάσανά των μὲ μομφὰς τῶν ὁ-
ποίων δὲν εἶνε ἄξιοι.

Πολλοὶ τὴν καλωσύνην των πρὸς τοὺς πτωχοὺς
τὴν συνοδεύουν μὲ τόσην σκληρότητα, ἐν ᾧ ἀπλύνουν
πρὸς αὐτοὺς βοηθητικὴν χεῖρα, δεικνύουν πρόσωπον
τόσον σκληρὸν ὥστε ἀπλὴ ἀρνήσις εἶνε προτιμότερα
παρὰ ἀγαθοεργία· τόσον βάρβαρος καὶ σκληρὰ διότι
τοὺς δυστυχεῖς δὲν τοὺς ἀνακουφίζει μόνον τὸ πρᾶγμα
τὸ ὁποῖον δίδομεν εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ συμπά-
θεια τὴν ὁποῖαν δεικνύομεν εἰς τὴν κατάστασίν των.

Η ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ

Ἡ εὐγνωμοσύνη συνίσταται εἰς τὸ νὰ πληρώνω-

μεν μὲ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν τὴν εὐεργεσίαν τὴν ὁποῖαν μᾶς κάμνουν.

Πρέπει ν' ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον μας ὡς τὸν ἑαυτὸν μας πρέπει νὰ βοηθῶμεν τοὺς ὁμοίους μας.

Ἀλλὰ χρεωστοῦμεν ἰδιαιτέρως νὰ δεικνύωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας εἰς τοὺς γονεῖς μας, καὶ εἰς ὅσους μᾶς ἔκαμαν καλόν.

Ἦλθομεν εἰς τὸν κόσμον ἀδύνατοι, ἀνίκανοι νὰ φροντίσωμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, νὰ ζῶμεν μόνοι καὶ νὰ ἐνδυνάμωμεθα ἢ μήτηρ μας καὶ ὁ πατήρ μας μᾶς ἔθρεψαν, μᾶς ἐνέδυσαν, μᾶς ἐξέστειλαν ὅταν ἤμεθα μικροὶ· πολλάκις ἐταράχσαμεν τὸν ὕπνον των· οἱ γονεῖς μας πολλάκις ἐστερήθησαν δι' ἡμᾶς πράγματα τὰ ὁποῖα τοῖς ἦσαν ἀναγκαῖα, μᾶς ἡγάπησαν περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των.

Ἄς τοὺς ἀγαπῶμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς καὶ ὅταν τὸ γῆρας ἐξασθενίσῃ τὰς δυνάμεις των καὶ ὅταν δὲν

θὰ ἡμποροῦν πλέον νὰ ἐργάζωνται, ἄς ἐνθυμούμεθα τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας αὐτοὶ εἶχον δι' ἡμᾶς ὅταν εἴμεθα μικροί.

Ἄς φανῶμεν πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἐράνησαν πρὸς ἡμᾶς: ἄς ἐκτελῶμεν τὰς ἐπιθυμίας των, ἄς στερούμεθα δι' αὐτοὺς· ποτὲ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶνε τὸ χειρότερον τῶν ἐλαττωμάτων· ὅτι καὶ ὁ Θεὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι καταρῶνται τοὺς ἀχαρίστους υἱούς.

Ἄς εὐγνωμονῶμεν ἐπίσης καὶ τοὺς διδασκάλους μας. Ἄν εἰςέυρωμεν κατὶ τι, ἂν γίνωμεν ἄξιοι νὰ λάβωμεν καλὴν θέσιν εἰς τὴν κοινωνίαν, μὴ λησμονῶμεν ὅτι τοῦτο τὸ χρεωστοῦμεν εἰς αὐτούς.

Ἀντικατέστησαν τοὺς γονεῖς μας· ἔχομεν καθήκον νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν, νὰ τοὺς σεβώμεθα, νὰ τοὺς εὐγνωμονῶμεν.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

ΤΙ ΒΛΕΠΟΜΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

— Ἦκουσα, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος εἰς τὸν πατέρα του μίαν νύκτα, ἤκουσα ὅτι εἰς τὴν Σελήνην βλέπουν κατὶ ὥσάν ἀνθρώπου πρόσωπον. Ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν παρατηρῶ δὲν βλέπω τίποτε πού νὰ ἔχῃ μάτια στόμα, μύτη, νὰ ὁμοιάζῃ μ' ἕνα λόγον μὲ πρόσωπον ἀνθρώπου.

— Τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν Σελήνην παρὰ μόνον εἰς τὴν φαντασίαν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι το βλέπουν. Μερικὰ στακτιά στίγματα ἀνακατωμένα μὲ φωτεινὰ μέρη ἔδωκαν ἀφορμὴν νὰ φανταστοῦν μερικοὶ αὐτὸ τὸ ἀνόητον πρᾶγμα. Ἄν δὲν νυστάζῃς θὰ σοὺ εἰπῶ τί βλέπομεν πραγματικῶς εἰς τὴν Σελήνην.

— Λέγε, λέγε, πατέρα, καθόλου δὲν νυστάζω, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος μὲ ἐνδιαφέρον.

— Ἄν διευθύνωμεν εἰς τὴν Σελήνην ἐν ἀστρονομικὸν τηλεσκόπιον, τότε ὁ δίσκος τῆς Σελήνης μᾶς φαίνεται γεμάτος ἀπὸ πληθὺς ἀμέτρητον σιγμάτων στρογγύλων ἢ ὠσειδῶν, μισοφωτισμένων, μισοσκοτεινῶν καὶ περικυκλωμένων ἀπὸ στρογγύλον γύρον τοῦ ὁποῖου αἱ κορυφαὶ λάμπουν ζωηρῶς. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς νέας Σελήνης, ἢ τοῦ τελευταίου τετάρτου τῆς, ὅτε τὸ ὁρατὸν μέρος τοῦ ἀστρου εἶνε μόνον στενὴ μὴνις, αὐτὰ ὅλα φαίνονται καθαρότατα καὶ ἐννοοῦμεν, χωρὶς τὸν παραμικρὸν δισταγμόν, ὅτι τὰ στρογγυλὰ στίγματα εἶνε κοιλότητες, κρατῆρες θεόρατοι. Τὸ ἐσωτερικὸν μέρος τῶν κοιλοτήτων, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐστραμμένον εἰς τὸν ἥλιον, λάμπει ζωηρὰ, τὸ δὲ ἀντίθετον μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν βλέπει τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, εἶνε κατασκότεινον. Αἱ κορυφαὶ τοῦ στρογγυλοῦ περιβάλλου φωτοβολοῦν, καὶ τὸ ὀγκωδὲς βουνὸν ρίπτει ὀπίσω εἰς τὰς κοιλά-

δας τὴν μαύρην τοῦ σκιάν. Τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται παντοῦ τῆς ἐπιφανείας τῆς σελήνης· παντοῦ τὸ ἔδαφος φαίνεται τεταραγμένον καὶ ὁμοιάζει μὲ τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκονται ἐσβεσμένα ἡφαιστεία. Ἐκτὸς λοιπὸν μερικῶν μερῶν ἰσοπέδων καὶ τὰ ὁποῖα ἀπ' ἐδῶ μᾶς φαίνονται ὡς στακτεραὶ κηλίδες, ἡ ἐπιφάνεια τῆς Σελήνης καλύπτεται ἀπὸ ὄρη ἡφαιστιώδους σχηματισμοῦ, δηλαδὴ ἔχοντα κοίλωμα εἰς τὸ μέσον ὡς κρατῆρα. Ἀπὸ τοὺς πολυαριθμούς αὐτοὺς κώνους ἄλλοι εἶνε μεγάλοι, ἄλλοι μικροί, ἄλλοι μόνον, καὶ ἄλλοι ἀπτελοῦν συμπλέγματα. Εἰς τὰς πλευρὰς αὐτῶν τῶν κώνων, εἰς τὰς βάσεις των, εἰς τὰς κοιλάδας αἱ ὁποῖαι τοὺς χωρίζουν, φαίνονται εἰδῶν εἰδῶν προεξοχαί, ἀνωμαλίαι, φουσκώματα, ζουλήματα.

— Ἐχει λοιπὸν ἡφαιστεία ἡ Σελήνη; ἠρώτησεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος.

— Ὁχι, ἀπήντησεν ὁ πατήρ. Διότι οἱ κρατῆρες τῆς Σελήνης δὲν ὁμοιάζουν μὲ τῆς γῆς. Τὰ Ἠφαίστεια τῆς γῆς ὁ Βεζούβιος καὶ ἡ Αἴτνα, παραδείγματος χάριν ἔχουν κρατῆρας 500 ἢ 600 μέτρων· ἐν ᾧ τῆς Σελήνης ἔχουν 180 μιλίων περιφέρειαν. Ἄλλως τε οἱ ἀστρονόμοι δὲν εἶδαν ποτε ἔκρηξιν εἰς τὰ παμμεγέθη στόματα τῶν ἡφαιστείων, τίποτε δὲ δὲν φανερώνει ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ λάβα. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἡφαιστεία ὅπως ὁ Βεζούβιος καὶ ἡ Αἴτνα, ἀλλὰ σημεῖα ὅπου τὸ ἔδαφος τῆς Σελήνης ὑψώθη καὶ ἔπειτα ἐχαμήλωσεν εἰς τὸ κέντρο τοῦ φουσκώματος, καὶ ἄφησε τριγύρω ὑψηλὸν περιτείχισμα.

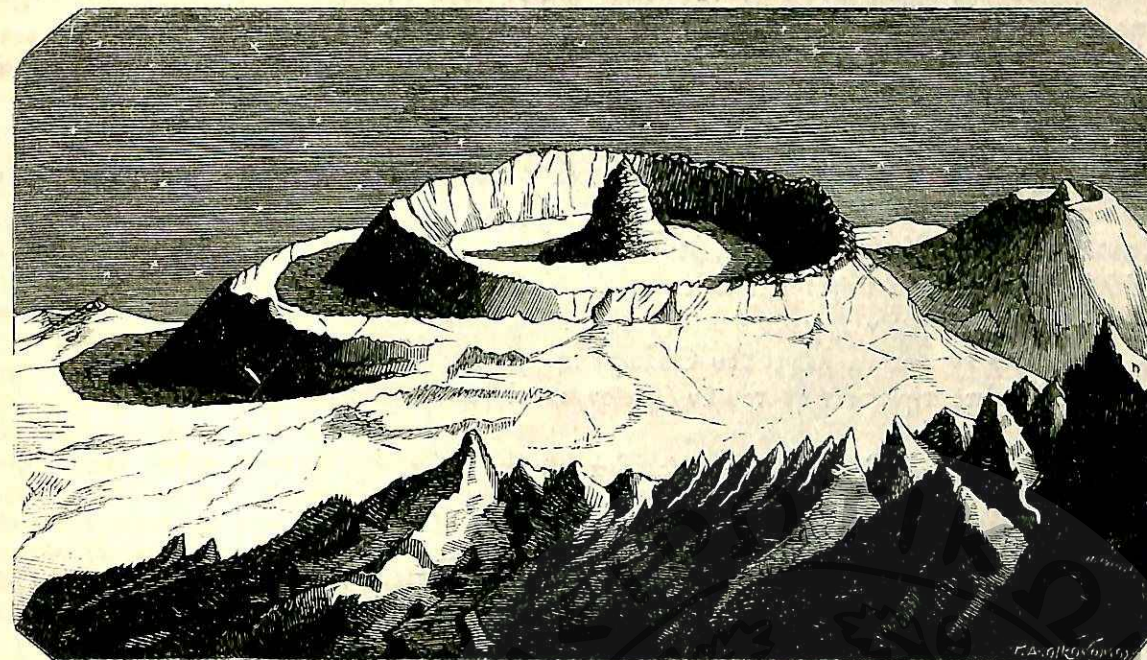
— Παράξενος τόπος αὕτη ἡ Σελήνη, εἶπεν ὁ μικρὸς Ἀρίσταρχος· ἂν οὐ ἔχει τόσα βουνὰ ἔχει καὶ θάλασσαν, πατέρα;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ πατήρ· δὲν φαίνεται καμμία

θάλασσα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Σελήνης, οὔτε λίμνη, οὔτε ποταμός, οὔτε ρυάκιον καὶ, ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν ὑπάρχει νερὸν εἰς τὴν Σελήνην. Καὶ ἡ ἀποδείξις εἶνε ὀλοφάνερη. Ἄν ὑπῆρχον νερὰ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Σελήνης, ἡ ἐξάτμισις των ἀπὸ τὴν θερμότητα τοῦ ἡλίου θὰ ἐσχημάτιζε σύννεφα τὰ ὁποῖα θὰ ἐβλέπμεν νὰ περιπλανῶνται ἐπάνω εἰς τὸν δίσκον αὐτῆς σχηματίζοντα κηλίδας μεταβαλλομένας. Τίποτε τοιοῦτο δὲν φαίνεται· καμμία συνεφώδης κηλὶς, κανεὶς πέπλος ἀπὸ ἀτμοῦς δὲν τὴν σκεπάζει· ἀπὸ αὐτὰ φαίνεται ὅτι ἡ Σελήνη δὲν ἔχει ἀτμοσφαῖραν.

τὰ μεγάλα των τηλεσκόπια δὲν εἰμποροῦν νὰ ἰδοῦν ἀπ' ἐδῶ ἐν ζῶον μεγάλον ἴσα μὲ τὸν ἐλέφαντα;

— Διόλου, εἶπεν ὁ πατήρ. Τὸ δυνατότερον τηλεσκόπιον τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθησαν ἕως τῶρα οἱ ἀστρονόμοι τὸ κατεσκεύασεν εἰς Ἀγγλος σοφός, ὀνομαζόμενος λόρδος Ρόες. Εἶνε πελώριος σωλὴν 17 μέτρων μήκους καὶ 2 μέτρων πλάτους· εἰς τὸ βάθος τοῦ τηλεσκοπίου εἶνε ἐν μεταλλικὸν κοῖλον κάτοπτρον τὸ ὁποῖον ἔχει βάρος 3,809 χιλιογράμμων. Σκοπὸν δὲ ἔχει νὰ μαζεύῃ καὶ νὰ συγκεντρώῃ πολλὴν ποσότητα φωτὸς διὰ νὰ δίδῃ καθαρὰν εἰκόνα τοῦ παρατηρουμένου ἀστρου.

ΚΡΑΤΗΡ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν λοιπὸν νεροῦ καὶ ἀέρος, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τὴν ζωὴν, φαίνεται ὅτι ἡ Σελήνη εἶνε ἔρημος αἰωνίως σιωπηλὴ, ἔρημος ἀκατοίκητος ὅπου δὲν ὑπάρχουσι ζῶα καὶ φυτὰ ὅπως τὰ ἐννοοῦμεν ἡμεῖς. Οὔτε ἡ παραμικρὰ χλόη, οὔτε αἱ μικρότεροι λειχήνες αἱ ὁποῖαι φυτρῶνουν ἐπάνω εἰς τὰς πέτρας δὲν ὑπάρχουν, διότι καὶ αὐταὶ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ δροσιᾶ καὶ ἀπὸ ἀέρα· ἀλλ' εἰς τὴν Σελήνην ἐπικρατεῖ ξηρασία φρικώδης.

— Λοιπὸν ἡ Σελήνη εἶνε ξηρὰ ἔρημος μὲ μόνον βουνά;

— Αὐτὸ παραδέχονται οἱ ἐπιστήμονες, ἂν καὶ ἀκόμη δὲν εἰμπόρεσαν νὰ πειθοῦν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των.

— Πῶς οἱ ἀστρονόμοι, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος, μὲ

Καὶ πῶς το κρατεῖ αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιον αὐτὸς ὁ σοφὸς Ἀγγλος; ἠρώτησεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Νὰ το κρατήσῃ! ἀπάντησεν ὁ πατήρ· τὸ σηκῶνουν τοῖχοι, πατέρα, σχοινιά· τὸ θέτουν εἰς κίνησιν καὶ το στρέφουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὁποῖον θέλει κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ. Μὲ αὐτὸ τὸ τηλεσκόπιον μόλις διακρίνονται πράγματα τὰ ὁποῖα ἔχουν ὄγκον μεγάλων ἐκκλησιῶν. Ὅντα μεγάλα ὥσάν τὸν βοῦν καὶ τὸν ἐλέφанта δὲν φαίνονται καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι μὲ ὅλην τὴν ἔλλειψιν ἀτμοσφαίρας ἔχει τοιαῦτα ζῶα ἡ Σελήνη. Ἀλλὰ ἐπέρασεν ἡ ὥρα, εἶπεν ὁ πατήρ. Καιρὸς νὰ κοιμηθῇς τώρα. Ἀλλὰ τὴν φορὰν θὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ ἀστρα τοῦ οὐρανοῦ.

ΦΙΛΗΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΠΑΙΔΑΚΙ (ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Θά σας διηγηθῶ σήμερα τὴν ἱστορίαν ἑνὸς κακοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον, πιστεύω, κα-
νεῖς ἀπὸ σὰς δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ὁμοιάσῃ.

Τὸ ἔλεγαν Θεοδωράκη.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ἔτρωγεν ἕνα γλύκισμα, καθήμενος ἐπάνω εἰς τὴν καθεκλίτσα του
ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ σπητιοῦ, ὁ Εὐμορφούλης, τὸ σκυλάκι τῶν τὸν ἔβλεπε.

Ἐπειτα ἀπ' ὀλίγον ἐπλησίασε μ' ἕνα τρόπον σὰν νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

— Αὐτὸ τὸ γλύκισμα μοῦ φαίνεται πολὺ ὠραῖον· δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ διόλου νὰ μου
δώσῃς ὀλίγο.

Ὁ Θεοδωράκης κόπτει ἕνα κομμάτι μὲ τὸ χέρι του, ἀλλ' ἅμα ἐπλησίασε τὸ σκυλάκι
διὰ νὰ το πάρῃ, τὸ κακὸ παιδί τοῦ δίδει μίαν δυνατὴν ξυλιδιὰν μὲ τὸ ραβδί ποῦ ἦτο εἰς τὸ
πλάγι του.

Ὁ δυστυχὴς Εὐμορφούλης ἔφυγε οὐρλιάζων καὶ ὁ Θεοδωράκης τότε ἐξεκαρδίσθη ὡς τὰ γέλια.

Τί ἄσπλαγχνο παιδί ὁ Θεοδωράκης, αἱ;

Κανεῖς ἀπὸ σὰς δὲν τον ἀγαπᾷ, βέβαια.

Ἀλλὰ περιμένετε νὰ ἰδῇτε τί ἔπαθε.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤρχετο ὁ θεὸς του.

— Σοῦ φέρω ἕν δῶρον, λέγει τοῦ Θεοδωράκη.

Κ' ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕν ὠραῖον κουτί γεμάτον στρατιώτας.

Τί ὠραῖον δῶρον!

Μόλις ἄπλωσεν ὁ Θεοδωράκης τὸ χέρι διὰ νὰ το πάρῃ, ὁ θεὸς τοῦ δίδει μίαν εἰς τὰ
δάκτυλα.

Ὁ Θεοδωράκης ἔβαλε ταῖς φωναῖς.

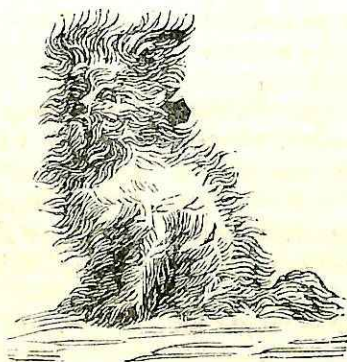
— Γιατί μ' ἐκτύπησες ἄνω ὡς τὰ δάκτυλα; Δὲν σ' ἐπείραξα διόλου! εἶπε τοῦ θεοῦ του.

— Ὁ καϊμένος ὁ Εὐμορφούλης σ' ἐπείραξε διόλου καὶ τον ἐκτύπησες τόσο δυνατὰ μὲ
τὸ ραβδί; ἀπήντησεν ὁ θεὸς του.

Ὁ Θεοδωράκης, ποῦ δὲν εἴξευρε ὅτι τον εἶδαν, τὰ κατέβασεν ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του καὶ
ἀπὸ τὴν λύπην του, διότι ἔχασε τὸ κουτί μὲ τοὺς στρατιώτας.

Καὶ τώρα τί ἀπέγεινε θά μου εἰπῇτε;

Τώρα ἐλπίζω ὅτι ἔγεινε πειδὸ καλὸ παιδί καὶ ὅτι ὁ θεὸς του τοῦ ἔδωκε τὸ δῶρον, ἀλλ'
ἐλπίζω ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ τον μιμηθῇτε ποτὲ καὶ δὲν θὰ πειράζετε ποτὲ τὰ ζῶν.

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ 10.]

— Τώρα ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν εἰ-
πεν ὁ Κιέν-Λόγκ:

«Ποῖος εἶνε ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρω-
πος τῆς Ἰαπωνίας;»

— Ὅστις νομίζει ὅτι εἶνε.

— Ἀληθέστατον· ἡ ἀπάντησις εἶνε ἁπλῶς ὀλιγό-
λογος, ἀλλὰ περιέχει ὀλόκληρον φιλοσοφίαν εἰς τέσ-
σaras λέξεις· ὁ Κομρούκιος δὲν θ' ἀπῆντα καλ-
λίτερα. Πῶς συνέβη ἐν ᾧ ἔχεις τέτοιαν σοφίαν νὰ
φύγῃς ἀπὸ τὴν πατρίδα σου;

— Διότι σχεδὸν ποτὲ δὲν θέτει εἰς πρᾶξιν κινεῖς
τὰ ὠραῖα ἀποφθέγματα τὰ ὁποῖα λέγει· δύο φορές
κατέστρεψα ἕως τώρα τὸ στάδιόν μου, διότι εἰμαι
ἀπερίσκεπτος καὶ σκέ-
πτομαι ὅταν πλέον
εἶνε πολὺ ἄργα.

— Ἡ εἰλικρινεία
σου μοῦ ἀρέσει· ἀπο-
κρίσου καὶ εἰς τὴν
τρίτην ἐρώτησίν μου,
καὶ θὰ ἔχῃς τὴν εὐ-
νοίαν μου.

Ὁ Πιν-Χὸ ἔκλι-
νε μὲ σεβασμόν. Ὁ
Κιέν-Λόγκ ἔθεσεν ἕνα
δάκτυλον ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του, τὸ ὁποῖον
ἔπραττε πάντοτε δά-
κεις ἦτο ἐμπνευσμέ-
νος καὶ ἐφώναξεν ἔ-
ξαφνα.

— Τί πράγμα ὁ ἄνθρωπος βλέπει καθ' ἡμέραν, ὁ
ὕπουργός πολὺ σπανιώτερον, καὶ ὁ θεὸς ποτέ;

— Τὸν ὁμοῖόν του, ἀπεκρίθη ὁ Κινέζος· χωρὶς
δισταγμῶν.

— Εὐγε! εἶσαι ἔξυπνος νέος καὶ σε κρατῶ πλησίον
μου· εἰξεύρεις ἄρκετὰ γράμματα ὥστε νὰ μου χρησι-
μεύσῃς ὡς ἀναγνώστης τῶν ἀναφορῶν;

— Ὡ! βέβαια, εὐγενέστατε Μανδάρινε.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐπροσκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπη-
ρέτας του, οἵτινες ἐφύλαττον εἰς τὰς θύρας κρατοῦν-
τες μεγάλον ῥιπίδιον εἰς τὴν χεῖρά των, καὶ τῷ
ἔδωκε διαταγὴν νὰ φορέσῃ εἰς τὸν Πιν-Χὸ ἕν ἐπα-
νωφόρι πράσινον μὲ κεντήματα κίτρινα, καρδὺ γαλά-
ζιον μεταξωτὸν βρακί καὶ ἕν ζευγὸς κόκκινα ὑποδή-
ματα· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κινέζος εἰμπόρει
νὰ παρουσιασθῇ ἀξιοπρεπῶς εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ
ὕπουργου.

Ε'.

Βεβαίως ὁ Πιν-Χὸ εἶχε μεγάλην τύχην. Εἰς ὀλί-
γας ἡμέρας ἀπὸ τὴν πτωχίαν ἀνυψώθη εἰς θέσιν
πολὺ ἐπικερδῆ καὶ πολὺ ὀλίγον κοπιαστικὴν ἔτρωγε
καθ' ἡμέραν φωλεὰς χελιδίνων, τὰς ὁποίας σεῖς
κ' ἐγὼ δὲν ἐννοοῦμεν νὰ βάλωμεν εἰς τὸ στόμα μας,
ἀλλ' ὁ Κινέζος, ὡς ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του, τὰς
ἐνόμιζεν ὡς τὸ ὀρεκτικώτερον καὶ εὐγενέστερον φα-
γητόν. Ὁ Κιέν-Λόγκ εἶχεν ἕνα ἐξαιρετικὸν μάγειρα,
τὸν ὁποῖον ἐπλήρωνε καλλίτερα ἀπὸ τὸν πρῶτον
γραμματέα του, καὶ ὁ ὁποῖος ἤξευρε νὰ κάμνῃ σάλ-
τσας μὲ ρετσίνιλαδον εἰς τὰς ὁποίας ἔθετε καὶ ξεκοκ-
καλισμένα ποντικίκια... Τί ὠραῖα αἱ! Βλέπω ὅτι

μορφάζετε, μικροὶ μου
ἀναγνώσταί. Μήπως
δὲν εἶνε τῆς ὀρέξεώς
σας αὐτὰ τὰ φαγητά;
Ὁ Πιν-Χὸ ὅμως τα
ἔτρωγε μὲ μεγάλην
ὀρεξιν· ἔγλειφε μάλι-
στα καὶ τὰ δάκτυλά
του...

Ὁ Πιν-Χὸ ἐπά-
χυνε καὶ ἐλητηριόνοι ὁ
ἀχάριστος τὴν ὠραίαν
συμπατριώτισσάν του
Νι-Ζή διὰ τὴν ὁποίαν
ἐν τούτοις εἶχεν ὀρι-
σθῇ νὰ γίνῃ πλούσιος
καὶ ἰσχυρός· ἀλλ' ὁ
καιρὸς περὶ τὸσον

γρήγορα εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Ἰαπωνίας!.. Τὸ καλοκαίρι
κάμνει πολλὴν ζέστην· κοιμῶνται τὴν ἡμέραν, ἀερίζον-
ται, πίνουν ἀδιάκοπα σερμπέτια καὶ τὴν νύκτα κά-
μνουν ἐκδρομὰς μὲ τὴν λέμβον εἰς τὴν λίμνην τῆς
Οὐ ἐν πρὶν κοιμηθῶν· τὸ χειμῶνα ἡ χιών γεμίζει
τοὺς δρόμους, οἱ ἄνθρωποι ζαρνίσουν εἰς τὰς οἰκίας.
ἡ φωτιά σπινθηρίζει εἰς τὸ μαγαλάκι, τὰ γέυματα
δὲν παύουν καὶ αἱ ἡμέραι μικραίνουν. Δι' αὐτοὺς
λοιπὸν τοὺς λόγους ὁ Πιν-Χὸ καμμίαν εἴδωσιν δὲν
ἔστειλεν εἰς τὸν Σά-Ουάν, τὸν πρῶτον γείτονά του,
ὁ ὁποῖος νομίζων ὅτι ἀπέθανεν ὑπάνδρυσεν τὴν κόρην
τοῦ μὲ ἕν ἄλλον.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην συνέβη ἕν περίεργον γεγονός
εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Ταϊκούν.

Ἡ Αὐτοῦ Ἰαπωνικὴ Μεγαλειότης ἡγάπα μέχρι
τρέλλας τὰς ὀρνίθας. Διὰ ν' ἀποκτήσῃ μίαν σπανίαν
ὀρνίθα ἦτο ἱκανὸς νὰ πωλήσῃ τὰ ἀδαμαντολόγητα

«ΕΙΣΕΥΡΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ; ΕΙΠΕΝ Ο ΜΑΝΔΑΡΙΝΟΣ»

ἐπιπλά του· εἶχε λοιπὸν τὸν ὠραιότερον ὀρνιθῶνα ἀπὸ ὅσους εἰμπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεῖς. Ἄλλως τε αἱ κινέζικαι, κογγινικαὶ καὶ ἰαπωνικαὶ ὀρνιθες εἶνε πολλὴ ὥραται, δὲν ὁμοιάζουν διόλου μετὰ τὰς ἰδικὰς μας· αἱ ὁποῖαι δὲν διακρίνονται διὰ τὰ κάλλη των. Ἡ κινεζικὴ ὀρνις μεγάλη ὡς μικρὸς ἰνδιάνος, ἔχει λεῖτον τὸ πτέρωμά της μὲ ποικίλα χρώματα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μίαν μικρὰν φούνταν ἢ ὁποῖα τῆς πάγει λαμπρά· μὲ ἓνα λόγον εἶνε ἡ βασιλίσσα τῶν ὀρνίθων.

Ἐκαστος αὐλικὸς ὁ ὁποῖος ἐπεθύμει ν' ἀποκτήσῃ μίαν χάριν ἤρκει νὰ φέρῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα μίαν σπανίαν κόταν· ἦτο βέβαιος ν' ἀποκτήσῃ ὅ,τι ἐζήτει.

Λοιπὸν μίαν ἡμέραν, ἐπιδημία φοβερὰ ἐνέσκηψεν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν ὀρνιθῶνα, μετὰ ὅλας δὲ τὰς φροντίδας τὰς ὁποίας κατέβαλαν δὲν εἰμύρεσαν νὰ σώσουν ἀπὸ τὸν θάνατον τὰς δυστυχεῖς ὀρνιθας αἰτινες ἀπέθνησκον ὡς μυῖαι.

Ὁ Κιέν-Λόγκ, ἔλαβε διαταγὴν νὰ προσκαλέσῃ τοὺς ἐπισήμους ἰατροὺς, τοὺς μᾶλλον πεπαιδευμένους ζωφίλους, διὰ νὰ σταματήσουν τὴν φοβεράν αὐτὴν ἀσθένειαν.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ αὐτοκράτορος· ἀλλὰ εἰς μάτην· κανεῖς ἰατρός, κανεῖς ζωφίλος· δὲν εἰμύρεσε νὰ θεραπεύσῃ τὰς ὀρνιθας· ὁ Ταϊκούν ἦτο καταλυπημένος, ἔγεινε δ' ἔξαφνα μανιώδης ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του.

— Κιέν-Λόγκ! ἐφώνηξε μίαν ἡμέραν μετὰ ἀγανάκτησιν, ἐὰν εἰς ὅκτῳ ἡμέρας ἀπὸ σήμερον δὲν κατορθώσῃς νὰ παύσῃς τὴν ἐπιδημίαν, θά σε διώξω καὶ τὴν θέσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ θὰ δώσω εἰς τὸν ἱκανὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος θὰ μου ἰατρεύσῃ τὰς κότας μου. . . Πρὸ πάντων τὴν ὥραιάν μου πλουμιστὴν κόταν. . . δι' αὐτὴν εἰμπορεῖ νὰ δώσω καὶ τὸ βασίλειόν μου ὁλόκληρον.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν του καὶ ἐπέστρεψεν ἀπηλπισμένος εἰς τὴν κατοικίαν του· εἶχε κάμει ὅ,τι ἦτο δυνατόν διὰ νὰ ἐλκύσῃ εἰς τὴν Γέδω ὅλους τοὺς ἐπισήμους ἰατροὺς· δὲν εἰμύρουσε πλέον τίποτε νὰ κάμῃ. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἔλαβε γενναίαν ἀπόφασιν· ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν σειρὰν τριγύρω του εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν, ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν ψάθην, ἤνοιξε τὴν γούναν του, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν ἀρχιμάγειρά του

νὰ τῷ φέρῃ τὴν περισσότερον κοπετήν του μάχαιραν διὰ νὰ σκοτωθῇ.

Οἱ γενικοὶ γραμματεῖς, οἱ τριμηχάτάρχαι, οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ γραφεῖς ἔμενον ἀπαθεῖς· διότι κατὰ τὴν συνήθειαν ἢ ὁποῖα ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους φονεύονται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅταν ἀπολυθῶσιν ἀπὸ τῆς ὑπηρεσίας των.

Ὁ Πιν-Χό ὁ ὁποῖος ἠγάπα τὸν Κιέν-Λόγκ ὅχι μόνον διότι εἰς αὐτὸν ἐχρεώσκει τὴν περιουσίαν του, ἀλλὰ διότι ἦτο καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος, ὥρμησε πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν καὶ διὰ νὰ τον παρηγορήσῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν του, τῷ εἶπε μετὰ σιγανὴν φωνήν:

«Εὐγενέστατε Μανδαρίνη, ζήσε ἀκόμη ὀκτῶ ἡμέρας, θὰ σώσω τὰς ὀρνιθας τῆς Α. Μεγαλειότητος. Ὁ Κιέν-Λόγκ παρηγόρησε τὸν Πιν-Χό μετὰ εὐγνωμοσύνην.

— Ἄν λέγῃς τὴν ἀλήθειαν, μοῦ ξαναδίδῃς τὴν ζωὴν μου, ἀπήντησε.

Ἀρὰ δὲ ἐμβήκεν ὁ ἀρχιμάγειρος, σκουπίζων ἐν δάκρυ τοῦ (εἶχε τρίψει τοὺς ὀφθαλμοὺς του μετὰ κρομμύδια) καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν πρωθυπουργόν

τὴν φοβεράν μάχαιραν, ὁ Κιέν-Λόγκ τῷ εἶπε:

— Βάλε εἰς τὴν θήκην τὸ μαγειρικόν σου ὄπλον· πήγαινε νὰ μας ἐτοιμάσῃς μίαν κεφαλὴν μοσχάρου μετὰ χελώνας. Καὶ σεῖς, κύριοι, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ εἰς τοὺς ὑπαλλήλους του μετὰ ἐπίσημον χειρονομίαν, ἐπιστρέψετε μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας.

Οἱ ὑπάλληλοι ἀπεσύρθησαν ἐν σιγῇ.

Ἀρὰ ἔμεινε μόνος μετὰ τὸν Πιν-Χό ὁ Κιέν-Λόγκ, τὸν ἐνηγκαλίσθη θερμῶς.

— Μετὰ ποῖον τρόπον θὰ τας ἰατρεύσῃς; τὸν ἠρώτησε.

Ὁ Κινέζος, ὅστις δὲν ἐβιάζετο ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ἐννοεῖτε τὴν αἰτίαν, διότι δὲν εἰσέφειν ἀκόμη κανὲν μέσον, ἔβαλε τὸν δάκτυλόν του ἐπάνω εἰς τὰ χεῖλη του, ἔστρεψε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἶπε:

— Σιωπὴ! . . . ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ... ἂν σας εἰπῶ τὸ μυστικόν μου θὰ... ἐξατμισθῇ.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν του πεσθεὶς ἀπὸ τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο.

ΣΤ'.

Ἀρὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του ὁ Πιν-Χό

ἔγραψε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Σά-Ουάν:

«Ἀξιότιμε κύριε Σά-Ουάν, «Εἶμαι ἄθλιος, ἀχάριστος καὶ σεῖς εἰσθε ὁ κάλλιστος τῶν ἀνθρώπων· ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ δέμα τῶν ὑποδημάτων σας καὶ σεῖς εἰσθε ὁ ἀδάμας ὁ ὁποῖος στολίζει τὸ στέμα τοῦ Ταϊκούν. Κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ἂς ὁμιλήσωμεν τώρα περὶ σοβαρῶς ὑποθέσεως.

«Θέλετε νὰ κερδίσετε μεγάλον χρηματικὸν ποσόν, νὰ λάβετε τὸ παράσημον τοῦ Λευκοῦ Ἐλέφαντος καὶ νὰ σώσετε τὴν ζωὴν τοῦ Πιν-Χό;

«Σὺς ἀκούω ἀπ' ἐδῶ νὰ λέγετε ναί... Διὰ νὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ ἀρκεῖ νὰ μου στείλετε τὸ γρηγορότερον μερικὰς σπανίας ὀρνιθας. Τὰς ὠραιότερας, τὰς πλουμιστάς... ἐκεῖνας τῶν ὁποίων ἐζήλευον ἄλλοτε τὴν κατοικίαν. Μὴ γελᾶτε, ἀξιότιμε Σά-Ουάν, πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου· ὥστε στείλετε τὸ ταχύτερον τὰς ὠραιὰς ὀρνιθας.

«Αἱ χῆνες ἔσωσαν τὸ Καπιτώλιον τῆς Ῥώμης—ὅπως λέγει τοῦλάχιστον ἡ ἀρχαία ἱστορία—αἱ ὀρνιθες θὰ σώσουν τὴν ἰαπωνικὴν αὐτοκρατορίαν—ὅπως θὰ λέγῃ ἡ νεωτέρα ἱστορία,—καὶ θὰ εἰσθε σεῖς, ὡς ἀξιότιμε Σά-Ουάν, ὁ ὁποῖος θὰ κάμετε τὴν γενναίαν ταύτην πράξιν καὶ θ' ἀποθανάτισετε κατ' αὐτὸν τρόπον τὸ ὄνομά σας ἐν ᾧ συγχρόνως θὰ κάμετε μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς τὸν ἀτυχῆ Πιν-Χό».

Τώρα ποῦ ἐτελείωσα αὐτὴν τὴν παραγγελίαν μου, ἐσκέφθη ὁ Κινέζος, πρέπει νὰ τὴν στείλω τοῦτο εἶνε τὸ δυσκολώτερον, διότι ἀπὸ τὴν Γέδω ἕως τὸ Πεκῖνον εἶνε ἀρκετὴ ἀπόστασις... Ἀλλὰ... εἶπεν ἔξαφνα, λαμβάνων θάρρος, δὲν ἤκουσα νὰ λέγῃ ἓνας ὑπουργὸς ὅτι μεταξὺ τῆς πρωτεύουσας τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας ἐνεργεῖ ἀτμοσφαιρικὸν ταχυδρομεῖον τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ νὰ μεταφέρῃ εἰς δέκα δευτερόλεπτα τὰ βιαστικά ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἀνταλλάσσονται μεταξὺ τῶν δύο αὐτοκρατοριῶν; Εὐχέ μου! θαρρῶ ὅτι ἐπέτυχα.

Ὁ Πιν-Χό ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του ἀρκετὰ βιαστικῶς, ἐτσαλαπάτησεν ἓνα ὑπηρετήν, ἐκρήμνισε δύο τρεῖς γλάστρας καὶ ἀπήντησε τὸν Κιέν-Λόγκ τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οὕτως φορῶν τὸν νυκτικὸν στοῦφόν του ἐπήγαγε ν' ἀναπαυθῇ κατὸ-

πιν ἀπὸ τὰς τόσας συγκινήσεις τῆς ἡμέρας...

— Τί συμβαίνει, Πιν-Χό; ἐφώνησεν ὁ ὑπουργὸς καταφοβισμένος, βλέπων νὰ καταβῇ ὡς δόμδα ὁ Κινέζος· μήπως ἀπέθανεν ἡ πλουμιστὴ κότα;

— Ὁχι, ἔχι, εὐγενέστατε Μανδαρίνη· βιάζομαι νὰ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα εἰς τὸ Πεκῖνον διὰ τῆς πνευματικῆς μηχανῆς.

— Δὲν θὰ το κατορθώσῃς, φίλε μου! εἶνε μεσάνυχτα καὶ τέταρτον, καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ ὑπουργοῦ κοιμᾶται τώρα βαθειά.

— Ἄς το ἐξυπνήσουν! πρόκειται διὰ τὰς κότας. Ἡ λέξις αὕτη ἐθαυματουργήσῃ.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐπέταξε ζωηρῶς τὸν στοῦφόν του μακρὰν, καὶ ἡ μακρὰ του πλεξὶς ἐξετυλίχθη καὶ ἐπεσεν εἰς τοὺς πόδας του· ἤρπασεν ἓνα πυρσὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα ἐνδὸς ὑπηρετοῦ καὶ προηγήθει τοῦ Πιν-Χό ὅστις παρηκολούθει τὸν ὑπηρετήν ὥρμησε πρὸς τὸ δωμάτιον ὅπου εὕρισκετο ἡ πνευματικὴ μηχανή.

Ἦτο πρώτη φορὰ τῆς ζωῆς του κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πιν-Χό ἔβλεπε τοιαύτην μηχανήν. Ποτὲ ἕως τότε δὲν τοῦ ἦλθεν ἡ περιέρ-

για νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέσον ἐκεῖνο μετὰ τὸ ὁποῖον ἐγένετο τὸς ὅσον γρήγορα ἡ συγκοινωνία. Ἰσως δὲν εἰδεύρετε, ὅπως ἐκεῖνος, ἀγαπητοὶ ἀνχνύσται, ὅτι ἡ θαυμασία αὕτη ἐφεύρεσις ἔχει τὸ πλεονέκτημα νὰ σηματοποιῇ κενὸν εἰς σωλῆνα μεγάλον ἢ μικρὸν καὶ ὅτι, ἀμα ἐμβῇ ὁ ἀήρ ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος, ἐκσφενδονίζει μακρὰν τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον θέτομεν ἐντὸς τοῦ σωλῆνος, μετὰ ταχύτητα ἰσοδυναμοῦσαν μετὰ ἡλεκτρισμόν.

Ἡ σύστασις τοῦ νέου τοῦτου ταχυδρομείου ἐστοίχισε πολὺ ἀκριβὰ εἰς τὰς δύο αὐτοκρατορίας· ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ φοβηθῶν κάθε δαπάνην, ὅσον δὲ πατε μεγάλη καὶ ἂν ἦτο, τὰ ἔθνη τὰ ὁποῖα καυχῶνται ὅτι εἰδεύουν πολὺ πρὸ τῶν Εὐρωπαίων τὴν τυπογραφίαν, τὴν ναυτικὴν πυξίδα καὶ τὴν πυρίτιδα;

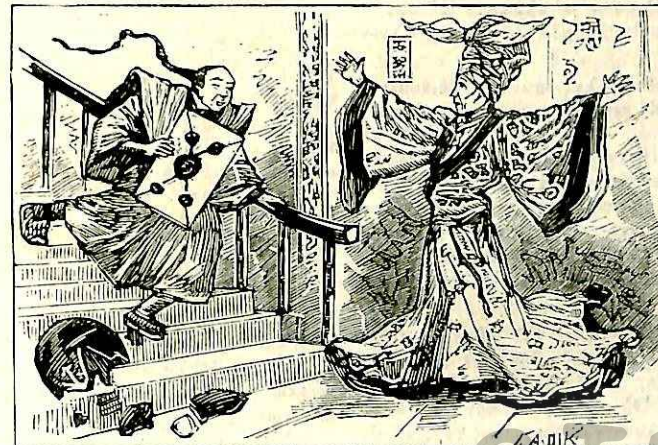
Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐγνώριζε πρὸ πολλοῦ τὴν εὐφυῆ ταύτην ἐφεύρεσιν· δὲν ἐστάθη λοιπὸν νὰ τὴν παρατηρῇ ὅπως ὁ Πιν-Χό· ἐσεῖσεν ἓνα θεώρατον κώδωνα ὁ ὁποῖος ἐκρέματο ἐπάνω ἀπὸ τὴν μηχανὴν καὶ ὅστις ἀντήχησε τὸς ὅσον θορυβῶδως ὥστε ὁ νεαρὸς Κινέζος ὠπισθρόμῃσεν καὶ ἐστούμπωσεν τὰ ὦτά του.

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

«ΑΜΑ ΔΕ ΕΜΒΗΚΕΝ Ο ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ ΚΑΙ ΕΤΕΙΝΕ ΤΗΝ ΦΟΒΕΡΑΝ ΜΑΧΑΙΡΑΝ»

«Ο ΠΙΝ-ΧΟ ΕΞΗΛΘΕΝ ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΚΕΤΑ ΒΙΑΣΤΙΚΩΣ.»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

«Επερίμενες να μαζευθούν πολλά, πολλά, να τα γράψης όλα μαζωμένα τώρα εις τὰς διακοπὰς, καὶ δι' αὐτὸ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρόν. Αὐτὰ μου γράφεις, ἀγαπητὴ μου Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, καὶ ἐγὼ ἐπερίμενα νὰ ἰδῶ καμμιὰ μεγάλη, μεγάλη ἐπιστολή, νὰ διαβάσω, νὰ διαβάσω καὶ νὰ χορτάσω πλέον. Ἀλλὰ σὺ μου ἔστειλες τόση δὲ ἐπιστολίτσα ὥς που μου ἤνοιξες μόνον τὴν ὄρεξιν. Γράψε μου δὲ πολλά, πολλά, καλὴ μου φίλη».

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγάπην σου, *Αἰγυπτία Βασιλό-παις*, ποὺ ἐρωτᾷς πόσας ἔχει ὁ μὴν διὰ νὰ ἰδῇς ἂν εἶνε ἡμέρα νὰ ἔλθω.

Δὲν ἔχεις δικαίον, φιλάττη *Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου*, νὰ παραπονήσῃς ὅτι δὲν σου γράφω· ἐγὼ τακτικώτατα ἀπὴντησα ὅσας μου ἔγραψες· πολὺ μ' ἐλύπησε τὸ παρό-πονόν σου αὐτό, διότι ἐγὼ σε θεωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἀγαπητὰς φίλας μου.

Θὰ προσπαθῇσω νὰ ἐκτελέσω ὅλας σου τὰς ἐπιθυμίας, καλὴ μου Ἀγλαΐα, καὶ πιστεύω νὰ μείνης εὐχαριστημένη.

Βεβαίως, κύριε Γιαννοῦκε, ἐβελλήθητε, ἀλλὰ δὲν ἐτελειοποιήθητε εἰσέτι. Ὅπως δὴποτε σὰς συγχαίρω.

Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ μου *Σαπφὼ Λευκαδία*, θὰ εἴπω εἰς τὴν *Γαλλικὴν Σημαίαν* ὅτι τὴν χαιρετᾷς καὶ εὐχέ-σαι νὰ τὴν ἴδῃς εἰς τὰς ἐπάξεις τοῦ Μέτς καὶ τοῦ Στρα-σούργου, καὶ ὅτι τὴν ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλ-λην μετὰ τὴν ἑλληνικὴν.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ θλιβεράν ἀναγγέλλει καὶ σήμερον εἴδη-σιν ὅτι ἔλασε ἐκλεκτὸν φίλον τῆς τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀγα-πητοῦ τῆς φίλου *Τηλεμάχου*, Ἀλέξανδρον Χαρίσην ἀπο-θνήσκοντα ἐν Βουδαπέστη τῆς Οὐγγαρίας εἰς τρυφερωτάτην ἡλικίαν, μόλις δέκα ἔτων. Συλλυπεῖται ἐγκαρδίως τὸς γονεῖς τοῦ εὐχομένη εἰς αὐτοὺς παρηγορίαν διὰ τὸ ἀνεπανόρθωτον δυστύχημα.

Ἀ! τὸν φίλον τὸν Ἀθανάσιον Διάκον, κἄναι πετρο-πόλεμον εἰς τὴν Λεωφόρον Πανεπιστημίου αἶ'· τὸν ἐπισχεμ! Μήπως διότι ἔχει ἡρωϊκὸν ψευδώνυμον θέλει νὰ φανῇ ἥρωας... μὲ τὰς πέτρας; Φίλε μου, νὰ μὴν ἀκούσω ἄλλη φορὰ τέτοιο πρᾶγμα διὰ σέ, γιατί πάει, δὲν θὰ σ' ἀγαπῶ πλέον.

Σὲ συγχαίρω, *Βασίλειε Βουλγαροκτόνε*, διὰ τὴν ἐπι-τυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις, μὲ συνεκίνησε δὲ ἡ ἰδέα ὅτι ἔγινε καὶ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ αἰτία διὰ νὰ θριαμβεύσῃς καὶ φανῇς πρῶ-τος. Σοῦ εὐχόμαι καὶ ἄλλους θριάμβους, καὶ ἄλλας νίκας.

Ὅχι μόνον λύσεις ἀλλὰ καὶ ἐπιστολὴν σου περιμένω, *Πιριτσιμπί*.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἱποτικά σου αἰσθήματα, *Πολι-τικὴ Ἀστὴρ*. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω νὰ ἠθέλησε νὰ με προσβάλῃ ὁ Κύπριος Διάβολος. Θὰ ἦτο ἡ μεγαλειότης τοῦ προσβολῆ νὰ φαντασθῇ μόνον νὰ προσβάλῃ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, ἡ ὁποία τόσον τὸν ἀγαπᾷ.

Ἡ ἐπιστολή σου δεικνύει, φιλάττη μου *Σπαρτιάτις Ἀρ-γυριέν*ς ὅτι ἔχεις ὄχι μόνον καρδίαν εὐαίσθητον, ἀλλὰ καὶ κρίσιν ὀρθὴν καὶ γνώσιν, καὶ σκέπτεσαι ὥς νὰ ἦς οὐκ ἐλάττω. Πόσον ἐκτιμῶ τὰ τοιαῦτα κοράκια! Βεβαίως εἶναι μεγάλον εὐτύχημα νὰ ἔχῃ κανεὶς καλοὺς γονεῖς. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὑπὲρ ἐμοῦ ἐνέργειας σου.

Κύτταξέ λοιπὸν νὰ μεγαλώσῃς γρήγορα, Ἀηδὼν τῶν Σπετσῶν, διὰ νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Τ' εἶν' αὐτὰ, *Μικρὲ μὲν Καπουκίττε*, τί στιχομυρία εἶν' αὐτὴ πού σ' ἔπιασε; ἀκοῦς ἐκεῖ: *Εἴκοσι πέντε*

Γουλιόμ, καὶ ἀνάγκη ταξιδίου. Ἀ, φίλε μου, ὁ Πή-γασός σου εἶναι χαλὸς, καὶ πηγαίνει ἀργὰ ἀργὰ καὶ κουτσάινοντας. Δὲν καταβάνεις, λέγω ἐγὼ, κάτω καὶ δὲν τραβᾷς τὸν δρόμον σου περὶς; Μάθε πρῶτα καθάλα καὶ τότε ἵππευ· εἴμφορες νὰ πέσης. Μ' ἄλλα λόγια πρὶν μάθῃς νὰ κῆμης στίχους μὴ γράφῃς ποιήματα, διότι... ἐννοεῖς τὸ διότι.

Λάβε τὸ ψευδώνυμον Ἀγαμέμνων, φίλε μου. Χ. Ζ. Σοῦ εὐχόμαι περυστικά, *Μικρὲ Μάντι*, καὶ πλήρη ὑγείαν.

Οἱ ἀριθμοί, *Λάνι τῆς Γραβιάς*, τοὺς ὁποίους θέτω κατόπιν ἀπὸ τοὺς λύτας φανερόνουν πόσας πνευματικὰς ἀσκήσεις ἔλυσεν ἕκαστος.

Ἀπὸ τὴν προθυμίαν σου νὰ μου γράψῃς ἐλησμόνησες, *Σκουτσούφλη*, ὅτι εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χαρτίου δὲν πρέπει νὰ μου γράρουν αἱ φίλαι καὶ οἱ φίλοι τὴν ἐπιστολήν των. τὰς λύσεις, τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ παιδικὸν πνεῦμά των. Τοῦτο μου φέρει μεγάλην δυσκολίαν· καὶ ἂν οὐ σοὶ τὸ ὑπενθύμισα καὶ πάλιν ἐλπίζω ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς καὶ σὺ καὶ ἄλλοι φίλοι μου θὰ γράφετε κάθε εἶδος χωρι-στὰς, εἰς ἰδιαιτέρων φύλλον.

Τέλος πάντων ἐτελείωσαν αἱ ἐξετάσεις, ἀγαπητὸν μου Ἀνθος τῶν *Λειμῶνων*! Τώρα θὰ μου γράψῃς τακτικά, θὰ στέλγῃς λύσεις, καὶ θὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἑλληνο-γραφίαν, ἡ ὁποία, ὥς λέγεις, σοῦ ἀρέσει ὑπερβολικά. Περι-μένω λοιπὸν!

Πολὺ καλὰ τὸ ἐννόησες, καλὴ μου φίλη *Ζωὴ Μ. Σάου-ρω*, ὅτι δέχομαι μὲ ἀγάπην τὰς φίλας μου. Μὲ τὴν αὐτὴν ἀγάπην θὰ δεχθῶ καὶ σέ, καὶ μὲ εὐχαρίστησιν ὅν ἀναγι-νώσκω τὰς ἐπιστολάς σου. Λοιπὸν γράψε μου τακτικά. Σύμφωνοι;

Κ' ἐγὼ δι' αὐτὸ, *Λευκὸν Ρόδον*, σὰς ἐπρότεινα εἰς τὰς πύσεις τὸν διαγωνισμὸν, διὰ νὰ τὸν γράψετε μὲ τὸ ῥιχτί· σας, νὰ μὴν ἔχετε τὴν φροντίδα τῶν μαθημάτων, καὶ νὰ ἐμπνευσθῇτε μὲ τὴν ἡσυχίαν σας.

Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους σας διὰ τὴν ἀγάπην ὅπου μοῦ ἔχετε εἰς τὸ σπῆτι σας, *Μάριε Καπάνη*. Εἴμαι οἰκογε-νειακὴ φίλη σας, ὅπως βλέπω. Πολὺ χαριτωμένον παιδάκι φαίνεται ὁ ἀδελφός σου ποὺ θέλει ὥς δῶρον μόνον τὴν ΔΙΑ-ΠΛΑΣΙΝ καὶ ὄχι ἄλλο. Ἡ τελευταία σου ἐπιστολή μὲ τὴν ὁποίαν μοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τοῦ θελοῦ σου μὲ καταλύπησε...

Θὰ λάβῃς καὶ τὸν ἄλλον τόμον, *Μακρόσυρτε Κομήτα*, ὅταν ἐκδοθῇ· ἂν οὐ ἔχεις μακρὰν οὐρὰν ἔχε κἄν μικρὰν ὑπομονήν.

Ἀπὸ σὲ τὸν ἴδιον ἐκτραῖται νὰ μου γράψῃς τακτικά, *Φιλογάλλε*. Εἰγὼ, ὅπως χιλιάκις εἶπον, δέχομαι εὐχα-ρίστως τὰς ἐπιστολάς τῶν φίλων μου.

Μὲ ὅλην τὴν παράκλησίν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν τὴν ὁποίαν ἔχω νὰ μὴ σε δυσχερестήσω, φίλε μου *Πασιδά*, μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιεύσω τὸ διηγήματά σου, διότι ἔχω ὥς ἀρχὴν νὰ μὴ δημοσιεύω ἄλλα ἔργα ἀπὸ τὰ τῶν τακτι-κῶν συνεργατῶν μου.

Λοιπὸν σε προσαγορεύω, Ἡρωϊκὴ Πάργα, καὶ σὺ συγχάρῃς διὰ τὴν ὥραν ἐκλογὴν σου. Τὸ ἄλλο ψευδῶ-νυμον εἶναι πινασμένον· καλὰ τὸ ἐσκέφθης. Τώρα λοιπὸν γράψε μου.

Δὲν εἶνε δὲ καὶ ἀπαρχίτητον, καλὴ μου *Θεοδώρα Σενβί* νὰ εἶνε κανεὶς εἰς τὴν ἀκρογιαλίαν ἢ εἰς τὸ δάσος. Πολλὰ ὥραϊα βιβλία ἐγράφηναν μέσα εἰς μικρὰ καὶ στενὰ δωμά-τια. Αἱ ὥραϊα τοποθεσίαι ἐμπνέουν μόνον, ἀλλὰ ἐμπνέουσι ὅσους ἔχουν φαντασίαν· δὲν εἴμπορουν ὅμως νὰ φτιάσουν καὶ

συγγραφεῖς. Ὅσοι ἔχουν πνεῦμα ζωηρὸν εἴμπορουν ἀνά-μεσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους των νὰ πλάσουν κόσμον ὁλο-κληρον μὲ τὴν φαντασίαν των.

ὑπομονή, *Χωρικὴ μου*, ὑπομονή, θὰ τὸ μάθῃς ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ διαγωνισμοῦ.

Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, εἴμαι εὐχαριστήμενη ἀπὸ σέ, *Ερδοξε Περικλῆ*.

Ὡραῖον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Μορὴ τοῦ Ἀρχαδίου*. Εἶσαι ἀξίεπικνος διότι δὲν λησμονεῖς τοὺς ἀπόρους ἐλληνο-παιδας καὶ ἔσπελεις ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρως σου οἰκονομίας εἰς τὸ «Ταμεῖον τῶν ἀπόρων».

Τοὺς ἰδίους ἐπαίνους ἐκφράζω καὶ εἰς τὴν *Χίονα*.

Φίλε μου *Κεραυνοβόλε Ζεῦ*, τὸ νέον ψευδώνυμόν σου εἶνε ἀπαραδέκτον διότι εἶνε τόσον μεγάλον ὥστε πρέπει νὰ στείλῃς καὶ ἓνα νὰ το κρατῇ. Αὐτὸ εἶνε σωστὴ ἀλυσίδα· καὶ σὺ ποὺ ἀγαπᾷς τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ψευδώνυμόν σου δὲν θὰ ἀγαπᾷς, βέβαια τὰς ἀλυσίδας.

Πολὺ εἰπιτυχμένον τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ἀλέξανδρε Μακεδών*.

Ἀφ' οὗ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν ἀναγινώσκουν μὲ εὐχα-ρίστησιν καὶ τὴν ἀγαποῦν μάλιστα κύριοι καὶ κυρίαι 30 καὶ 40 καὶ 50 ἔτων, νομίζω, φίλε μου *Σχοινοβάτα*, ὅτι εἴμφορὲς καὶ εἰς νεανίσκος 14 ἔτων νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ. Ἐκτὸς ὅταν τὸ κάμῃ ἀπὸ ἀλκονεῖαν διὰ νὰ λέγῃ τάχα μὲ καμάρι. — Εἰγὼ, δὲν διαβάζω πλέον τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ, δὲν εἴμαι πλεῖστὰ παιδί.

Ὡραῖα περιγράφεις τὰς ἐξετάσεις τοῦ σχολείου σας, *Ἀθῆναι Οὐρανὲ*, καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν παρειαρισκομένων ὅταν ἡ διδασκάλισσα ἔδωκεν ἀπὸ μίαν σημαίαν εἰς τὰ παιδία τὰ ὁποῖα παρέστησαν τὸν διάλογον ἡ «Σημαία».

Τί εἶν' αὐτὰ πού λέγεις, *Τρόπαιον τοῦ Ἀναγνώστη*· ἐγὼ δὲν σας ἐνθυμοῦμαι; καὶ ἐγὼ ἀνυπομονῶ νὰ σας βλέπω ὅπως σῆς.

Φίλε μου, *Ἰωάννη Πετράκη*, τὸ ψευδώνυμόν σου ἀπορ-ρίπτεται ὡς κνήον. Ἐχάθησαν, παιδί μου, ἑλληνικὰ ὀνό-ματα, φανερόνουν μίαν καλὴν πράξιν, ἐνθυμίζοντα ἐν ἀνδραγαθήμα; Τὸ ψευδώνυμον δὲν πρέπει νὰ το παίρνετε ἔτσι εἰς τὸν βρόντο· πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἐμβλημα σας· νὰ φανερώνῃ ὅτι ἔχετε εἰς τὴν καρδίαν σας, ὅτι, θαυμάζετε, ὅτι ἀγαπᾶτε, ὅτι ἐπιθυμεῖτε νὰ γίνετε. Ὡστε ὁποῖος παίρνει ἐν κακὸν ψευδώνυμον κατηγορεῖ ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν του.

Πόσον εὐχαριστήθῃ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ὅταν ἔμχεν ὅτι ἡ Ἑλένη Κίρκη προεβίβασθῃ εἰς τὴν τρίτην τάξιν μὲ τὸν βαθμὸν «Ἀριστερὰ»! καὶ ὅτι ἐκ τῶν μικρῶν τῆς Α' τάξεως διεκρίθῃ ἡ Φωφὼ Καλέμη καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός τῆς Ἑλέ-νης. Εὐγε!

Νὰ εὐχαριστήσῃς θερμῶς τὸν ἀππὸν σου, *Ναυαρί-νειας Ναυναρχία*, διὰ τὴν ἀγάπην πού μου ἔχει καὶ τὰς φροντίδας του πρὸς διὰδασίν μου. Ἡ παράστασίς σας μὲ συνεκίνησε καὶ ἐμὲ ἀπ' ἐδῶ φαντάσου νὰ τὴν ἔβλεπα κηδὼν!

Ὡραῖον, ὀριότατον εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου, *Πυγμα-λίον*. Διὰ τί νὰ τὸ ἀλλάξῃς;

Ἐρωτήσεις, πληροφορίες, ἀσπασμοί, προσήσεις. Ἡ *Εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου* ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, τῆς *Μικρᾶς Καρδίας*, καὶ τῶν Ἑρρέα Μουσῶν. — Ἡ *Γαλάτεια* ἀσπάζεται τὸν ἐξάδελφόν της *Δημητράκη Κουκουκού* ἡ *Πετευναράκη*, τὴν *Φιλέρημον Τρυγόν* καὶ τὴν *Μά-χην τοῦ Μαπαθῶρος*. — Ὁ Ἀπολλώνιος Τυανεύς ἀσπάζεται τὸν Ἰωνικὸν Ἀρεμόν, τὴν Γέλτονα τῆς *Μυ-κάλης*, τὸν Ἀετὸν τῶν *Χιονοδῶν* Ὁρέων καὶ *Ριζάρ-*

δον τὸν *Λεοντόκαρδον*, τοῦ ὁποῦ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα. — Ἡ Ἀγλαΐα ἀντασπάζεται τὴν Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς εἴπῃ τὸ ὄνομά της ἀσπάζεται δὲ τὴν *Φιλέρημον Τρυγόν*, τὴν *Χρυ-σαλίδα*, τὴν *Μικρὰν Καρδίαν*, τὴν *Ἡρώδα* τῆς Ἑ.Λ.Λ. Ἐπαναστάσεως, τὴν *Λευκοπέτρην Περιστερά*, τὰς ὁποίας παρακαλεῖ νὰ τῆς εἴπουν τὸ ὄνομά των. — Ὁ *ὑποπολιτὴς Καράρις* ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ *Μέλανος Ἀετοῦ*. — Ἡ *Ζεφύρειος Ἀἶρα* ἀσπάζεται τὰς Ἑρρέα Μουσῶν καὶ τὴν Ἀριάδην τῆς Κρήτης, ὡς καὶ τὸν *Μικρὸν Καπουκίον*, ὃν παρακαλεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀδελφὴν του τὰς προσήσεις της. — Ἡ *Σπαρτιάτις Ἀργυριέν* ἀσπάζεται τὸν *Μικρὸν Ἀγωνιστὴν* καὶ τὴν ἀδελφὴν του *Εὐρυδικὴν*. — Ὁ *Μικρὸς Δημοκράτης* ἐρωτᾷ ἂν εἶνε εὐκολὸν νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς *Εὐαίσθητου Καρδίας*. — Ὁ *Μάριος Καπάνης* ἀσπ-άζεται τὸν *Μοντανῆν* καὶ ἂς μὴ τὸν γνωρίζῃ. — Ὁ *Πρίγγις* *Ζιλλὰχ* στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Ἀνδρέαν *Μπροῦμην*, Ὀδυσσεά Ἀνδρότσον καὶ τὸν *Μικρὸν Δαίμονα*. — Ὁ *Μικρὸς Καπουκίος* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς του εἰς τὰς Ἑρρέα Μουσῶν, τὸν Ἀδαμάν-τιον *Κοραῆν* καὶ τὴν *Ζεφύρειον Ἀἶραν*. — Ἡ *Λευ-κόπετρε Περιστερά* ἀσπάζεται τὸν *Σταθερὸν Νέ-φρος*, καὶ τὸν *Τρυφερόν Ρόδον*, καὶ ἀντασπάζεται τὴν *Φιλέρημον Τρυγόν*. — Τὸ *Λάνι* τῆς *Γραβιάς* παρακαλεῖ τὸν *Σταθερὸν Νέφρος* νὰ ἀλλάξῃ τὸ ψευδώνυμόν του διότι δὲν ὑπάρχει σταθερὸν νέφος. — Αἱ Ἑρρέα Μοῦ-σαι ἀσπάζονται τὴν *Σπαρτιάτιδα Γοργὼ* τὴν *Σπαρ-τιάτιδα Ἀργυριέν*, τὴν *Εὐσίαν* καὶ τὴν Ἀριά-δην τῆς Κρήτης καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὸ ὄνομά των.

— Ἡ *Φιλόπατρις Ἑλληνίς* προσφέρει τοὺς ἀσπασμούς της εἰς τὸν *Φιλόπατρι* Ἑλληνα καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῇ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. — Ὁ *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρότσος* ἀσπάζεται τὴν Ἀηδὼν τοῦ *Πετραῖος* καὶ τὸν *Παροῦρ-ρον* Ὀδυσσεά καὶ ἐπιθυμῇ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά των. — Ἡ *Χαριτόβρυτος Χρυσάλλε* εὐχαρίστει τὴν Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου διὰ τοὺς ἀσπασμούς της καὶ τὴν ἀσπ-άζεται ὡς καὶ τὴν *Πορτιάδα Ἀἶραν*. — Ἡ *Μικρὰ Δού-κισσα* μὲ παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν Ἀδαμάντιον *Κοραῆν* ὅτι γνωρίζῃ τὸ ὄνομά της καὶ θεωρεῖ περὶ τὸν νὰ τοῦ το εἴπῃ· ἀσπάζεται τὴν *Φιλέρημον Τρυγόν* καὶ ἐπιθυμῇ πολὺ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της τότε δ' εὐχα-ρίστως θὰ τῇ εἴπῃ καὶ το ἰδικόν της· ἐπίσης ἀσπάζεται τὴν *Λευκοπέτρην Περιστερά*, καὶ τὴν *Μικρὰν Καρδίαν*. — Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου μοι ἀναθεῖται νὰ εἴπω εἰς τὴν *Σαπφὼ τῆς Λευκαδίας* ὅτι ἐδέχθη μὲ μεγάλην της εὐχαρίστησιν τὸν ἐναῆριον ἀσπασμὸν της, ὅτι ἐπιθυμῇ πολὺ τὴν φίλιν της καὶ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά της ὑποσχόμενη νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἰδικόν της· ἀσπάζεται προσεῖ τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς περᾷ εἰς τὴν ἔσχατον. Τὸ *Λευκὸν Ρόδον* ἐρωτᾷ τὸν *Πέε* μου τὸ ῥά σοὺ το πῶς ἐν ἔχῃ τὴν κλωσθὴν νὰ τοῦ εἴπῃ τὸ ὄνομά του. — Τὸ *Σταθερὸν Νέφος* ἀσπάζε-ται τὴν Ἑλληνικὴν *Σημαίαν* καὶ τὸν *Αἰθρίον Οὐρα-νόν*. — Ἡ *Μορὴ τοῦ Ἀρχαδίου* ἀσπάζεται τὸν Ἀρχαγ-γελον *Γαβριὴλ* καὶ τὴν *Εἰκοστήν Πέμπτην Μαρτίου* τῶν ὁποίων ἔμαθε τὰ ὀνόματα. — Ὁ *Δημ. Μ. Κωνσταντινίδης* ἀσπάζεται τὸν *Μικρὸν Δαίμονα* καὶ τὸν *Κυπριακὸν Ἀστέρα*. — Ὁ *Σχοινοβάτης* ἀσπάζεται τὸν *Πολικὸν Ἀστέρα*, τὸν *Διάβολον Κύπριον*, τὸν *Λάρι* τῆς *Γραβιάς*, καὶ τὴν Ἀηδὼν τῶν *Σπεισῶν*. — Ὁ *Ι. Πετράκης* ἀσπ-άζεται τὴν Ἀριάδην τῆς Κρήτης, *Αἶαντα* τὸν *Τελα-μόνιον* καὶ τὸν *Μικρὸν Ἀραπάκον*.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

16. Ἑλληνοσύμφωνον. Ἑῖ — ἁ· α· ὦ· ε· — ὁ·
— ο· εἰ — α· — αἰ — ο· εἰ — ἁ· — ὁ· α· — ὦ· εἰ.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Οὐρανοῦ Ἀγγέλου

17. Φωνηεντόλιπον. Τ· — κ· λ· τ· ρ· ν· — μ· σ· ν· — τ·
— π· ν· — μ· π· ρ· μ· ν· — ν· — π· λ· χ· θ· μ· ν· — π· — ν· —
χ· θ· ρ· ν· — μ· ρ· — ν· — ν· — τ· ν· — κ· μ· ν· — φ· λ· ν· — μ· ρ·.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Ἀνδρούτσου

18. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σύ, φίλε μου, ἄλλος τὸ δεύτερον μου.
Καὶ μέσα εἰς τὸ στόμα σου ἔχεις τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Διαβόλου Κυπρίου

19. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ἄνθος τὸ δεύτερόν μου,
Κ' ἔντομον ὀχληρότατον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Ναυαρίνου Ναυμαχίας

20. Λεξιγριφος.

Εἶμαι νῆσος τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσης.
Χωρὶς κεφαλὴν ἂν μ' εὗρης θά με πιῆς καὶ θά μεθύσης.

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Γαλατίας

21. Λεξιγριφος.

Εἶμαι πουλὶ θαλασσίον καὶ ζῶ εἰς κάθε τόπον.
Ὅταν ἡ μέση μου κοπῇ, πλήθος θά ἴδῃς ἀνθρώπων.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Μέλανος Ἀετοῦ

22. Λεξιγριφος.

Εἰς τὴν κεφαλὴν σου μ' ἔχεις, ἂν μὲ κεφαλὴν μ' ἀφήσης.

Ἐν δὲ μ' ἀποκεφαλίσῃς

Καὶ με παροξυνίσῃς

Αἰωνίως κοπιᾷς διὰ νά με ἀποκτήσης.

Ἑστάνη ὑπὸ Καλλιόπης Κ. Χατζιδάκη

23. Αἵνεγμα.

Ἄν ἐδῶ δὲν με εὕρισκῃς, ἐκεῖ ζῆται, ἐκεῖ εἶμαι.
Δέν με ἔχουν οἱ μεγάλοι, ἀλλὰ μ' ἔχουν οἱ μικροί.
Κ' ἐξ αὐτῶν οἱ ζῶντες ὄχι, ἀλλὰ μόνον οἱ νεκροί.
Τὴν Παρασκευὴν ὑπάρχω. Μὲ ἐμὲ ὁ Τοῦρκος μόνον
Εἰς τὸν μινάρην κραυγάζει βάρβαρον φωνὴν ὑψόνων.
Οἱ κακόδοξοι μὲ ἔχουν, τὸν χριστιανὸν οὐδεὶς.
Πλὴν δὲν μ' ἔχει ὁ δερβίσης, ἀλλὰ μ' ἔχει ὁ καδῆς.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος Ζιλλάχ

24. Αἵνεγμα. Ὅταν εἶμαι μὲ Κ, εἶμαι νῆσος, ὅταν εἶ-
μαι μὲ Θ, ἔρωτώ, καὶ ὅταν εἶμαι μὲ Φ φωτίζω.

Ἑστάνη ὑπὸ Ἑλευθ. Π. Θεοχάρη

25. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων
ἐπὶ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα κράτους τῆς Εὐρώπης.

1. Ποταμός τῆς Εὐρώπης. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3.

Ἄγριον θηρίον. 4. Πόλις τῆς Ρουμανίας. 5. Ἄνθος. 6.
Ποιητὴς τῆς ἀρχαιότητος. 7. Νῆσος.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ρόδου

26. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων ἐννέα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα υἱοῦ ἥρωος τῆς
Τρωάδος.

1. Αὐτοκράτωρ τῆς Ῥώμης. 2. Θεὰ τῆς μυθολογίας.
3. Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4. ἥρωος τῆς Τρωάδος. 5. Φίλος
τοῦ Ὀδυσσεύς. 6. Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 7. Μέταλλον. 8.
Κατοικία τῶν θεῶν. 9. Νῆσος τῆς Μεσογείου.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Περιπικί

27. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητου-
μένων ἐπὶ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἐνδόξου τόπου.

1. Ἐνδοξὸς ἀρχαῖος στρατηγός. 2. Πολύτιμος λίθος.
3. Ἀκρωτήριον. 4. Θεὰ τῆς μυθολογίας. 5. Ἐποχή. 6. Μέ-
ρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 7. Θεῖον ποτόν.

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Ἀθρείου Οὐρανοῦ

28. Λογοπαίγνιον. Ποῖα νῆσος δὲν ἐπιτρέπει εἰς τοὺς
κατοίκους τῆς κάλλης;

Ἑστάνη ὑπὸ τοῦ Σταθεροῦ Νέφους.

1883 κεῖται
29. Γρῦφος. Ἄρ 1884 βασάνεις
1885 πᾶσα

Ἑστάνη ὑπὸ τῆς Εἰκοστῆς πέμπτης Μαρτίου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

30. Charade.

Mon premier a, dit-on, vécu dans un fromage.
Mon second ouvre et ferme, et bat pendant l'orage.
Mon dernier triste ou gai passe et fuit malgré moi
Mon tout se fait haïr et ne sert qu' a la loi.

ΛΥΣΕΙΣ

- Εἰς τοὺς ἀνθῶνας φθεῖρονται τὰ ρόδα καὶ τὰ ἴα.
Ἐμμένει ὅμως σταθερὰ ἡ ἀληθὴς φιλία.
- Ἡ παιδεία τοῖς ἀνθρώποις δεύτερος ἥλιος ἐστίν.—
- Περὶ ἀνδρός (Περί, Ἄνδρος).—4. Τριαντάφυλλον
(Τριάντα, φύλλον).—5. Πέργαμος (Πέρ, γάμος).—6. Ψυχὴ
(Ψ, X).—7. Λαμία (Λα, μία).—8. Σπάθη, πάθη.—9.
Σάμος, ἄμμος.—10. Βοῦς, οὐς, ὄς.—11. Καρδία.—12.
Κόδρος (1 Κέρκυρα. 2. Ὀστρεῖν. 3. Δόρυ 4. Ρόδον. 5.
Οὔτος. 6. Στρουθίον).—13. Πάρις. (1. Πύλος 2. Ἄρης.
3. Ρίς. 4. Ἴον. 5. Σκύρος).—14. Διότι ὁ ἀνὴρ ἀρχίζει
ἀπὸ φωνῆν ἢ δὲ γυνὴ ἀπὸ σύμφωνον.—15.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Ἀγρόμπελη 6 καὶ 7. Ἀηδὼν τῆς Ἑρήμου 9. Αἶας ὁ Τελαμώνιος. 12. Αἰγυπτία Βασιλόπαις 6. Αἴθριος Οὐρα-
νός 6. Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας 11. Ἀλέξανδρος Ἀλτερ 10. Ἀνατέλλον Ἀστὴρ 9. Ἄνθος τῶν Λειμώνων 10. Ἀπολ-
λώνιος Τυανεύς 7. Ἀραπάκος 12. Ἀριάδνη τῆς Κρήτης 13. Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος 13. Βασιλεὺς τῆς
Ἑρήμου 6. Δομένικος καὶ Μαρίκα Α. Βρατσαφόλλη 2. Γαλλικὴ Σημαία 9 καὶ 12. Β. Ν. Γιαννούλης 7. Σωτήριος
Α. Γκολφινόπουλος 5. Διάβολος Κύπριος 9. Ἑλληνόπουλον τοῦ Ὀλύμπου 10. Ἐνδοξὸς Μαραθὼν 5. Εὐσμον Ἄνθος
9. Ζεφύριος Αἰὼρ 10. Καρδηνάκιος Ρισελιέ 10. Σ. Δ. Κριεζώτης 1. Κ. Κωνσταντινίδης 7. Λευκὸν Ρόδον 5. Μάριος
Καπάνης 4. Μάρκος Βότσαρης 6. Μαῦρος τῶν Καταράτων Ἑλῶν 6. Ἀλέξανδρος Μαυρουδίνης 14. Μάχη τοῦ Μαρα-
θῶνος 5. Μικρὸς Δημοκράτης 10. Μικρὸς Καπουκῖνος 13. Μικροῦλα Τραλαῖα 13. Μυτάρλος 6. Ναυαρίνιος Ναυ-
μαχία 12. Περιπικί 5. Πιν-Χό 5. Πρίγκηψ Ζιλλάχ 12. Πυγμαλίων 12. Πυρπολητὴς Κανάρης 9 καὶ 12. Ζωὴ Μ.
Σάουριωτ 2. Σαπφὼ ἡ Λευκαδία 4. Σελιναῖον Φῶς 6. Σχοινοβάτης 4. Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου 4. Τσάτσα Γελαστὴ
11. Ἀνθίπη Τσιθοπούλου 4. Φλὸξ 1. Χιονοσιτῆς 10. Εὐάγγελος Χρηστόπουλος 2.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν ὡς αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Ἰουλίου, θὰ δημοσιευθῶσι εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.]

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΤΩΝ ΛΥΚΩΝ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

— Τί εἶνε γραμμένον ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ σανίδι;
Τί εἶνε; Εἶνε : «Δρόμος τοῦ δάσους τῶν λύκων.»
Σεῖς το ἐδιαβάσατε· μὰ ἡ Φανὴ δὲν το ἐδιάβασε· καὶ ξεύρετε διατί;
Διότι εἶνε ἀμελής· δὲν πηγαίνει τακτικὰ εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ὅταν πηγαίνει δὲν ἔχει
τὸν νοῦν τῆς εἰς τὸ μάθημα, ὥστε δὲν εἰξεύρει νὰ διαβάζῃ.
Ἡ μάμμη τῆς τὴν εἶχε στείλει εἰς μίαν δουλειά· ἔχασε τὸν δρόμον καὶ τώρα δὲν
εἰξεύρει πῶς νὰ γυρίσῃ ὀπίσω.
Εἶνε τέσσαρες δρόμοι ἐμπρὸς
τῆς· ἀπὸ ποῖον νὰ ὑπάγῃ;
Ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ ξύλα εἶνε
γραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ καθενὸς
δρόμου, καὶ ἂν δὲν ἦτον ἀμελής
ἡ Φανὴ θὰ το ἐδιάβαζεν.
Τώρα ὅμως δὲν ἐννοεῖ τίποτε
καὶ πηγαίνει ἴσα ἴσα ἀπὸ τὸν
ἀνάποδον δρόμον.

Περιπατεῖ, περιπατεῖ, καὶ προ-
χωρεῖ μέσα εἰς τὸ δάσος.

Ἦρχισε νὰ βραδυάζῃ· ὁ ἡ-
λιος ἐβασίλευσεν ἀφ' οὗ ἔρριπεν
ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα τὸ ὠραῖον
χρυσὸν φῶς του· τώρα ὅμως
ποῦ πλησιάζει νὰ νυκτώσῃ τὸ
δάσος ἐγγεῖνε σκοτεινόν. Ἡ Φανὴ
φοβεῖται· ἡ Φανὴ πεινᾷ. Βάζει
τὰ κλάμματα.

Ἐξαφνα ἀκούει· χού! χού! χού!
Μήπως εἶνε ὁ λύκος καὶ ἐρ-
χεται νὰ τὴν φάγῃ;

Διότι ὀλογυρνοῦν λύκοι εἰς
αὐτὸ τὸ δάσος· τὸ ξεύρει καλὰ·
ὁ πατέρας τῆς ἐσκότωσε ἓνα
τὸν περασμένον χειμῶνα.

Ἡ Φανὴ φοβεῖται, πολὺ φο-
βεῖται· κλαίει ὀλοένα μὰ σιγὰ
σιγὰ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς μὴ τὴν
ἀκούσῃ ὁ λύκος.

Τὰ χού! χού! χού! πλη-
σιάζουν. Τί θ' ἀπογίνῃ ἡ κακο-
μοῖρα ἡ Φανὴ;

Ἐκρυψε τὸ κεφάλι τῆς μέσα εἰς τὰ δύο χέρια τῆς διὰ νὰ μὴ βλέπῃ· ἀλλὰ νὰ ἓνα
σγουρὸ κεφάλι πάγει καὶ τρίβεται εἰς τὸ κεφάλι τῆς καὶ μία γλῶσσα γλείφει τὰ δά-
ΕΤΟΣ Ζ' — ΤΕΥΧΟΣ 15^{ον}.

ΤΟΜΟΣ Η' — 3

κτυλά της δια νά σκουπίση τὰ δάκρυα πού τρέχουν ανάμεσα ἀπ' αὐτά. Ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ γλῶσσα ἐκείνη εἶνε τοῦ γέρου Ἀράπη, ὁ ὁποῖος ἀνησύχησεν ὅτε ἡ μικρὰ κυρία του δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ σπῆτι τὴν συνειθισμένην ὥραν καὶ ἔτρεξε νά τὴν εὕρη.

Ἐσκάλισε τόσο πολὺ εἰς τὸ δάσος ὥστ' ἐπὶ τέλους τὴν εὕρηκε.

Ἡ φωνὴ τοῦ γέρου Ἀράπη ὁμοιάζει λιγάκι τῆς φωνῆς τοῦ λύκου, διότι εἶνε ὀλίγον βραχνιασμένος, καὶ εἶνε βραχνιασμένος διότι ἐγαύγιζεν εἰς τὸν δρόμον.

Ἡ Φανὴ καὶ ὁ σκύλος ἐπιστρέφουν μαζί εἰς τὸ σπῆτι, χωρὶς νά χαθοῦν, διότι ὁ γέρος Ἀράπης γνωρίζει ὅλους τοὺς δρόμους τοῦ δάσους.

Μ' αὐτὸν ἡ Φανὴ δὲν φοβεῖται πλέον. Μὰ θυμᾶται τὸν φόβον πού ἐπῆρεν ὅταν ἦτο μόνη τὴν νύκτα εἰς τὸ δάσος. Καὶ ἀπεφάσισε νά μάθῃ νά διαβάξῃ, διότι ἐνόησε καλὰ ἀπὸ τότε ὅτι τὰ γράμματα εἶνε πολὺ χρήσιμα πράγματα διὰ κάθε περίστασιν.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ

Ὁ Κώστας ἦτο δώδεκα ἐτῶν παιδί, καὶ ἡγάπα πολὺ τοὺς γονεῖς του, τὰ γράμματα καὶ κατὰ ἄλλο : τὸ κολύμβημα.

Ὡ, πῶς το ἡγάπα τὸ κολύμβημα!

Ἡ μεγαλειτέρα του εὐτυχία ἦτο νά σχίξῃ τὴν θάλασσαν ἀφίνων ὀπίσω του ὑγρὸν αὐλάκι, ὡς βαρ-
κούλα, ἢ νά τκαλιντεῦται γλυκὰ γλυκὰ ἐπάνω εἰς τὸ πρασινωπὸν νερόν τοῦ ἤρεσκε νά παίζει ὡσάν ψάρι μέσα εἰς τὸ ἥσυχον κύμα, νά γλυστᾷ σάν δελφίνι, νά κάμνῃ μακροδοῦτια, νά βλέπῃ θολὰ, σάν ἀπὸ μέσα ἀπὸ γυαλί, τὸν βυθὸν κάτω τῆς θαλάσσης μετὰ φύκια του, τὰ ὁποῖα ἐτραβοῦσε διὰ νά προχωρήσῃ γρηγορώτερα νά παίρῃ, φόρα, νά βουτᾷ μετὰ τὸ κεφάλι καὶ νά βγαίῃ ἐπάνω ἀναπνέων μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του, καὶ ἔπειτα νά ῥίπτῃ τὴν ἄμμον τὴν ὁποῖαν ἔφερεν ἀπὸ κάτω μετὰ τὴν φούκταν του.

Ἐπῆγαινε βαθείᾳ ὅταν ἦτο γαλήνη καὶ ἡ θάλασσα ὁμοιάζε μετὰ καθρέπτην, ἄλλον κρότον δὲν ἤκουεν ἐκεῖ μέσα, εἰς τὴν ἀνοικτὰ, παρὰ τὸν κρότον τῶν χειρῶν του, μετὰ τὰς ὁποίας ἐτάραττε τὴν θάλασσαν ἔξαφν, ἐμπρός του ἡ θάλασσα ἐμαύριζε καὶ ἡ καρδιά του ἔκαμνε τάχ! τί ἦτο; ἐν σύννεφον τὸ ὁποῖον ἔρριπτε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν τὴν μαύρην του σκιά.

Ὅταν ἦσαν κύματα, δὲν ἐφοβεῖτο, διότι ἡ θάλασσα σιγὰ σιγὰ τὸν εἶχε κάμῃ γενναῖον ἐπρωχουροῦσε, καὶ μετὰ τὴν τα ἐπῆδοῦσε, καὶ πότε τὸν ἀνέβαζαν ὑψηλὰ ὑψηλὰ, πότε τὸν κατέβαζαν χαμηλά, χαμηλὰ μετὰξὺ δύο θαλασσίων τοίχων ἐκινουμένων ἐβόυζαν, σάν ζωντανὰ ὄντα καὶ ὅπως τὸν ἐσῆκωναν τῶ ἐφαίνοντο σάν ἄλογα ἀτίθασσα τὰ ὁποῖα τὸν εἶχαν εἰς τὴν ῥάχιν των καὶ τὸν ἀνετίναζαν, καὶ αὐτὸς μετὰ τὰ χέρια του πού τ' ἀνοιγόκλειε διηύθυνε τὰ ἀφρισμένα χαλινάρια των...

Τὴν ἡγάπα πολὺ τὴν θάλασσαν ὁ Κώστας τὸν ἐνανούριζε μετὰ τὸν ἥσυχον φλοῖσθόν της, τὸν ἐσυγκινοῦσε μετὰ τὸν θυμωμένον ῥόχθον της, καὶ τί δροσερόν πού ἦτο τὸ ἀεράκι της, καὶ τί ὠραία πού ἐμύριζαν τὰ φύκια της πού ὁμοιάζαν σάν πράσινα κεντήματα!

Μίαν κυριακὴν ὁ Κώστας εἶχεν ὑπάγει πάλιν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν ἐφυσοῦσε μπάτης· τί ὠραία ἡμέρα διὰ κολύμβημα! ὁ Κώστας παρετήρησε μετὰ ἀγάπην τὴν θάλασσαν. Μία εἰσὶν τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του : «Κολύμβη! κολύμβη! τί εὐμορφὴ πού εἶνε ἡ θάλασσα! ἀκόμη στέκεσαι!»

Καὶ ὁ Κώστας ἤρχισε ν' ἀνατριχιάζῃ ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἀλλὰ μία ἄλλη φωνὴ τοῦ ἐψιθύριζε :

«Μὴ κολυμβᾷς, Κώστα, μὴ κολυμβᾷς, ἀν' ἀγαπᾷς».

Τὴν φωνὴν ταύτην ἐνόμιζεν ὁ Κώστας ὅτι ἤκουε ἀπὸ τὸ καινούργιον του πανταλόνι, τὸ ὁποῖον εἶχε πρωτοφορέσει τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τί κομψόν, τί ὠραῖον πανταλόνι ἦτο ἐκεῖνο! τὸ εἶχε ῥάψει ἡ μητέρα του μετὰ τὰ χέρια της, καὶ ἔβαλεν ἐπάνω του ὅλην τὴν ἀγάπην πού εἶχεν εἰς τὸν υἱὸν της. Ἦτο ζωγραφιστὸ, θαρροῦσε, μετὰ ταῖς γαλάζιαις καὶ ἀσπράις ῥηγίταις του, μόνον πού δὲν ὁμιλοῦσε!

Μὲ τί καμάρι το εἶχε φορέσει ὁ Κώστας! ἀπὸ τὴν αὐγὴν αὐγὴν ἔκαμε ἐπίσκεψιν εἰς τὴν μάμμην του, ἔπειτα εἰς τὰς θείας του, ἔπειτα εἰς ὅλους τοὺς συγγενεῖς, καὶ τοὺς μακρινούς ἀκόμη, οἱ ὅποιοι ἠπόρησαν διὰ τὴν ἔκτακτον ἐκείνην τιμὴν. Καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα εἶτε γεροντικὰ δέχως ὁδόντια, εἶτε νεανικά μετὰ κοράλινά χεῖλη καὶ εὐώδη ἀναπνοήν, εἶτε παιδικὰ πού ἐμύριζαν ἀκόμη γάλα, μίαν φωνὴν ἤκουε : «Τὸ ὠραῖο πανταλόνι!» Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν νά το

ἀποχωρισθῇ, νά το ἀφήσῃ ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, νά το φυλάττουν οἱ φίλοι του καὶ αὐτὸς νά ὀλογυρνᾷ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν, γυμνός;

— Ὁχι! εἶπε, δὲν θὰ κολυμβήσω.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχε θέλησιν, καὶ δὲν μετέβαλλε τὰς ἀποφάσεις του, δὲν παρετήρησε μετὰ ζήλειαν ἐν παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκολύμβη ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκεῖ πλησίον ἄλλ' ἐκάθησεν εἰς τὴν παραλιάν, ἐπάνω εἰς τὰ πετραδάκια, καὶ ἐβλεπε τὰ πλοῖα ὅπου ἦσαν μακρὰν ἀραγμένα, καὶ τὰς λέμβους πού ἦσαν δεμέναι ἀπὸ πίσω των.

Τί ἐσκέπτετο ὁ Κώστας; καὶ αὐτὸς δὲν το εἶξευρε· ἄφινε τὰς σκέψεις του ἐλευθέρας νά περιφέρονται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἔως εἰς τὰ ἀντικρινὰ βουνά, τὰ ὁποῖα ὅταν ἦτο ὁμίχλη ἐφαίνοντο τόσο μακρὰν, καὶ τότε, ἐπειδὴ ἦτο αἶθριος ὁ καιρὸς, ἐφαίνοντο ὡς νά ἐκινήθησαν ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ νά ἐπλησίασαν.

Ἐξαφν ὁμοῦ ἀκούει φωνὰς πλησίον του, καὶ ὁ νοῦς του ἐπιστρέφει γρήγορα εἰς τὴν παραλιάν ἀπὸ τὸ ταξιδεῖόν του. Ἐκεῖ, ἐμπρός του, ἀρκετὰ βαθείᾳ, ὁ Κώστας βλέπει δύο χέρια πού κτυποῦν δυνατὰ τὴν θάλασσαν, ἀκούει μουγκριτὰ καὶ βλέπει ἕνα κεφάλι νά βουλιάζῃ, νά χάνεται κάτω ἀπὸ τὸ νερόν. Ἦτο τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἐκολύμβη ἐν ᾧ ὁ Κώστας ἐκάθητο εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Τὸ δυστυχὲς εἶχε προχωρήσει βαθείᾳ, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶξευρε νά κολυμβᾷ καλὰ, ἀπέκαμε εἰς τὸν δρόμον καὶ ἐπάλασε μετὰ τὰ κύματα. Μερικὰ παιδιά το εἶχον ἰδεῖ καὶ ἔβαλαν ταῖς φωναῖς :

— Ἐνα παιδί πνίγεται! πνίγεται!

Ὁ Κώστας τινάζεται ἐπάνω, παρατηρεῖ τριγύρω κανέν παιδίον δὲν κολυμβᾷ πλησίον· καμμία βάρκα δὲν περνᾷ ἀπ' ἐκεῖ.

Μετ' ὀλίγον φαίνεται πάλιν ἡ κεφαλὴ, ἀκούονται τὰ μουγκριτὰ καὶ τὰ δύο χέρια κτυποῦν μετὰ ἀπελπισίαν τὴν θάλασσαν, ὡς νά θέλουν νά κρατηθοῦν εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τὸ νερόν, τὸ ὁποῖον δὲν πιάνεται ὅμως, δὲν κρατιέται, καὶ τὸ παιδί βουλιάζει, βουλιάζει! Παρέκει δύο ναῦται ἐτοιμάζουν μίαν βάρκαν. Ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιάν ἀκούονται σπαρακτικαὶ αἱ φωναί :

— Πνίγεται! πνίγεται! γρήγορα! προσθάσατε!

Ἡ καρδιά τοῦ Κώστα κτυπᾷ δυνατὰ ὁ κίνδυνος τοῦ παιδιοῦ εἶνε τρομερὸς· δὲν θὰ προσθάσῃ ἡ βάρκα· ἀκόμη μιὰ φορά θ' ἀναβῇ ἡ κεφαλὴ τοῦ πνιγομένου, καὶ ἔπειτα θὰ μείνῃ ἐκεῖ κάτω μετὰ μάτια δλάνοικτα μετὰ στόμα ἀνοικτό, χωρὶς ψυχὴν.

Ὁ Κώστας λαμβάνει μίαν μεγάλην ἀπόφασιν· ἀλλὰ πῶς καιρὸς νά ξεδουθῇ! ῥίπτει ἐν βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὸ πανταλόνι του καὶ ὁρᾷ εἰς τὴν θάλασσαν κολυμβᾷ μετὰ γρηγοράδα, σχίζει τὰ κύματα, ἀν' καὶ τὸν βαρύνουν τὰ ἐνδύματά του.

Τὸ πλῆθος τὸ ὁποῖον ἐμαζεύθη, ὀλίγον κατ'

ὀλίγον, ἐκβάλλει ὀξεῖαν κραυγὴν· ὅλοι φοβοῦνται μήπως ἀντὶ ἐνὸς παιδιοῦ πνιγοῦν δύο· καὶ παρατηροῦν μετὰ αγωνίαν τὴν συγκινητικὴν, τὴν φοβεράν ἐκείνην σκηνήν.

Ὁ Κώστας προσθάνει τὴν στιγμὴν ὅπου ἡ κεφαλὴ ἀναβαίνει τελευταίαν φοράν τὴν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ μαλλιά τὴν κρατεῖ ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἀέρα καὶ συνέλθῃ ὀλίγον· καὶ ἔπειτα μετὰ δύναμιν τὴν ὁποῖαν κανεὶς δὲν θὰ ὑπέθετεν εἰς αὐτὸν σκουντᾷ ἐμπρὸς τὸ παιδίον, τὸ σκουντᾷ ἔως ἐκεῖ ὅπου ἐπατοῦσαν πλέον τὰ πόδια του. Μεγάλος, βελὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἀκούεται ἀπὸ ὅλα τὰ στόματα τοῦ πλῆθους. Τότε ἔφθασε καὶ ἡ βάρκα μετὰ τοὺς ναύτας· ἀλλ' ὁ Κώστας εἶχε τραβήξῃ ἤδη τὸ παιδί ἔξω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ὅπου δύο ἄνθρωποι τὸ εἶχαν ἐξαπλώσει, καὶ ἔτριβαν τὴν κοιλίαν του διὰ νά ἐμέσῃ τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποῖαν εἶχε καταπιῇ· τὸ πλῆθος εἶχε μαζεωθῇ τριγύρω καὶ ὅταν τὸ παιδί ἀνέπνευσε καὶ ἐσηκώθη ὀλίγον, καὶ παρετήρησε τριγύρω του μετὰ ἐκπληξιν, τότε ὅλοι ἐνθυμήθησαν τὸν σωτήρα.

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κώστα ἐπετοῦσεν ἀπὸ στόμα εἰς στόμα.

Ἀλλὰ ματαίως τὸν ἐζητοῦσαν μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς των.

Ὁ Κώστας δὲν ἦτο ἐκεῖ ὁ Κώστας ἀπ' οὗ ἐκάθησε παράμερα καὶ συνῆλθεν ὀλίγον, διότι ἦτο τόσο κομμένος ἀπὸ τὴν συγκίνησιν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι θὰ λιποθυμήσῃ, κρυφὰ κρυφὰ ἀνεχώρησε· δὲν ἔμεινεν ἐκεῖ ν' ἀκούσῃ ἐπαίνους, διότι τὴν πρᾶξιν του τὴν ἔκαμε ἀπὸ καθήκον καὶ ὄχι ἀπὸ ἐπίδειξιν· οὔτε ἤξευρε διὰ ποῖον ἐξέθετε τὴν ζωὴν του εἰς κίνδυνον· ἔπειτα εἶδεν ὅτι ἦτο ἐν πτωχόπαιδον, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο διόλου φίλος του, διότι τὸ πρῶτον εἶχε περιπαίξει διὰ τὸ ὠραῖόν του πανταλόνι. Ἀλλὰ δὲν ἐλυπήθη ἦτο εὐγενὴς καρδιά· εἶχε κάμει τὸ καλὸν διὰ τὸ καλόν.

Καὶ τὸ ὠραῖον πανταλόνι τοῦ Κώστα, τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν αὐταπάρνησιν ἔρριψεν εἰς τὴν θάλασσαν, τί ἀπέγεινε;

Ἐκτοτε ἐπέρασαν ἀρκετὰ ἔτη, ὁ Κώστας ἐμεγάλωσεν, ἐφόρεσε πολλὰ κομψὰ, καλοκομμένα πανταλόνια, ἀλλὰ κανέν κανέν δὲν τὴν φαίνεται ὠραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὅτε ἐπέστρεφε τότε, ἀπὸ ἕνα παράμερον δρομίσκου, εἰς τὴν οἰκίαν των, ἦτο μουςκαμμένον, κολλημένον ἐπάνω του, καὶ ἔσταζε θάλασσαν. Ὅταν ἐπερνοῦσε, αἱ γειτόνισσαι τὸν ἐκύταζαν μετὰ βλέμμα ἐπιπλήξεως ὡς νά ἤθελαν νά εἰποῦν :

— «Τὸ κακόπαιδο! ἐπαίξε, καὶ ἔπεσε εἰς τὴν θάλασσαν· κρῖμα εἰς τὸ πανταλόνι του!»

Ὁ Κώστας εἰμπορεύετο νὰ τὰς εἰπῇ:

— «Δὲν ἐπαιζῶ, ἐγλύτωσα μιὰ ζωή».

— Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε; εἶχεν ἥσυχον τὴν συνείδησίν του; εἶχε κάμει τὸ καθήκον του.

Ὅτε ἀνέβη τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας των καὶ τὸν εἶδεν ἡ μήτηρ του εἰς τοιαύτην κατάστασιν, πικρὸς λόγος ἐπλησίαζε νὰ ἐξεέλθῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη της, ἀλλ' ὁ Κώστας ὡχρὸς ἀκόμη ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἔτρεξε καὶ τῆς διηγήθη μὲ ἀφέλειαν, ἀπλούστατα, τί ἔκαμε.

Τότε ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην της καὶ ὥρμησεν ὁ Κώστας, καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔσφιγγε κατατρομαγμένη ἀπὸ τὸν κίνδυνον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸς ἐπλησίασαν ὁ υἱὸς της.

— Ἀν ἐπνίγῃς καὶ σύ, παιδί μου; τῷ εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν.

Καὶ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τὸν ἐπέπληττε τρυφερά, θωπευτικά, ὡς ν' ἀνέτριχιάζε μὲν ἀκόμη ἡ μητρικὴ της καρδιά ἀλλὰ καὶ

ὡς νὰ εἶχε καμάρι, τιμὴν της ὅτι τὸς γενναῖον παιδί ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην της.

Ὁ πατὴρ του, ὅταν ἐπέστρεψε, τὸ εἶχε μάθει εἰς τὸ καφενεῖον, τὸν ἐσήκωσεν ἑξαφιν ὑψηλὰ, ὑψηλὰ καὶ τὸν ἐφίλησε, καὶ ἐσκούπισε κρυφὰ ἐν δάκρῳ. αὐτὸς ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἐδάκρυε, καὶ τὸ ἐσπέρας ἔδωκεν ἐν γεῦμα πρὸς τιμὴν του. Ἐκάθισαν ὅλοι οἱ συγγενεῖς εἰς τὸ τραπέζι, ἐθώπευαν τὸν Κώσταν, ἔπιναν εἰς ὑγείαν του, τῷ ἐπρόσφεραν τὰ ὠραιότερα ὀπωρικά, καὶ ὁ Κώστας ἠκτινοβόλει ἀπὸ εὐτυχίαν.

Αὐτὰ φέρει εἰς τὸν νοῦν του τώρα ὁ Κώστας παρατηρῶν τὸ μικρὸν του πανταλονάκι, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ ἀπὸ τότε. Ἐπαναδύλεει ἐμπρὸς του τὰς ὠραιότερας στιγμὰς τῆς ζωῆς του, αἰσθάνεται, ὡς νὰ εἶνε τώρα, εἰς τὴν παρειάν του, τὸ δάκρυ τοῦ πατρὸς του, εἰς τὰ χεῖλη του, τὰ φιλήματα τῆς μητρός του.

«ὦ! βεβαίως αὐτό, αὐτὸ εἶνε τὸ ὠραιότερόν του πανταλονί!..»

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝ

ΟΙ ΠΛΑΝΗΤΑΙ

— Πατέρα, θὰ μου εἰπῇς σήμερα διὰ τὰ ἄστρα ὅπως μου ὑπεσχέθης χθὲς βράδυ; εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος εἰς τὸν πατέρα του.

— Εὐχαρίστως, παιδί μου.

Καὶ ἤρχισεν ὡς ἑξῆς:

— Τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἐκτὸς τῆς Γῆς, περιστρέφονται διάφοροι σφαῖραι ἀνάλογοι μὲ τὴν Γῆν· ἄλλαι ἀπ' αὐτὰς εἶνε μεγαλείτεροι, ἄλλαι μικρότεροι, ἄλλαι πληροέστεραι, ἄλλαι μακρυνότεραι. Ὅσαι εἶναι σκοτειναί, λάμπουν ὅμως διότι ὅπως καὶ ἡ Γῆ μας, λαμβάνουν καὶ αὐταὶ μέρος ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν θερμότητα τοῦ Ἥλιου. Τὰς σφαῖρας αὐτὰς τὰς λέγομεν πλανήτας.

— Ὡστε καὶ ἡ Γῆ πλανήτης εἶνε; εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος, ὅστις ἤκουε μὲ πολλὴν προσοχήν.

— Ναί, λέγονται δὲ πλανήται, ὅπως ἐννοεῖς ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν των, διότι πλανῶνται. Ἐν ᾧ τὰ ἄλλα ἄστρα διατηροῦν τὴν ἰδίαν θέσιν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο, οἱ πλανῆται, ἐξ αἰτίας τῆς περιστροφῆς τὴν ὁποίαν κάμνουν τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἀλλάζουν θέσιν, ὀλογυρνοῦν εἰς τὸ στερέωμα, καὶ ἡμεῖς τοὺς βλέπομεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ οὐρανοῦ. Σήμερον ὁ δεῖνα πλανήτης εὐρίσκεται ἀνάμεσα εἰς αὐτὰ τὰ ἄστρα, αὐριοῦν εὐρίσκεται κοντὰ εἰς ἄλλα.

Ἐν ᾧ αὐτὰ τὰ ἄστρα περιστρέφονται περίξ τοῦ Ἥλιου, ἄλλαι σφαῖραι, μικρότεροι, στρέφονται τριγύρω εἰς μερικά ἀπ' αὐτὰ ἐν ᾧ τὰ παρακολουθοῦν συγχρόνως, ἀπαρτάλλακτα ὅπως ἡ Σελήνη περίξ τῆς Γῆς. Τὰς σφαῖρας ταύτας ὀνομάζουν δ ο ρ ο φ ὀ ρ ο υ ς.

Δορυφόροι ἐλέγοντο οἱ ἀκόλουθοι, οἱ σωματοφύλακες τῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν δόρατα. Ἐδόθη δὲ εἰς τὰ ἄστρα αὐτὰ τὸ ὄνομα τοῦτο διότι ἀκολουθοῦν ἐν ἄλλο ἄστρον μεγαλείτερον, εἶνε οἱ ἀκόλουθοί του, καὶ δέχονται ἀπ' αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου. Παράδειγμα ἡ Σελήνη, ἡ ὁποία εἶνε ὁ δορυφόρος τῆς Γῆς, παρακολουθεῖ τὴν Γῆν, ἡ ὁποία τῆς ἀντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ Ἥλιου. Ὁ Ἥλιος μὲ τοὺς πλανήτας καὶ τοὺς δορυφόρους ἀποτελεῖ τὸ λεγόμενον ἡλιακὸν σύστημα.

— Καὶ πόσαι εἶνε οἱ πλανῆται, ἠρώτησεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Πολλοί, ἀλλὰ οἱ κυριώτεροι εἶνε ὀκτώ τοὺς ὁποῖους θὰ σοι εἰπῶ, ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως ὅπου ἔχουν ἀπὸ τὸν Ἥλιον, δηλαδὴ πρῶτα τοὺς πλησιεστέρους καὶ βαθμῆδὸν τοὺς ἄλλους: ὁ Ἑρμῆς, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ Γῆ, ὁ Ἄρης, ὁ Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανός, ὁ Ποσειδῶν. Μεταξὺ Ἀρεως καὶ Διδὸς εὐρίσκονται ἕως ἑκατὸ μικρότατοι πλανῆται, εἰς τοὺς ὁποῖους δίδουν τὸ γενικὸν ὄνομα ἀστεροειδῆς. Ἡ Γῆ, ὁ Ζεὺς, ὁ Κρόνος, ὁ Οὐρανός, καὶ ὁ Ποσειδῶν ἔχουν σελήνας ἢ δορυφόρους· οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν.

Οἱ πλανῆται εἶνε διαφόρου μεγέθους. Μερικοὶ πρέπει νὰ μαζευθοῦν δύο χιλιάδες μαζὶ διὰ νὰ φθάσουν τὸν ὄγκον τῆς Γῆς· οὗτοι εἶνε οἱ ἀστεροειδεῖς καὶ ὁ Ἑρμῆς εἶνε πολὺ μικρὸς, ἂν δὲ ἡ γῆνινη σφαῖρα ἦτο κοίλη, ἐχρειάζετο δεκαεπτὰ φορές τὸν Ἑρμῆν διὰ νὰ γεμίσῃ. Ἐπειτα ἔρχεται ὁ Ἄρης, ὁ ὁποῖος εἶνε δύο ἢ τρεῖς φορές μεγαλείτερος ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν.

Ἐπειτα ἡ Ἀφροδίτη σχεδὸν ἴση μὲ τὴν Γῆν. Ἐως ἐδῶ ὅμως σταματοῦν τὰ μικρὰ ἄστρα. Ἐπειτα ἔρχονται οἱ κολοσσοί: ὁ Οὐρανός εἶνε 82 φορές μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν Γῆν, ὁ Ποσειδῶν 110, ὁ Κρόνος 734 καὶ ὁ Ζεὺς 1414! Ἡ Γῆ κοντὰ εἰς τὸν Δία ὁμοιάζει μὲ κερασάκι κοντὰ εἰς ἓν πολὺ μέγαλον πορτοκάλι.

Καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Ἥλιον μεγάλη ποικιλία ἐπικρατεῖ. Ἡ Γῆ ἀπέχει ἀπ' αὐτὸν 38 ἑκατομμύρια λεύγας, ὁ Ἑρμῆς μόνον 15 ἑκατομμύριον, ὁ δὲ Ποσειδῶν 30 φορές ὅσον ἀπέχει ἡ Γῆ, δηλ. 1140 ἑκατομμύρια λεύγας. Ὁ ἄλλοι πλανῆται εὐρίσκονται μεταξὺ τῆς ἀποστάσεως τοῦ Ἑρμοῦ ὁ ὁποῖος ἀπέχει ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅλους καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ ὁποῖος ἀπέχει περισσώτερον.

Ὁ Ἀρίσταρχος ἤκουε μὲ προσοχήν· ἀλλὰ ὁ πατὴρ του παρατήρησεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του ὅτι δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ πολὺ καλὰ ὅσα τῷ εἶχεν εἶπει.

— Θέλεις νὰ σου φέρω ἐν παράδειγμα διὰ νὰ το ἐννοήσῃς καλλίτερον; εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν του.

— Ναί, καί, εἶπεν οὗτος.

— Φαντάσου μίαν ἐπίπεδον πεδιάδα· εἰς τὸ μέσον θέτομεν μίαν σφαῖραν ἐνδὸς μέτρου καὶ 12 ὑπεκατομέτρων ὕψους. Ἡ σφαῖρα αὕτη ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ πλάτος ὅσον μιὰ μυλόπετρα, θὰ παριστάνῃ τὸν Ἥλιον. Διὰ νὰ παραστήσωμεν τὸν Ἑρμῆν, πρέπει νὰ θέσωμεν, εἰς ἀπόστασιν 48 μέτρων ἀπὸ τὴν μεγάλην σφαῖραν, ἓνα μικρὸν κόκκον καννάβεως. Τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὴν Γῆν παριστάνομεν μὲ δύο μέτρια κεράσια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἐν ἀπέχει 48 μέτρα τὸ δὲ ἄλλο 120. Ἐν μικρὸν ρεβίθι παριστᾷ τὸν Ἄρη, εἰς ἀπόστασιν 192 μέτρων ἀπὸ τὴν κεντρικὴν σφαῖραν. Τοὺς ἀστεροειδεῖς παριστάνομεν μὲ λεπτοὺς κόκκους ἄμμου σκαρπισμένους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ ὀγκώδης Ζεὺς παριστάνεται μὲ χονδρὸν πορτοκάλι, τὸ ὁποῖον ἀπέχει 624 μέτρα· καὶ ὁ Κρόνος μὲ σύνθηδες πορτοκάλι, τὸ ὁποῖον ἀπέχει ἀπὸ τὴν σφαῖραν 1,200 μέτρα. Ὁ Οὐρανός θ' ἀπέχῃ 2,352 μέτρα καὶ ἡμίσειαν λεύγαν, καὶ θὰ παριστάνεται μὲ ἐν βερύκοκκον. Τέλος δὲ ὁ Ποσειδῶν, ἀπέχων 360 μέτρα περίπου, θὰ ἔχῃ ὄγκον ἐνδὸς ροδακίνου.

Πλησίον τῆς Γῆς, τοῦ Διὸς, τοῦ Κρόνου τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ τοῦ Ποσειδῶνος θέτομεν ἓνα ἢ πολλὰ

μικρὰ σκάγια μολύβδινα, διὰ νὰ παραστήσωμεν τὸν ἓνα ἢ τοὺς περισσοτέρους δορυφόρους τῶν πλανητῶν τούτων· ἔπειτα βάλῃς μὲ τὸν νοῦν σου ὅτι ὅλα αὐτὰ γυρνοῦν μὲ ἄνισον ταχύτητα τριγύρω εἰς τὴν μεγάλην σφαῖραν τοῦ κέντρου, καὶ θὰ ἔχῃς ἰδέαν ἀρκετὰ πιστὴν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐννοεῖς καλλίτερον τὸν θεόρατον ὄγκον τοῦ Ἥλιου. Παρατήρησε πόσον μικροὶ εἶναι οἱ πλανῆται τριγύρω του.

Κάθε πλανήτης διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ταξείδιον τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, ἐξοδεύει ἄλλος περισσώτερον καὶ ἄλλος ὀλιγώτερον καιρὸν· ὅσον μακρύτερα ἀπὸ τὸν Ἥλιον εἶνε τὸς περισσώτερον ἐξοδεύει. Αὐτὸ τὸ διάστημα ἀποτελεῖ τὸ ἔτος τοῦ πλανήτου.

— Ὡστε ἔτος τοῦ πλανήτου λέγεται ὅσον καιρὸν κάμνει νὰ γυρίσῃ τριγύρω εἰς τὸν Ἥλιον, εἶπεν ὁ Ἀρίσταρχος.

— Ναί· ὁ Ἑρμῆς κάμνει τὸν γύρον τοῦ Ἥλιου εἰς 88 ἡμέρας, ἡ Ἀφροδίτη εἰς 223, ὁ Ἄρης εἰς δύο ἰδικὰ μας ἔτη, ὁ Ζεὺς εἰς 12 ἔτη, ὁ Κρόνος εἰς 29, ὁ Οὐρανός εἰς 84 καὶ ὁ Ποσειδῶν εἰς 165.

Ἐκαστος πλανήτης ἐν ᾧ περιστρέφεται περίξ τοῦ Ἥλιου γυρνᾷ καὶ περίξ τοῦ ἑαυτοῦ του, τὸ ὁποῖον προξενεῖ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν. Ἡ περιστροφή αὕτη διαρκεῖ 24 ὥρας διὰ τὸν Ἑρμῆν τὴν Ἀφροδίτην καὶ τὸν Ἄρη, ὅπως καὶ διὰ τὴν Γῆν. Ὡστε εἰς τοὺς πλανήτας τούτους αἱ ἡμέραι καὶ αἱ νύκτες ἔχουν μεγάλην ἀναλογίαν μὲ τὰς ἰδικὰς μας. Ὁ Ζεὺς, μὲ ὅλον τὸν ὄγκον του, εἶνε πολὺ ταχύτερος. Στρέφεται ὀλόκληρος περίξ τοῦ Ἥλιου εἰς δέκα ὥρας, ὥστε πέντε ὥρας φωτίζεται τὸ ἡμίσυ του καὶ τὸ ἄλλο ἡμίσυ εἶνε σκοτεινόν. Καὶ ὁ Κρόνος τὸν φθάνει εἰς τὴν ταχύτητα· γυρνᾷ τριγύρω του ὅπως αὐτὸς περίπου· τὸ ἡμερονύκτιόν του διαρκεῖ δέκα ὥρας καὶ ἡμίσειαν.

Φθάνει διὰ σήμερον, πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς τώρα, παιδί μου.

Καὶ ὁ Ἀρίσταρχος, ἀπ' οὗ τὸν ἐφίλησεν ὁ πατὴρ του, ἐπῆγε νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν μικράν του κλίνην συλλογιζόμενος τί ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα εἶνε τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πόσον ὠραῖον εἶνε νὰ μανθάνῃ κανεῖς.

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 17.]

Τὴν διήγησιν ταύτην ἤκουον μετὰ προσοχῆς πάντες ὅσοι ἦσαν ἐντὸς τοῦ ξενοδοχείου. Ἀλλὰ πολὺ περισσότερον προσείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν τεισάρων μικρῶν περιηγητῶν μας.

Τὸν Μάριον μάλιστα οὐδὲ μία κἀν λέξις τον διέφυγε, διότι εὐθὺς ὡς ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος περὶ κλέπτου, ἔστησε καὶ τὰ δύο του ὦτα καὶ ἤκροατο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, μικροὶ μου ἀναγνώσταί, ὅτι ὁσάκις ἤκουε τὸ ὄνομά τινος κλέπτου, παρευθὺς ἐγίνετο ἄνω κάτω, ἐνθυμούμενος τὸν ἄθλιον κλέπτην, ὁ ὁποῖός τον ὑπεχρέωσε τὴν πρώτην πρώτην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐπάτησαν οἱ πόδες του τὸ χῶμα τῶν Παρισίων. Τόσον λοιπὸν εἶχε ταραχθῇ, ὥστε παντοῦ ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει τὸν κλέπτην του.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐτελείωσεν ὁ χωρικὸς τὴν διήγησίν του, ἐσηκώθη ὁ Μάριος καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Δέν μου λές, κουμπάρε, τί λογῆς εἶνε ὁ κλέπτης σου;

— Εἶνε μία καμὴλαὼς ἐκεῖ ἄνω, γαλανομαμάτης καὶ μὲ μπαρμπέτες κόκκινες, κάλπικη τρίχα σωστή, ἀρχοντοπούλδ μου, ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς.

— Τότε λοιπὸν δὲν εἶνε αὐτός, ἐψιθύρισεν ὁ Καπάνης· ὁ δικός μου ἦτο μελαχροινὸς καὶ εἶχε καὶ μουστάκια.

— Πάλι μὲ τὸν κλέπτην σου τὰ ἔχεις; εἶπεν ὁ Σαϊζάνης εἰς τὸ ὡτίον τοῦ Μαρίου. Εἶσαι μὲ τὰ σωστά σου, ἢ τα ἔχασες; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἐδῶ ὁ κλέπτης σου; Αὐτὸς εἶνε εἰς Παρισίους, ἐδῶ τί γυρεύει;

— Καλὰ λές! εἶπεν ὁ Μάριος, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον.

Ἐπειτα ἠρώτησε πάλιν τὸν χωρικόν.

— Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ κλέπτης;

— Χάψη!

— Καὶ ἔχει ἐδῶ φυλακὴν;

— Πῶς δὲν ἔχει; ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος. Μάλιστα ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου φαίνονται καὶ οἱ τοῖχοι τῆς αὐλῆς τῆς φυλακῆς.

Ἡ ἀπόκρισις αὕτη τοῦ ξενοδόχου ἔκαμεν ἐντύπων εἰς τὸν Μάριον. Ἰσα ἴσα τὸ δωμάτιον ὅπου ἐμελλον νὰ κοιμηθῶν ἦτο εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Εἶχε δὲ δύο κλίνας, μίαν δι' αὐτὸν καὶ μίαν διὰ τὸν Μοντανῆν. Τὸ παρκαίμενον δωμάτιον εἶχε παραχωρηθῇ εἰς τὸν Δουμποδάνον καὶ τὸν Σαϊζάνην.

ΙΓ'

ΤΟ ΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΙΟΥ

Περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς νυκτὸς οἱ τέσσαρες φίλοι ἀνέβησαν εἰς τὰ δωμάτιά των νὰ κοιμηθῶσι.

Ἀλλ' ὁ Μάριος δὲν εἶχεν ὕπνον, πρῶτον μὲν διότι τὸν εἶχε ταράξῃ ἡ ἱστορία τοῦ κλέπτου, καὶ δεύτερον διότι ἠέλπις ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἴδῃ τὴν πατρικὴν του στέγην δέν τὸν ἄφινε νὰ κλείσῃ μάτι.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐκυλίσθη πολλήν ὥραν ἐπὶ τῆς κλίνης του γυρίζων πότε μὲν εἰς τὸ δεξιὸν πλευρόν, πότε δὲ εἰς τὸ ἀριστερόν, καὶ δέν του ἤρχετο ὕπνος, ἀπεφάσισε καὶ αὐτὸς νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ ἐνδύθῃ.

Ἀφ' οὗ ἐσηκώθη καὶ ἐνεδύθη, ἤνοιξε τὸ παράθυρον. Ὁ ἄηρ ἦτο χλιαρὸς καὶ πυκνὴ ὁμίχλη ἐσκέπαζεν ὅλην τὴν πεδιάδα.

Ἦτο σχεδὸν τρεῖς ἡμίσι, καὶ ἐπλησίαζε νὰ ἐξημερώσῃ.

Τὰ βλέμματα τοῦ Μαρίου, χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ θέλῃ, ἐβυθίζοντο εἰς τὴν φυλακὴν, ἡ ὁποία ἦτο ἀντικρύ του. Εἶχε δὲ τὸν νοῦν του συγχρόνως καὶ εἰς τὸν κλέπτην τοῦ χωρικοῦ καὶ εἰς τὸν κλέπτην τὸν ἰδικόν του.

Αἶφνης του ἐφάνη ὅτι μικρὸν πῶς ἔλαμψεν εἰς ἓν τῶν κιγκλιδῶν παραθύρων τῆς φυλακῆς καὶ παρευθὺς ἐσδέσθη.

Ὁ Μάριος Καπάνης ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς του μήπως βλέπει ὄνειρον, καὶ παρετήρησε μετὰ πολλῆς προσοχῆς πρὸς τὸ παράθυρον.

Παρατηρεῖ, παρατηρεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον νομίζει ὅτι βλέπει κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνοτο ὡς σχοινίον λευκὸν καὶ ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐκρέματο σχεδὸν μέχρι τῆς γῆς.

Ἐπειτα πάλιν του ἐφάνη ὅτι βλέπει μαῦρον ὄγκον, ὁ ὁποῖος ἐπέρασε διὰ μέσου τῶν κιγκλιδῶν, εἶδε δύο χεῖρας αἱ ὁποῖαι ἔλαβον τὸ λευκὸν σχοινίον, καὶ σῶμα ἀνθρώπινον τὸ ὁποῖον ὠλισθαίνει καὶ κατέβαινε σιγὰ σιγὰ καὶ μετὰ πολλῆς προφυλάξεως.

Αἶφνης τελευταία ἀκτίς τῆς σελήνης διεπέρασε τὴν ὁμίχλην, καὶ ὁ Μάριος διέκρινε καθαρὰ ἀνθρώπινον τινα, ὅστις κατέβαινε ἀπὸ τὰ τεῖχη. Βεβαίως ἦτο ὁ φυλακισμένος καὶ προσεπάθει νὰ δραπετεύσῃ.

Ὁ Μάριος παρευθὺς ἔτρεξε πρὸς τὴν κλίνην τοῦ Μοντανῆ, καὶ τὸν ἔσεισε, χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ ὅτι ταράττει τὸν ὕπνον τοῦ φίλου του.

— Ἐλα μία στιγμὴ, ἔλα νὰ ἴδῃς! εἶπε πρὸς τὸν Μοντανῆν καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὸν σείῃ δυνατὰ!

— Τί εἶνε, ἐψιθύρισεν ὁ Γεώργιος τρίβων τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀπορῶν.

— Ἐλα! ἐπανέλαβεν ὁ Μάριος.

Ὁ Μοντανῆς ἐνόησεν ὅτι συμβαίνει κάτι τι ἔκτακτον· καὶ ἐν ᾧ ὁ Μάριος ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν φυλακισμένον, ὁ Μοντανῆς ἐνεδύθη ταχέως.

Ἐπειτα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου ὅπου ἐκοιμῶντο ὁ Δουμποδάνος καὶ ὁ Σαϊζάνης, καὶ τοὺς ἐξύπνισε καὶ τοὺς δύο.

Εὐθὺς καὶ οἱ δύο των εὐρέθησαν ἐπὶ ποδὸς ἂν καὶ δὲν εἴξευρον τί τρέχει, καὶ ἀφ' οὗ ἐνεδύθησαν γρήγορα γρήγορα, ἔτρεξαν πρὸς τὸν Μάριον, ὁ ὁποῖος παρεβύλαττε, καὶ μὲ ὀλίγας λέξεις εἶπεν εἰς αὐτοὺς τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν τοὺς ἐξύπνισε.

Ἐν τούτοις ὁ φυλακισμένος εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐστάθη καὶ ἐκύτταζε τριγύρω του. Ἐπειτα, ὡς φαίνεται, θὰ εἶδε τὸν σκοπὸν ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε ἐκεῖ πλησίον, καὶ εὐθὺς ἐκρύφθη ὀπισθεν γωνίας τινὸς τοῦ τοίχου καὶ πλεόν δέν τὸν ἐβλεπεν ὁ Μάριος.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀκούσαντες τὴν διήγησιν τοῦ Μαρρίου ἠγανάκτησαν κατὰ τοῦ κλέπτου, ὁ ὁποῖος βεβαίως ἦτο ὁ κλέπτης τοῦ ξενοδοχείου, περὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε τόσος λόγος, ὡς ἐνθυμίσθη, χθές. Ἐσκέποντο λοιπὸν νὰ δώσουν εἰδῆσιν εἰς τὸν ξενοδόχον καὶ ἔπειτα εἰς τὸν ἀρχιφύλακα τῆς φρουρᾶς τῆς φυλακῆς. Ἀλλ' ὁ Μοντανῆς ὁ ὁποῖος ποτέ του δὲν ἐδιόχετο, ἐψιθύρισε:

— Μάλιστα πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι λέγει ὁ Μάριος· ἀλλὰ ποῦ εἰξεύρομεν ἂν ἡ φαντασία του ἐπλασεν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ἐξ αἰτίας τῆς χθεσινῆς διηγῆσεως τοῦ χωρικοῦ; Πρὶν λοιπὸν ἀναστατώσωμεν ὅλον τὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἔπειτα ὅλην τὴν πόλιν, καλλίτερα νὰ βεβαιωθῶμεν πρῶτα ὅτι πραγματικῶς κλέπτην εἶδεν ὁ Μάριος

— ὦ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάριος μετὰ λύπης, δέν με πιστεύετε; . . .

— Δέν σε πιστεύομεν; εἶπεν ὁ Μοντανῆς. Ποῖός το εἶπε; Πιστεύομεν εἰς τοὺς λόγους σου καὶ παραπιστεύομεν· ἀλλὰ ἴσως τὸ βαθὺ σκότος τῆς νυκτὸς ἔγινεν αἰτία νὰ σου φανῇ ὅτι εἶδες πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν εἶδες. Δέν μας φθάνουν ὅσα ὑπεφέραμεν εἰς τὸ ταξιειδίον μας, ἀλλὰ θέλεις νὰ πάθωμεν καὶ ἄλλα ἀκόμη; Συλλογίσου τί θὰ πάθωμεν ἂν διαδώσωμεν εἰδῆσιν ψευδῇ. Ἐγὼ πιστεύω ὅτι πραγματικῶς εἶδες, ἀλλὰ ἐπιθυμῶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐγὼ πιστεύω νὰ τοῖδῃ καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Λεωνίδας. Ἀς παρατηρήσωμεν καὶ οἱ τέσσαρες μὲ ὅλην μας τὴν προσοχὴν πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖόν μας δεικνύει ὁ Μάριος, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη ἐκεῖ ὁ κλέπτης, βεβαίως θὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν!

Ὁ Σαϊζάνης, ὁ Δουμποδάνος καὶ αὐτὸς ὁ Μάριος συνεφώνησαν μὲ τὴν γνώμην τοῦ Μοντανῆ.

Λοιπὸν ἐμπροσθεν τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου ἐστάθησαν καὶ οἱ τέσσαρες, καὶ χωρὶς νὰ φαίνηται ἀπ' ἑξω παρετήρουν μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς.

Αἶφνης ὁ Δουμποδάνος ἐπαρτίσθη.

— Στὴν ὁργὴ καὶ σὺ καὶ ἡ μήτηρ σου! ἐψιθύρισεν ὁ Σαϊζάνης, ἐμποδίζων ὅπως ἡδύνατο τὸν ἀδιάκοπον παρμόν τοῦ φίλου του.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, τί πταίω ἐγώ! Τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς. . .

— Σούτ! σουτ! εἶπε μὲ τρόπον ἐπιτακτικόν ὁ Μάριος Καπάνης.

Καὶ εὐθὺς ἔγινε σιωπὴ.

— Ἐ; εἶδες τίποτε; ἐψιθύρισεν ὁ Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος ἀκόμη δέν ἐπίστευε.

— Μάλιστα, εἶδα! ἐψιθύρισεν ὁ Μάριος. Περιμένε ἀκόμη λιγάκι. . .

Καὶ ὁ Μάριος ἔδειξε μὲ τὴν χεῖρά του, καὶ εὐθὺς τέσσαρα ἐξαίρετα ζεύγη ὀφθαλμῶν ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐδείκνυνεν ὁ Μάριος.

— Ἐγὼ δέν βλέπω τίποτε! ἐψιθύρισεν ὁ Δουμποδάνος.

— Ἀλλ' ἐγὼ ὅμως ἀκούω κάτι τι, ἐψιθύρισεν ὁ Σαϊζάνης.

— Δέν σας το ἔλεγα ἐγώ; εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάριος. Καὶ ἀληθῶς ἠκούετο ἐκ διαλειμμάτων ξηρὸς κρότος ὡς ἂν ἐπιπτον πέτραι κατὰ γῆς.

— Τί νὰ εἶνε! ἐψιθύρισεν ὁ Δουμποδάνος.

— Κομμάτια ἀσδέστου τὰ ὁποῖα ξεκολλοῦν ἀπὸ τὸν τοῖχον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἀναρριχᾶται ὁ φυλακισμένος, ἀπεκρίθη ὁ Μάριος.

— Αὐτὸ θὰ εἶνε, εἶπεν ὁ Μοντανῆς.

— Μὰ τότε λοιπὸν αὐτὸς θὰ ἀναβαίνει εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸν τοῖχον, ὁ ὁποῖος φαίνεται ἐδῶ ἐμπρὸς μας.

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν τώρα μετ' ὀλίγον θὰ τὸν ἴδωμεν νὰ προβάλλῃ ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ τοίχου.

— Μάλιστα! Ἀλλὰ σιωπὴ τώρα. Βλέπετε καὶ μὴ ὁμιλεῖτε! εἶπεν ὁ Μάριος.

Ἡ συγκίνησις τῶν τεσσάρων φίλων μας ἦτο ἀπερίγραπτος.

Αἶφνης ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαϊζάνης καὶ ὁ Δουμποδάνος ἠσθάνθησαν ὅτι καὶ τοὺς τρεῖς τοὺς ἔσφιγγε μία καὶ ἡ αὐτὴ ἀγκάλη. Ὁ Μάριος τοὺς ἔσφιγγε διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονός του, καὶ σιωπηλῶς εἶχεν ἐκτείνῃ τὴν ἀριστεράν του χεῖρα πρὸς ἓν σημεῖον τῆς ράχεως τοῦ τοίχου.

— Κυτᾶτε! εἶπε μετὰ φωνῆς μόλις διακρινομένης.

Οἱ τρεῖς φίλοι δὲν εἶχον πλέον χρεῖαν τῆς προτροπῆς τοῦ Μαρρίου. Ἐβλεπον ἐξαίρετα ὅπως καὶ ὁ φίλος των.

Ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ τοίχου ἐφαίνοτο πρᾶγμα τι μαῦρον. Ἀνερριχᾶτο καὶ ἐκρατεῖτο ἐπὶ τοῦ τοίχου μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν. Ἐφαίνοτο ὅτι ἀσθμαίνει καὶ ὅτι εἶχεν ἀποκάμῃ. Ὀλίγας στιγμὰς ἔμεινεν ἀκίνητον, καὶ ἐφαίνοτο ὡς νὰ ἦτο μέρος τοῦ τοίχου.

Ἀλλ' ἦτο ἄρα γε ἄνθρωπος; ἢ μήπως ἦτο ἀπάτη τῶν ὀφθαλμῶν τῶν φίλων μας;

Ὁ Μοντανῆς ἐδίσταζεν ἀκόμη· ἀλλὰ τέλος ἐπέστη ὅτι ἦτο ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ βεβαίως ἦτο φυλακισμένος προσπαθῶν νὰ δραπετεύσῃ.

Ὁ Δουμποδάνος ἤνοιξε τὸ στόμα του. Κραυγὴ φοβερὰ θὰ ἐξήρχετο ἐκ τῶν δυνατῶν πνευμάτων του, ἡ ὁποία θὰ ἐξυπνίσει τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ξενοδοχείου, καὶ θὰ ἔδιδεν εἰδήσιν εἰς τὸν δραπετεύοντα ὅτι τον ἐνόησαν. Καὶ ἴσως ὁ φυλακισμένος θὰ εὕρισκε καιρὸν νὰ πηδῇ κατὰ γῆς καὶ νὰ σωθῇ, πρὶν ἐξυπνήσουν οἱ ἄνθρωποι, χωρὶς νὰ κατορθώσουν οἱ τέσσαρες φίλοι νὰ ἀνακαλύψουν ποῖον δρόμον ἐπῆρε.

Ἀλλὰ ὁ Μοντανῆς προσθάνει καὶ διὰ τῆς παλάμης του κλείει τὸ στόμα του Δουμποδάνου, τοῦ ὁποίου ἡ κραυγὴ μετεμορφώθη εἰς γρυλλισμὸν ὅχι πολὺ φοβερόν.

— Ἄ μά. . . διατί. . . μοῦ σφαλεῖς τὸ στόμα ; εἶπεν Δουμποδάνος. Διατί τάχα νὰ μὴ φωνάξω ;

— Σούτ ! εἶπεν ὁ Μοντανῆς, σὺ θὰ μείνης ἐδῶ εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρον μαζί με τὸν Μάριον, καὶ ὁ Σαϊζάνης καὶ ἐγὼ θὰ υπάγωμεν χωρὶς θόρυβον νὰ ἐξυπνίσωμεν τὸν ξενοδόχον καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θὰ εἴμεθα κάτω εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου, ἑτοιμοὶ νὰ τὴν ἀνοίξωμεν καὶ νὰ τρέξωμεν κατὰ πόδας τοῦ κλέπτου, εὐθὺς ὅταν πηδῇ κατὰ γῆς. Θὰ το καταλάβωμεν ὅτι ἐπήδησε ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Λεωνίδα. Ἠκούσατε, Μάριε καὶ Λεωνίδα; καθὼς ἰδῆτε τὸν κλέπτην ὅτι ἐπήδησεν, εὐθὺς νὰ φωνάξετε διὰ νὰ λάβωμεν εἰδήσιν.

— Σύμφωνοι ! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος πρὸς τὸν Μοντανῆν.

Καὶ ὁ μὲν Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης ἀπεμακρύνθησαν περιπατοῦντες ἀκροποδητί, ὁ δὲ Μάριος καὶ ὁ Λεωνίδας ἔμειναν εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρεφύλαττον τὸν δραπετεύοντα.

Ὁ δραπετεύων προσεπάθει νὰ λάβῃ νέας δυνάμεις, διὰ νὰ καταβῇ τὰ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ μέτρα τοῦ τοίχου, τὰ ὁποῖα τον ἐχώριζον ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν του. Καὶ βεβαίως πρὶν ἀρχίσῃ τὴν ἐπικίνδυνον κατάβασίν του ἐπερίμενε νὰ φέξῃ ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῇ ποῦ πρέπει νὰ πατήσῃ καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ κρατηθῇ.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἠκούσθη θόρυβος ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Αἱ θύραι τῶν δωματίων ἠνοιγόντο καὶ ἐκλείοντο πάλιν, καὶ ἠκούοντο βήματα εἰς τοὺς διαδρόμους.

Περιγηγῆς κατοικῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ μὴ νοήσας τί τρέχει, ἤνοιξε τὸ παράθυρόν του.

Ὁ κλέπτης καθὼς ἤκουσε τὸν κρότον τοῦ παραθύρου, ἔστησε τὰ ὠτά του καὶ εἶδε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ξενοδοχείου. Βέβαια θὰ ἐνόησεν ὅτι ἐξ αἰτίας του ἤνοιξαν τὸ παράθυρον.

Εὐθὺς λοιπὸν ἐκρεμάσθη μετὰ τὰς χεῖράς του ἀπ' ἔξω εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἐκίνει τοὺς δύο πόδας του, προσπαθῶν νὰ εὕρῃ μέρος τὸ ὁποῖον νὰ ἐξέλχῃ διὰ νὰ πατήσῃ καὶ στηριχθῇ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ βαρεῖς μοχλοὶ τῆς πύλης τοῦ ξενοδοχείου ἔτριξαν.

Ὁ δραπετεύων ἤκουσε τὸν κρότον τῶν μοχλῶν, ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν του ὀπίσω πρὸς τὸν ὦμόν του καὶ ἐκύτταξε κατὰ γῆς. Ἐφάνη ὅτι ἔκαμεν ἀπόφασιν μεγάλην καὶ ἀπελπιστικὴν.

Ἀφίνει τὰς χεῖράς του μετὰ τὰς ὁποίας ἐκρατεῖτο ἀπὸ τὸν τοῖχον, καὶ πάφ ! πίπτει κατὰ γῆς ὡς σάκος γεμάτος πίτυρα.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν δύο κραυγαὶ δυναταί !

Αἱ κραυγαὶ ἐκεῖναι ἦσαν τοῦ Μαρίου καὶ τοῦ Δουμποδάνου, ἦσαν τὸ σύνθημα ὅτι ὁ κλέπτης ἐπήδησε κατὰ γῆς.

Κατὰ τὴν συμφωνίαν, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὴν ἔπρεπε νὰ ἀνοιχθῇ ἡ πύλη, καὶ νὰ τρέξουν ὅλοι κατὰ πόδας τοῦ δραπετεύσαντος κλέπτου.

Προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀνοίξουν, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην, ἦτο κλειδωμένη.

Ὅταν ἔσυχαν τοὺς μοχλοὺς καὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ τὴν ἀνοίξουν, δὲν εἶχον παρατηρήσῃ ὅτι εἶνε κλειδωμένη, ἀλλὰ τότε μόνον το παρατήρησαν.

Καὶ ποῦ εἶνε τὸ κλειδίον ;

Τὸ κλειδίον το εἶχε λάβῃ μαζί της εἰς τὸ δωμάτιόν της ἡ διευθύντρια τοῦ ξενοδοχείου, διὰ τὸν φόβον τῶν κλεπτῶν. Τόσον πολὺ εἶχε φοβηθῇ.

Ὡστε ἡ πύλη τοῦ ξενοδοχείου ἔμεινε κλειστή.

Ὁ Μάριος καὶ ὁ Δουμποδάνος ἦσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν, διατί δὲν ἀνοίγει ἡ πύλη. Ἀλλὰ, ἐπειδὴ ὁ κλέπτης ἀφ' οὗ ἐπήδησε δὲν ἐκινήθη καθόλου, ἀλλὰ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐκεῖ ὅπου ἔπεσε, ὑπώπτευσαν ὅτι ἂν δὲν ἐφρονεῖτο, τουλάχιστον θὰ εἶχε κυτπήσῃ κακὰ καὶ θὰ ἐπληγώθη.

Τέλος ὁ Δουμποδάνος ἔτρεξε μίαν στιγμὴν πρὸς τὸν διάδρομον νὰ ἀκούσῃ τί γίνονται κάτω. Αἶφνης ἀκούεται ὁ κρότος τῆς πύλης τὴν ὁποίαν ἤνοιξαν. Φωνάζει λοιπὸν ὁ Δουμποδάνος πρὸς τὸν Μάριον :

— Ἐλα, Μάριε, τρέξε ! τὴν ἤνοιξαν !

Ἀλλὰ ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη.

— Καλέ, τί κάμνεις αὐτοῦ ; εἶπεν ὁ Λεωνίδας ἀγανακτῶν. Ἐλα γρήγορα !

Ἀλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόασις ! Ὁ Μάριος δὲν ἀπεκρίθη.

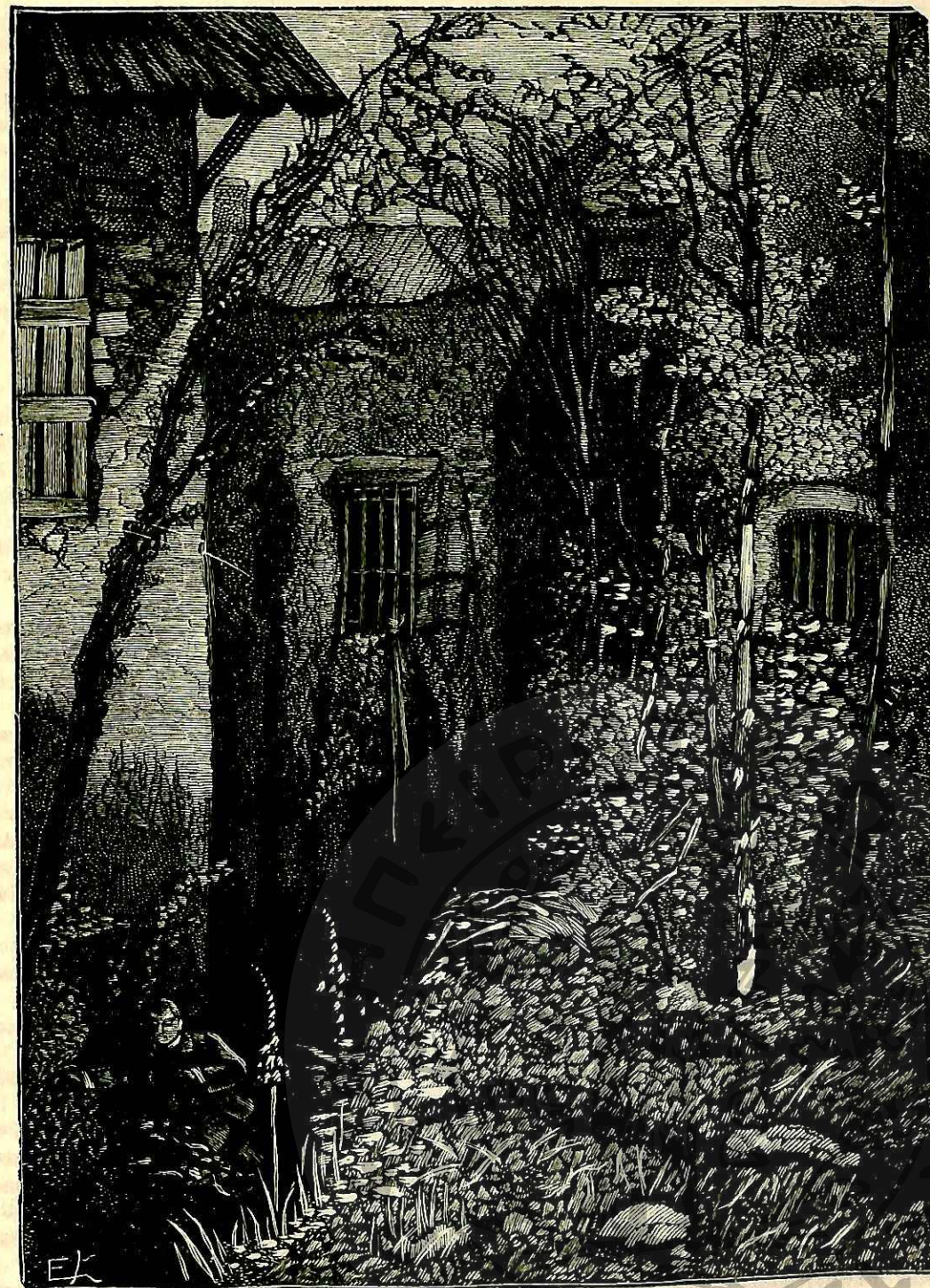
— Μὴ λοιπόν ! . . . ἀνεφώνησεν ὁ Λεωνίδας καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἀλλ' ὁ Μάριος δὲν ἦτο εἰς τὸ παράθυρον !

Κύπτει ὁ Λεωνίδας κάτω πρὸς τὸν δρόμον καὶ βλέπει μίαν σκιὰν ἡ ὁποία ἔτρεχεν «εἰς τὰ τέσσαρα» ἔπειτα κατόπιν αὐτῆς τῆς σκιᾶς βλέπει ἄλλην μίαν σκιάν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι κατεδίωκε τὴν πρώτην.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

Η ΑΠΟΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΕΠΤΟΥ

ΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ 27.]

Οἱ ὑπάλληλοι ἄμα ἤκουσαν τὸν ἤχον τοῦ κώδωνος ἔτρεξαν μὲ τὰ νυκτικά των νομίζοντες ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἐπιάσε φωτιά, ἢ ὅτι ὁ Ταϊκούν ἀπέθανε τοῦλάχιστον. Οἱ δυστυχεῖς οὗτοι ἦσαν καταροβισμένοι καὶ ἦσαν κωμικώτατοι μὲ τὰ μισοκλεισμένα μάτια των καὶ τὸ μισοκλεισμένον στόμα των.

— Εὐγενέστατε Μαν... δαρῖνε, τί συμβαίνει; ἡρώτησεν εἰς Ἱάπων ἀποκρύπτων ἐν δυνατόν χασμουρητόν.

— Συμβαίνει, ἀπεκρίθη ὁ Κιέν-Λόγκ, χασμώμενος ἐπίσης, ὅτι πρέπει νὰ στείλωμεν μίαν ἐπιστολήν εἰς τὴν Κίναν...

— Εὐκολώτατον πράγμα, εἶπεν ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου· ὁ σωλὴν εἶνε ἄδειος ἀπὸ ἀέρα καὶ κατάκλειστος· φθάνει νὰ ρίψετε τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὸ κιβώτιον τὸ ὅποιον ἐνώνεται μὲ τὴν μηχανήν· ἀνοίγουμεν τὴν βαλβίδα, ἐμβαίνει ὁ ἀέρας καὶ ὅσον νὰ παρτισθῇ πετᾷ τὴν ἐπιστολήν σας εἰς τὴν Κίναν· εὐγενέστατε Μανδαρῖνε, εἶνε διακοσιοστὴ δευτέρα φορά ὅπου σας ἐξηγῶ τὸν μηχανισμόν τοῦ ταχυδρομείου μας.

— Εἰξεύρω ὅτι εἶνε εὐκολον νὰ βάλῃ κανεὶς τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ κιβώτιον καὶ ν' ἀνοίξῃ τὸ σωλήνα· τὸ ὅποιον σεῖς λέγετε βαλβίδα, ἀπεκρίθη ὁ Κιέν-Λόγκ, ἀλλὰ ὁμολογῶ ὅτι διστάζω νὰ το ἐπιχειρήσω μονάχος μου... ἄλλως τε, εἶνε ἰδική σας δουλειά, δὲν με ἀποβλέπει.

Ὁ διευθυντὴς ὕψωσε ἀνεπαισθήτως τοὺς ὤμους του.

— Ὡ! ἂν εἴξευρα ὅτι ἦτο τόσο εὐκολον πρᾶγμα, ἀνέκραγεν ὁ Πιν-Χό, θὰ ἔσταλλα τὴν ἐπιστολήν μου χωρὶς νὰ ἐξυπνήσω κανένα... Ἀλλὴν φοράν, κύριε διευθυντά, δὲν θὰ σας ἐνοχλήσω διὰ τόσο μικρὸν πρᾶγμα...

— Εὐγε! νὰ ἐξυπνος νέος· εἶπεν ὁ διευθυντὴς. Δότε μου τὴν ἐπιστολήν σας διὰ νὰ τὴν στείλω.

Ὁ Πιν-Χό ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν· ὁ διευθυντὴς τὴν ἔρριψεν εἰς τετράγωνον κιβώτιον τὸ ὅποιον ἦτο πρὸ τοῦ σωλήνος καὶ ἔστρεψε μίαν βαλβίδα· μόλις ἠκούσθη κρότος τις διαρκέσας ὀλίγα δευτερόλεπτα ὅμοιος πρὸς τὸν στεναγμὸν τοῦ ἀνέμου ἐμβαίνοντος εἰς μίαν καπνοδόχην, καὶ ἔπειτα ἔγεινεν ἡσυχία.

— Ἡ ἐπιστολή σας εἶνε εἰς τὸ Πεκῖνον, εἶπεν ὁ διευθυντὴς στραφεὶς πρὸς τὸν Πιν-Χό καὶ κλείσας τὴν βαλβίδα.

— Τόσον γρήγορα! τί θαῦμα! ἄχ! διατὶ νὰ μὴν εἴμπορῶ καὶ ἐγὼ νὰ μεταβῶ τόσο γρήγορα εἰς τὴν πατρίδα μου! ἀνέκραγεν ὁ νέος.

— Οἱ θερμασταὶ εἰς τὴν μηχανήν! ἐφώναξεν ὁ διευθυντὴς ὁ ὅποιος συγχρόνως ἦτο καὶ μηχανικός.

— Τί θὰ κάμετε; ἡρώτησεν ὁ Πιν-Χό μὲ περιέργειαν.

— Θὰ ἀπορροφῶμεν τὸν ἀέρα ὁ ὁποῖος εἰσῆλθεν εἰς τὸν σωλὴνα, μὲ τὴν βοήθειαν ἀτμαντλίων. — Ἀ! ἐννοῶ! εἶπεν ὁ Πιν-Χό.

— Ἐννοεῖ! ἐννοεῖ! Εἰν' εὐτυχὴς αὐτὸς ὁ Πιν-Χό, εἶπε μὲ τὸν νοῦν του ὁ Κιέν-Λόγκ· εἶνε ἡ διακοσιοστὴ εἰκοστὴ ἔκτη αὐτὴ ἡ φορά ὅπου βλέπω αὐτὴν τὴν δουλειὰ καὶ ἀκόμη δὲν ἐνόησα τίποτε!...

— Καλὴν νύκτα, καὶ εὐχαριστῶ, φίλοι μου, ἐξηκολούθησε μὲ δυνατὴν φωνήν ὁ Μανδαρῖνος ἀνχωρῶν πηγαίνων νὰ πλαγιάσῃ διότι δὲν εἴμπορῶ νὰ σταθῶ εἰς τὰ πόδια μου ἀπὸ τὴν ἀπύπνιον.

— Καλὴν-νύκτα! ἐξοχώτατε πρωθυπουργέ, ἀπεκρίθησαν ὅλοι οἱ Ἱάπωνες.

— Καὶ καλὴν ἀπάντησιν, εἶπε μέσα του ὁ Πιν-Χό. Ζ'.

Ἐν ᾧ ὅλοι ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Ἱαπωνίας ὁ Πιν-Χό ἐσκέπτετο πῶς ἦτο δυνατόν νὰ παύσῃ τὴν ἐπιδημίαν ἡ ὁποία ἐθναίνετο τὰς ὀρνίθας τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Ταϊκούν· πλην ματαίως ἐσυλλογίζετο τὰ συγγράμματα τῶν περιφημοτέρων κινέζων ἱατρῶν τὰ ὅποια εἶχεν ἀναγνώσει ἄλλοτε· δὲν ἐνθυμείτο κανέναν τοιοῦτον ἱατρικόν· εἰς τὰ βιβλία ἐκεῖνα ἐγίνετο πολὺς λόγος διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ διόλου διὰ τὰ ζῶα· ἦτο ἀπελπιστικόν.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον τῷ ἤλθε μία ἰδέα καὶ ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Εἶχεν ἀκούσει ὅτι σὸς τις ἱατρὸς ὀνομαζόμενος Κάο-Λὲν ἐθεράπευσεν τὴν εὐλογίαν εἰς τὸ Πεκῖνον καύσας τὰς οἰκίας δολῶν ἐκεῖνων οἱ ὅποιοι εἶχον ἀποθάνει ἀπὸ τοιαύτη ἀσθένειαν. Ἡ πόλις ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὴν πυρκαϊάν καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἀπέθνησκε. Δὲν ἦτο ἄραγε δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ μέθοδος αὕτη εἰς τὸν ὄρνιθον τοῦ Ταϊκούν; ὅσον ὁ Πιν-Χό ἐσυλλογίζετο αὐτὴν τὴν ἰδέαν τόσο τὴν ἐφαίνετο, ἂν ὅχι ὠφέλιμος τοῦλάχιστον ἀβλαβής.

Τὴν ἐπαύριον πρῶτ' πρωτὶ μετέβη εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Κιέν-Λόγκ, εὗρε δὲ αὐτὸν κατῆμενον ἐμπρὸς εἰς ἐν τραπέζιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μία ὡραία τεῖοδόχη ἔχυνεν θελκτικὸν ἄρωμα τεῖου καὶ εἰς ἓνα δίσκον ἦσαν ὀρεκτικώτατα γυλίσματα· χθὲς ἀκόμη ὁ Πιν-Χό θὰ ἔσταματά μὲ σέβας εἰς τὴν θύραν, καὶ θὰ ἐπερίμενεν ἕως ὅτου ὁ Μανδαρῖνος νὰ του εἴπῃ κανένα λόγον, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Πιν-Χό ἐνοιωθεν ὅτι ἦτο ὁ πλέον ὠρελιμώτερος ἀνθρώπος τοῦ κράτους, καὶ το εἶχε πάρει ἐπάνω του.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἄμα εἶδε τὸν Κινέζον, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸν φαρδύν του καναπέ, ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην του εἰς τὸν νέον καὶ τὸν ἡρώτησε πῶς ἐπέρχεται τὴν

νύκτα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν το εἶχε κάμει ἐν ἔτος τώρα ὅπου ὁ Πιν-Χό ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Ἀχ! δὲν μπόρεσα νὰ κλείσω μάτι! ἀγαπητέ μου Μανδαρῖνε, εἶπεν ὁ Πιν-Χό κατῆμενος μὲ ὄλον τὸ θάρρος του ἐμπρὸς εἰς τὸν ὑπουργόν, ὅστις διέταξε καὶ τῷ προσέφεραν τείον. Ἐσυλλογισμένη ὁλονυκτὴς τὰ χθεσινὰ γεγονότα καὶ τὰς ἐλπίδας ποῦ ἔχω περὶ τῆς ἐπιτυχίας μας...

— Πῶς! ἐλπίζεις, πραγματικῶς, μὲ τὰ σωστά σου, ὅτι θὰ ἐπιτύχωμεν, προσφιλέστατε, μοναδικέ μου φίλε Πιν-Χό; Ἀπὸ τὸ στόμα σου καὶ εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί! Ὡ! ἂν ἐπιτύχωμεν, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὁ Ταϊκούν δὲν θὰ ξεύρῃ τί δῶρα νὰ μου πρωτοκάμῃ καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ δῶρα, θάχῃς καὶ σὺ τὸ μερτικό σου, κατεργάρε. Ἐλα τώρα, πές μου τί νὰ εἰπῶ καὶ πῶς νὰ φερθῶ ἄμα μὲ καλέσῃ σήμερα ὁ Ταϊκούν.

— Νὰ του εἴπῃτε ὅτι πρέπει ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ὄρνιθονα ταῖς κόττας ποῦ δὲν ταις ἐπείραξεν ἀκόμη ἡ ἀσθένεια, καὶ νὰ ταις στείλῃ εἰς τὴν ἐξοχήν· ταῖς ἄρρωσταὶς νὰ ταις κλείσῃ μέσα 'ς ἓνα μεγάλο καλάθι, καὶ νὰ βάλῃ φωτιά εἰς τὸν ὄρνιθονα.

— Πολλὸ καλὰ, ὅλα ὅσα λέγεις θὰ γίνουν μὲ τὸ νῖ καὶ μὲ τὸ σῖγμα· τώρα ὅ,τι λέγεις σὺ γίνεται· αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα σὺ εἶσαι περισσότερο Αὐτοκράτωρ ἀπὸ τὸν Ταϊκούν.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ πάγῃ εἰς τὰ χαμένα ὅλη αὐτὴ ἡ εὐνοία, ἀλλὰ νὰ ὠφεληθῶ καὶ κἄτι! εἶπεν ὁ Πιν-Χό.

Ὁ κύριος ὑπουργὸς ἔλαβε διαταγὴν τὴν στιγμήν ἐκείνην νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον. Ὁ Κιέν-Λόγκ λοιπὸν τρέμων ἀνέβη τὸ φορεῖόν του, ἀφῆκε δὲ τὸν Πιν-Χό εἰς τὴν θέσιν του, νὰ δεχθῇ ὅλας τὰς ἀναφοράς.

— Ἀ! θὰ μου στείλῃ ἄράγε ταῖς κόττας ὁ Σά-Ουάν; ἔλεγε μέσα του ὁ Κινέζος ἐνῶ πλήθος ὑπαλλήλων παντὸς ἐίδους καὶ παντὸς βαθμοῦ ἤρχοντο καὶ ἐκκλινον ἐμπρὸς του μὲ σεβασμὸν καὶ ἐζήτουν τὰς διαταγὰς του.

— Ὡς τόσο ἀπὸ τί μικρὰ πράγματα ἐξαρτᾶται πολλάκις ἡ δόξα! ἐσκέπτετο ὁ Πιν-Χό, ἐν ᾧ ἀπὸ τὸ ἐν αὐτῇ του ἐμβάιναν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἐβγαίναν ὅσα του ἔλεγαν οἱ Ἱάπωνες. Πῶς; ἡ ζωὴ δύο ἀν-

θρώπων, τοῦ ὑπουργοῦ καὶ ἡ ἰδική μου κρέμαται ἀπὸ μερικά πτερωτὰ δίποδα!.. Σήμερον εἶμαι ἐνδοξος μὲ προσκυνεῦν ὅλοι, εἴμπορῶ νὰ γίνω πάμπλουτος καὶ αὐρίον θὰ με ρίψουν εἰς τὰς φυλακὰς ἴσως, ἂν ὁ Σά-Ουάν δὲν ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου τὴν ὁποίαν ἔστειλα πρὸ δώδεκα ὥρῶν ὧς εὐτυχία, ἀφ' οἷς με εὐνόησες μίαν φοράν, μὴ με παραιτῇς εἰς τὴν μέσῃν τοῦ καλοῦ δρόμου ὅπου εὐρίσκομαι.

Ὁ Πιν-Χό ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους ν' ἀναχωρήσουν, διότι ἤρχισαν νὰ αἰμοδιάζουν τὰ πόδια του· δὲν ἦτο συνειθισμένος, βλέπετε, νὰ κάθεται τόσας ὥρας σταυροπόδι, ἀκίνητος· ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε περίπατον εἰς τὸν ἰδιαιτερον κήπον τοῦ Μανδαρῖνου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἤκουσε νὰ τον φωνάζουν· ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν Κιέν-Λόγκ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν καταλαχανιασμένος.

— Ἀ! τί νέα; ἡρώτησεν ὁ Κινέζος.

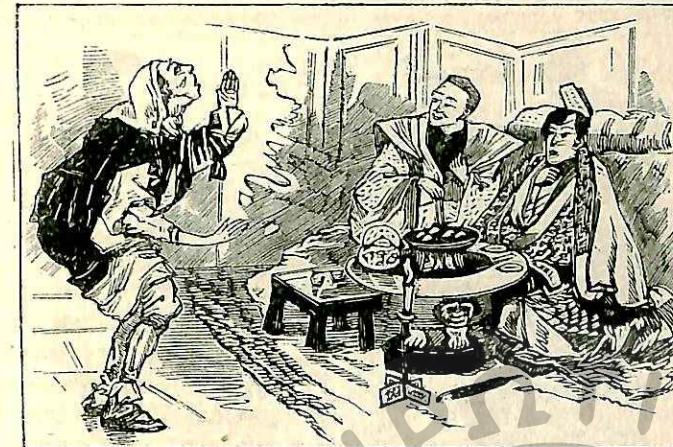
— Ὁ Ταϊκούν ἐπρόσταξε νὰ καύσουν τὸν ὄρνιθονα· σαράντα δύο κότται ἀπέθαναν ἀπόψε· ἡ πλουμιστὴ κότα, ἡ ἀγαπημένην του, ἀρρώστησε καὶ αὐτὴ, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ μὲ πνιγμένην φωνήν. Ἀ! φίλε μου, θαρρῶ πῶς δὲν θὰ τὴν περάσωμεν τὴν ἐβδομάδα.

— Θάρρος, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ Πιν-Χό κρατῶν τὸν Κιέν-Λόγκ ὅστις ἐκλονίσθη καὶ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ πέσῃ. Θάρρος! κουράγιο! δὲν εἶνε ἀπελπισία ἀκόμη.

Αὐτὰ ἔλεγε πρὸς τὸν Κιέν-Λόγκ, ἀλλὰ μέσα του ἔλεγε:

«Ἡ ἀπάντησις ἀργοπορεῖ· κακὸ σημάδι· μήπως μου κρατεῖ κάποια ὁ Σά-Ουάν; Ἀσχημά την ἔχομε τότε.»

— Ἀκουσε, Πιν-Χό, εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Κιέν-Λόγκ ἐλθὼν εἰς τὰ σύγκλατά του καὶ διευθυνόμενος εἰς τὸ μέγαρόν του μὲ τὸν Πιν-Χό, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο, ἄκουσε. Δὲν θὰ ἔχω κανένα παράπονον ἐναντίον σου, ἂν δὲν ἐπιτύχουν τὰ χιατρικά σου· Ἡθέλησες νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωὴν μου, τὴν ἰσχύν μου καὶ σ' εὐχαριστῶ· ἔχεις καλὴν καρδίαν· ἀλλὰ σε συμβουλεύω, ἂν τα τιναξῇ ἡ πλουμιστὴ κότα, μὴ περιμένεις νὰ σχίσω τὴν κοιλιὰ μου μὲ τὴν μεγάλην μαχαίρα τοῦ μαγειριοῦ, στρεψέ το, κόφτο λάσπη ἀπὸ τὴν Γέδω, διότι ὁ Ταϊκούν θὰ σε καταδιώκῃ ἀλύπητα καὶ ἀποῦ ἀποθάνω... οἱ τύραννοι τημωροῦν αὐστηρὰ ὅσους τοὺς γελοῦν.

ΤΗΝ ΕΠΑΥΡΙΟΝ ΜΕΤΕΒΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΚΙΕΝ-ΛΟΓΚ

— Μή μου διμύλητε διὰ τόσον τομερὰ πράγματα, εὐγενέστατε Μανδαρίνε, εἶπε μὲ φωνὴν τρεμουλιαστὴν ἂν καὶ ἔδραζε ὅλα τὰ δυνατὰ του νὰ τὴν κάμῃ ἡσυχον, ἢ καλοσύνη σας πρὸς ἐμὲ, ἓνα δυστυχὴ ξένον, θὰ σας φέρῃ εὐτυχίαν διότι ἄλλο...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐπιθυμῶ, λαμπρὲ νέε! ἔλα εἰς τὴν σκιάδα μου, νὰ γευματίσῃμεν καὶ νὰ περιμένωμεν μαζί τὴν τύχην.

— Ὁ Πιν-Χό δὲν εἶχε διόλου ὀρεξίν· αἱ ὥραι ἐπερνοῦσαν· οὔτε ἡ πνευματικὴ μηχανή, οὔτε ὁ τηλεγράφος ἔφερον καμμίαν ἀπάντησιν· ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ σοβαρὰ· αἱ ἐλπίδες του, αἱ γλυκεῖαι ἐλπίδες ὀλιγόστευον σιγὰ σιγὰ.

Ἐν ᾧ ὁ ἀρχιμάγειρός του ἔφερεν ὀρεκτικώτατον ζωμὸν ἄσπρων ποντικῶν, ἀνακτευμένον μὲ καρυδέλαιον, εἰς ὑπηρετὴς πιστὸς εἰς τὸν Μανδαρίνον ἦλθε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀνάκτορον, καὶ τῷ εἶπεν ὅτι ἀφοῦ ἐκάη ὁ ὄρνιθων αἰ ὄρνιθες πᾶν καλλίτερα.

Ὁ Πιν-Χό καὶ ὁ Κιέν-Λόγκ ἐξέβαλαν στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Μὰ ἡ πλουμιστὴ ἔχειροτέρησε! εἶπεν ὁ ὑπηρετὴς.

Οἱ δύο ὁμοτράπεζοι ἐχαμήλωσαν τὴν κεφαλὴν των, καὶ ὁ μάγειρος ἐσώκωσεν ἀθικτὰ τὰ φαγητὰ του, διότι ἡ εἰδησις ἐκείνη ἔκοψε τὴν ὀρεξίν των δύο δυστυχῶν...

Ἀφοῦ ἐνύκτωσαν, ὁ προστάτης καὶ ὁ προστατεύμενος ἀπεχωρίσθησαν χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἦρχισαν ν' ἀπελπίζωνται.

Η'.

Ὅτε τὸ πρῶτ' ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος καὶ ἐφώτισε τὰς πλυνθοκτίστους οἰκίας, καὶ ἐξύπνισαν ὅλα τὰ πτηνὰ, ὁ Πιν-Χό ἀκόμη δὲν εἶχε κοιμηθῇ. Καὶ πῶς νὰ κλείσῃ μάτι, πῶς νὰ τῷ ἔλθῃ ὕπνος, ἀφ' οὗ ἦτο τόσον πλησίον τῆς εὐτυχίας, τὴν ἠγγίξε σχεδὸν μὲ τὸν δάκτυλον, καὶ διὰ μιᾶς ἐκρημνίζετο, ἔρευγε, τὴν ἔχανε!..

Εἰς τὸ ὑπουργεῖον ἠκούετο κίνησις· εἶχαν ἔλθῃ οἱ ὑπάλληλοι, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς Πιν-Χό δὲν ἐτόλμα νὰ μεταβῇ εἰς τὴν κατωκίαν τοῦ Κιέν-Λόγκ. Τί νὰ τοῦ εἶπῃ; Τῷ εἶχε δώσει ἐλπίδας, καὶ τώρα πλέον εἶχε χαθῇ πᾶσα ἐλπίς!..

Ὁ Πιν-Χό ἀπεράσισε τέλος νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ τὸν Μανδαρίνον· ἀλλ' ἐβάδιζεν ἀργὰ ἀργὰ, καὶ τὸ μέτωπόν του ἦτο ὠχρὸν ἀπὸ τὰς ἀγρυπνίας.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ἐπιδοδοχῆς ἐξέπληγξεν ὁ Πιν-Χό ἰδὼν τὴν θύραν αὐτῆς ὀρθάνοικτον καὶ πληθὺς πολλὴ μαζεμένον. Ψυθουρισμοὶ ἠκούσθησαν ἅμα ἐμβῆκε. Ἐζήτησε μὲ τὸ βλέμμα του τὸν Κιέν-Λόγκ, καὶ τὸν εἶδε καθήμενον εἰς τὴν κιτρίνην μεταξωτὴν πολυθρόναν του· εἰς τὴν λυπημένην φυσιογνωμίαν του, εἰς τὸ θολὸν τοῦ βλέμματος, ἀνέγνωσε τὴν φοβεράν εἰδήσιν:

«Ἡ πλουμιστὴ κότα ἀπέθανε!»

Ὁ Πιν-Χό ἐπλησίασε τὸν προστάτην του κατασυγκινημένος καὶ ἐφίλησε τὴν χεῖρά του.

Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐμειδίκε εἰς τὸν νεκρὸν Κινέζον καὶ ἐλάσας αὐτὸν πλησίον του:

— Ἐδὼλξ, τῷ εἶπε, ἐν περιδέραιον ἀπὸ μαργαρίτας εἰς ἓν μικρὸν κασετάκι τὸ ὁποῖον

θά σου δώσῃ πιστὸς μου ὑπηρετὴς· αὐτὸ εἶναι ἡ περιουσία ὅπου σοῦ εἶχα ὑποσχεθῇ διὰ νὰ πάρῃς γυναικὰ τὴν συμπατριώτισά σου Νι-Ζή· φύγε, ἀγαπητέ μου Πιν-Χό, φύγε καὶ εὐτύχει.

Ἐν ᾧ ὁ Πιν-Χό ἡτοιμάζετο νὰ τῷ εἰπῇ: — Καὶ σεῖς, τί θ' ἀπογείνετε;

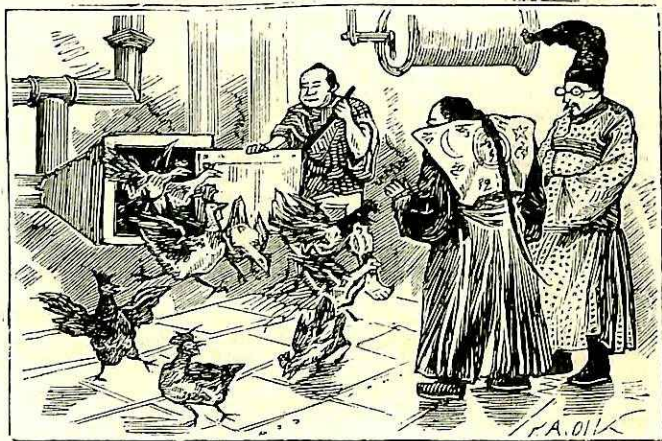
Ὁ Κιέν-Λόγκ ἐξηκολούθησε.

— Προφθάνεις ἀκόμη νὰ πᾶς εἰς τὸν πλησιέστερον λιμένα πρὶν αὐτοχειριασθῶ· τὴν ἀπόφασίν μου αὐτὴν θὰ τὴν ἀναγγείλω μετὰ τὸ ἐπίσημον γεῦμα τὸ ὁποῖον δίδω εἰς τοὺς ὑπαλλήλους μου.

Ὁ Κινέζος ἠσθάνθη παγῶνον τὸ αἷμά του ἀπὸ φρίκην καὶ ἐκπληξίν· ἀπὸ τὴν μεγάλην συγκίνησιν του δὲν ἠδυνήθη νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ Μανδαρίνου, τὸ δὲ πληθὺς τὸ ὁποῖον ἤρχετο νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά του πρὸς τὸν ὑπουργὸν ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

Ἐχάθη λοιπὸν πᾶσα ἐλπίς! ὁ ἐξαιρετὸς ὑπουργός, ὁ ὁποῖός τῷ εἶχε δεῖξει τόσῃ εὐνοίᾳ ἐν ὁλόκληρον ἔτος, ἔμελλε ν' ἀποθάνῃ τώρα, καὶ διατί; διὰ μίαν πλουμιστὴν βρωμόκοταν ἐκεῖ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐτρελλαίνετο ὁ Ταϊκούν.

Πολὺ ἄδικον ἦτο ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα! ὁ Πιν-Χό δὲν ὑπέφερε τὴν ἀδικίαν ἐκείνην καὶ ἦτο ὅλος ἀγανάκτησις.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΩΡΑΙΑΙ ΟΡΝΙΘΕΣ ΕΠΕΤΑΞΑΝ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ ΚΙΒΩΤΙΟΝ (Σελ. 45).

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μέγαρον, σχεδὸν ὡσὰν τρελλὸς καὶ κατηρᾶτο τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ὅτι δὲν εἰμποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν εὐεργέτην του...

Ἐξάρη ἐνόησεν ὅτι κάποιος ἔπιασε τὸ χεῖρ του· ἦτο ὁ διευθυντὴς τοῦ ταχυδρομείου· φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τοῦ Πιν-Χό.

— Κύριε Πιν-Χό, μία ὥρα τώρα σας ζητῶ;

— Ἐχετε κανένα γράμμα δι' ἐμέ; ἠρώτησεν ὁ Πιν-Χό μὲ ἀγωνίαν.

— Ναί.

Ὁ Πιν-Χό ἤρπασε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σά-Ουάν, καὶ ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μοι Πιν-Χό.

Σοῦ εἶνε εὐκολον σὺ νὰ γράφῃς, διότι εἶσαι γραμματισμένος· ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω οὔτε ἐν γράμμα οὔτε ἓνα ἄριθμόν· ἀναγκάσθηκα νὰ στείλω τὸ γράμμα σου εἰς τὸν γαμβρόν μου εἰς τὸν ὁποῖον παρήγγειλα νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἀπάντησιν.

«Καλὰ κάμνεις καὶ δὲν ἀμφιβάλλεις διόλου διὰ τὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν ἔχω πρὸς σέ, πρὸ πάντων ὅταν εἶσαι δυστυχής· καὶ παραδέχομαι ὅτι εἶσαι ἂν ὄχι ἀχάριστος τοῦλάχιστον ἐλαφροκέφαλος, ἀφ' οὗ ἐνθυμεῖσαι ἴσα ἴσα τὴν στιγμήν ὅπου ἔχεις τὴν ἀνάγκην μου. Ἡ Νι-Ζή ἐδάρυνθη πλέον νὰ σε περιμένῃ καὶ ὑπανδρεύθῃ· ἀλλ' ἡ δευτέρα κόρη μου ἡ Τάο-Νιγκ, ἡ ὁποία εἶχε κάποιον ἐνδιαφέρον διὰ σέ, ἔχασε τὸν ἄνδρα τῆς τὸν γέρον Κιγκ-Χόν, τὸν διευθυντὴν τοῦ κεραμουργείου μου· ὅπως βλέπεις λοιπὸν ὑπάρχει μία θέσις κενὴ καὶ μία νύμφη διαθέσιμος, αἱ ὁποῖαι σε περιμένουν. Ἄφησε τὴν Ἰαπωνίαν καὶ ἔλα εἰς τὸν τόπον σου. Εἰς τὴν πατρίδα του ὅπως καὶ ἂν ζῇ κανεῖς, ζῇ πλέον εὐτυχής παρὰ εἰς κάθε ξένον τόπον.

«Ἡ ΕΥΓΕΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ΕΙΚΕ ΚΑΜΕΙ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ» (Σελ. 46.)

Τί ὥραία κότα! ἐφώναξεν διαμιάς ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ μηχανικός τῆς ὑπηρεσίας.

ΣΑ-ΟΥΑΝ

Υ. Γ. Σοῦ στέλλω πενήντα σπανίως ὄρνιθας μὲ τὴν πνευματικὴν μηχανήν. Μία ἀπ' αὐτάς εἶνε ἄξια τῆς ἀγάπης τοῦ Ταϊκούν, τοῦ ὁποίου τὸ παράσημον θ' ἔμ' εὐχαρίστησῃ, ἂν μοῦ τὸ δώσῃ.

— Μέγας εἰ, Κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου! ἐφώναξεν ὁ Πιν-Χό μὲ μίαν διέτρεξε τὴν ἐπιστολὴν. Ποῦτος ἔξευρε, εἰμπορεῖ νὰ προλάβωμεν ἀκόμη τὸ κακόν, καὶ νὰ σωθῇ ὁ εὐεργέτης μου. Ἀγαπητέ μου

διευθυντά, ἔλα νὰ πᾶμε μαζί εἰς τὴν μηχανήν, σὲ παρακαλῶ· τὸ παράσημον τοῦ Ἐλεφαντος πέμπτης τάξεως, θὰ στολίσῃ τὸ στήθος σου, ἂν με βοηθήσῃς μὲ προθυμίαν.

— Αὐθέντα Πιν-Χό, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, ἀπεκρίθη ὁ διευθυντὴς τοῦ πνευματικοῦ ταχυδρομείου.

Ἠκολούθησε τὸν νέον, εἰς τὴν μεγάλην ἰσόγειον αἴθουσαν ὅπου ἦτο ἡ πνευματικὴ μηχανή. Ἡ μεγάλη καμπάνα ἐσήμαινε κ' ἐξεκούφαινε μὲ τὸν δαιμονισμένον κρότον τῆς τ' αὐτῆς τοῦ κόσμου.

— Κάτι ἦλθε ἀπ' τὸ Πεκίνον! εἶπεν ὁ μηχανικός τῆς ὑπηρεσίας.

Τὸ τετράγωνον κιβώτιον, τὸ ὁποῖον συνεκινῶναι μὲ τὸν σωλήνα, ἠνοίχθη παρעוּס, καὶ ἐπέταξαν ἔξω μία, μία πενήντα ὥραιαι ὄρνιθες, παραζαλισμέναι ἀπὸ τὸ τόσο βιαστικὸν ταξεῖδι των.

Ὁ Πιν-Χό τὰς ἔδλεπεν ἀκίνητος· ἦτο εἰς ἔκστασιν· οὔτε εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ Ταϊκούν δὲν εἶχεν ἰδεῖ τόσον ὥραιας ὄρνιθας. Μία πρὸ πάντων ἦτο κάτι τι ἔκτακτον, ἦτο πλουμιστὴ, τὰ πτερά τῆς, θαρροῦσες, ἦσαν κεντημένα, εἶχε ἓνα σκούφον εὐμορφον εἰς τὸ κεφάλι τῆς, καὶ τὰ πόδια τῆς ἦσαν σκεπαστά μὲ μεταξωτὸ χοῦδι.

— Τί ὥραία κότα! ἐφώναξεν διαμιάς ὁ διευθυντὴς καὶ ὁ μηχανικός τῆς ὑπηρεσίας.

Ὁ Πιν-Χό τὰ ἔχασεν ἅμα τὴν εἶδε· ἦτο ζωντανὴ φωτογραφία τῆς πλουμιστῆς κότας τοῦ Ταϊκούν, ἀπαράλλακτος εἰς τὴν εὐμορφίαν, εἰς ὅλα.

— Αὐτὴ θὰ μας γλυτώσῃ! ἐφώναξε μὲ χαράν. Καὶ ἀρπάσας αὐτὴν εἰς τὴν ἀγκάλην του, ἀνέβη τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια ποῦ ἔφερον εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς τιμῆς.

— Τόπον νὰ περάσω! τόπον! ἡ πλουμιστὴ κότα ἀνεστήθη! Τόπον! ἐφώναξε.

Θ'.

Ὁ Κιέν-Λόγκ, καθήμενος εἰς ὑψηλὴν θέσιν, καταλυπημένος, ἔχων ἄτονον τὸ βλέμμα, ἐρρυτιδωμένον τὸ μέτωπον, ἤκουσεν εἰς ἀπὸ τοὺς πρώτους τὴν φωνὴν τοῦ νέου του φίλου.

— Τί λέγει αὐτὸς ὁ κακομοῖρος; ὁ ἐτρελάθηκε, εἶπε μέσα του.

«Ἡ ΕΥΓΕΝΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΟΥ ΤΑΪΚΟΥΝ ΠΡΟ ΟΛΙΓΟΥ ΕΙΚΕ ΚΑΜΕΙ ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ» (Σελ. 46.)

Ἄλλ' ὅταν εἶδε τὸν Πιν-Χὸ νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν πλουμιστὴν κόταν, ὁ Μανδάρινος λησμονῶν πᾶσαν ἄξιοπρέπειαν κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον του, ἔτρεξεν εἰς προϋπάντησιν τοῦ Πιν-Χὸ καὶ σφίγγων συγχρόνως τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τὴν εὐνοουμένην κόταν ἐφώνησε μὲ συγκεκινημένην φωνήν.

— Ἀλήθεια, ζῇ ἀκόμη, ζῇ ἡ πλουμιστή;

— Ἀς τρέξωμεν εἰς τὸ παλάτι τοῦ Ταϊκούν, ἀγαπητὲ Μανδάρινε, εἶπεν ὁ Πιν-Χὸ, ἀποκτήςας πάλιν τὸ θάρρος του καὶ τὴν εὐθυμίαν του. ἔχω κάτω πενήντα κόταις, ποὺ εἶνε ἄλλο νὰ σοῦ το λέγω καὶ ἄλλο νὰ τὰς ἰδῇς.

— Λαμπρά, λαμπρά! ἐφώνησεν ὁ ὑπουργὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐνόησεν ἀκόμη πῶς ἔγεινεν αὐτὴ ἡ αἰφνιδιαία ἐμφάνις τῶσαν ὀρνίθων· πῶς εὐρέθησαν ἐδῶ αὐταὶ αἱ κόται;

— Θὰ σὰς το ἐξηγήσω ἀργότερα, τώρα ἐπαναλαμβάνετε ὅσα λέγω ἐγώ, καὶ πρὸ πάντων νὰ φαίνεσθε ὅτι ἠξεύρετε ὅλα ὅσα συνέβησαν.

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ θέλω, ἂν καὶ δὲν ἐκατάλαβα ἀκόμη καλὰ... ἄλλ' ἡ ζωὴ εἶνε ὅλο μυστήριον.

Ὁ Κιέν-Λόγκ καὶ ὁ Πιν-Χὸ μετέβησαν μὲ φορεῖον εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ Ταϊκούν. Τὰς πενήντα ὀρνίθους καὶ τὴν πλουμιστὴν τὰς εἶχαν στείλῃ μὲ κλειστὰ καλάρια, ἐπάνω εἰς μουλάρια, τὰ ὅποια μέχρι δευ-

τέρως διαταγῆς ἔπρεπε νὰ περιμένουν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς τιμῆς.

Ὅτε ὁ Κιέν-Λόγκ καὶ ὁ Πιν-Χὸ ἐζήτησαν νὰ ὁμιλήσουν εἰς τὴν Α. Μεγαλειότητα, εἰς σκοπὸς, ὥπλισμένους ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὰ νύχια, τοὺς ἐμπόδισε νὰ ἔμβουν εἰς τὰ δωμάτια τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν δέχεται κανένα. — Οὔτε ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ ἱκτερεύσουν τὴν ἀγαπητὴν του κόταν;

— Αὐτὴ ἀπέθανεν ἀπὸ τὸ πρῶν, ἀπεκρίθη τραχέως ὁ στρατιώτης. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος.

— Ἀς λάβωμεν ἄλλα μέτρα, εἶπεν ὁ Κιέν-Λόγκ τὸν ὁποῖον ἡ ἐλπίς κατέστησεν ἐξυπνότερον ἀφ' ὅσον ἦτο συνήθως· ἄς τρέξωμεν εἰς τὴν σεβαστὴν μου ἀδελφὴν· αὐτὴ δὲν θὰ μας ἀρνήσῃ τὴν προστασίαν της.

Ὁ Πιν-Χὸ συνώδευσε τὸν Μανδάρινον ἕως εἰς τὸ θεινὸν περίπτερον, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, ἡ Μάο-Λίγκ, ἡ ὠραιότερα Ἰαπωνίς τῆς ὁποίας εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος.

Ἡ εὐγενὴς σύζυγος τοῦ Ταϊκούν πρὸ ὀλίγου εἶχε κάμῃ τὸ λουτρόν της μὲ ροδόσταγμα, ὡς συνείθιζε Τιλυγμένη εἰς κοιτωνίτην μετὰξινον, ἥτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μαλακοῦ σοφᾶ.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΝΟΣ ΡΑΠΙΣΜΑΤΟΣ

(ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Μέσα εἰς ἓν ἀτμόπλοιο, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἀπὸ νῆσόν τινα μὲ πολλοὺς ἐπιβάτας, ἦτο καὶ μία γραῖα ἐν ᾗ παρετῆρει τὴν θάλασσαν βυθισμένη εἰς βαθείας σκέψεις, εἰς ἀνθρώπος νέος ἀκόμη, κηλοφορεμένος ἐπλησίασε, ἔλαβε τὴν χεῖρά της μὲ σεβασμὸν καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἡ γραῖα ἐξηγνήσθη,

— Τί κάνεις; τῷ λέγει, διατί μοῦ φιλᾷς τὸ χέρι;

Ὁ καλονδυμένος ἄνθρωπος ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως: «Δέν με γνωρίζεις; τὴν ἐρωτᾷ;»

— Ὁχι, ποῖος εἶσαι;

— Δέν ἐνθυμεῖσαι τὸν Μανώλη πού τον εἶχατε ὑπηρέτη ῥς τὸ μαγαζί;

— Σὺ, εἰς ἐκεῖνος ὁ Μανώλης; εἶπεν ἡ γραῖα μὲ ἐκπληξιν· πῶς νὰ βάλω μὲ τὸν νοῦ μου πῶς ἐκεῖνος ὁ βρωμοντυμένος ὁ Μανώλης ἔγεινε τέτοιος ἀφέντης;

— Ναί, μὰ πῶς ἔγεινε; θυμᾶσαι μιὰ ῥμέρα, ποὺ ἐπερνοῦσες, καὶ οἱ ἄλλοι ὑπηρέται εἶχαν σηκωθῇ καὶ ἐγὼ ἤμην καθισμένος κάτω, πῶς μου ἔδωκες ἓνα μπάτσο;

— Αἶ, σὰν κυρὰ πού ἤμην, εἶπεν ἡ γραῖα δει-

λῶς, νομίσασα ὅτι ὁ πρῶτον ὑπηρέτης ἤθελε νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίησιν διὰ τὸ ράπισμα ἐκεῖνο.

— Αἶ λοιπόν, ἐκεῖνος ὁ μπάτσος, μ' ἔκαμε ὅ τι εἶμαι τώρα· ἔχω πέντε σπῖτια εἰς τὴν Πόλιν, μαγαζιὰ, περιουσία· ὅλ' αὐτὰ μοῦ τᾶκανε ὁ μπάτσος, γιατί ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μ' ἔκανε φιλότιμον, μ' ἔφερε ῥς τὸν ἑαυτὸν μου· δι' αὐτὸ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια φιλῶ τὸ χέρι πού μου τον ἔδωκε.

Ἡ γραῖα εἶχε συγκινηθῇ κάτω ἀπὸ τὰ ματογυῖα αἷα της οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐδάκρυσαν.

Στραφεῖσα πρὸς αὐτὸν μὲ ἀγαθὸν μείδιγμα:

— Ἀφ' οὗ ἓνας μπάτσος μου σοῦ ἔδωκε τόσα ἄλλα καλὰ δὲν μπορῶ νὰ σου κάνω παρὰ νὰ σου δώσω καὶ ἄλλον ἓνα.

Καὶ ἔθηκε τὴν γεροντικὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς παρειᾶς τοῦ ἀνθρώπου ὅστις ἔκλινεν ἐμπρὸς της, ἐν ᾗ ὅλοι οἱ ἐπιβάται εἶχαν μαζευθῇ τριγύρω καὶ ἔβλεπαν μὲ ἐκπληξιν· ἄλλ' ἡ χεῖρ της δὲν ἐρράπισε τώρα· ἐθώπευσε τὴν παρειὰν ἀνέδῃ ἕως εἰς τὴν κεφαλὴν· τώρα ἔδιδε εὐλογίαν εἰς τὸν φιλότιμον καὶ δραστήριον ἄνθρωπον ὅστις ἀπὸ τὸ τίποτε, ἀπέκτησε μὲ τὴν ἐργασίαν του περιουσίαν, ὑπόληψιν, καὶ ἔκαμε τὴν εὐτυχίαν του μὲ τὰς ἰδίας του χεῖρας.

ΤΟ ΕΞΥΠΝΗΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Μαρίκα, ἐπειδὴ της ἐφαίνετο πολὺ δύσκολον νὰ σηκωθῇ τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε, παρεκάλεσε τὴν μητέρα της νὰ της ἀγοράσῃ ἓν ἐξυπνητήριον.

Εἰξεύρετε, βεβαίως, τί εἶνε τὸ ἐξυπνητήριον, εἶδος ὠρολογίου, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ μὲ πολὺν θόρυβον τὴν ὥραν τὴν ὁποίαν προσδιορίζωμεν.

Ἡ Μαρίκα ἔβαλε τὸ ἐξυπνητήριον πλησίον τῆς μι-κρᾶς της κλίνης, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν δυνατὸς θόρυβος τὴν ἐξύπνησε τὴν ὥραν ὅπου ἤθελε.

Ἐσηκώθη κατευχριστημένη, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπρόσθασε καὶ ἔκαμεν ὅλα τὰ καθήκοντά της, πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν της συνέβαινε συχνά.

Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, καὶ ὅλην τὴν ἐβδομάδα.

Ἀλλ' ἐν πρῶτῃ ἡ Μαρίκα εὐρήκεν ἀφορμὴν ὅτι τάχα ἦτο κουρασμένη· ἔκαμεν ὅτι δὲν ἤκουσε τὸ κτύπημα τοῦ ὠρολογίου, ἐγύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν καὶ ἀπεκοιμήθη.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ ὠρολόγιον ἐκτύπησε καὶ πάλιν, εἰς τὴν συνειθισμένην του ὥραν, ἀλλὰ μολονότι ἔκαμεν ὅσον κρότον καὶ ἄλλοτε, ἡ Μαρίκα δὲν το ἤκουσε.

Ἐσηκώθη ἀργά, δὲν ἐπρόσθασε νὰ μελετήσῃ τὸ μάθημά της, τὴν ἐσήκωσεν ἡ διδασκάλισα εἰς τὸ μάθημα καὶ της ἔδωκε μὴδέν. Ἡ Μαρίκα ἦτο πολὺ δυσαρσετημένη μὲ τὸν ἑαυτὸν της.

Ὅ, τι συμβαίνει μὲ τὸ ἐξυπνητήριον τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲν τὴν συνείδησίν μας. Ἀν ὑπακούσωμεν εἰς αὐτὴν ὅταν μας φωνάζῃ ὅτι μέλλομεν νὰ κάμωμεν κανὲν σφάλμα, θὰ μας φωνάζῃ πάντοτε ὅταν εἶνε ἀνάγκη νὰ μας διδάξῃ τὸ καθήκον μας· ἄλλ' ἂν δὲν ἀκούσωμεν τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἂν δὲν ἀκούσωμεν εἰς τὴν πρόκλησίν της, ἂν συνειθίσωμεν νὰ παρκαύωμεν, ματαίως θὰ φωνάζῃ, δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν δύναμιν νὰ μας ἐξυπνήσῃ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐξετάζεται ὁ μικρὸς Μιμῆκος εἰς τὸ μάθημα τῆς ζωολογίας.

Ὁ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Καὶ τί ἔργον κάμνουσιν οἱ ἀσπορες λοιπὸν ἀφοῦ, ὡς εἶπες, εἶνε φίλεργα ζῶα;

Ὁ ΜΙΜΙΚΟΣ (Μετὰ μικρὰν σκέψιν). Κατασκευάζουν τὰ καστῶρια.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Π. Θεοχάρη.

Εἰς τὸν μικρὸν Τιμολέοντα φέρουν αὐτὰ τηγανητὰ διὰ νὰ γευματίσῃ. Αὐτὸς δὲ τα πλησιάζει εἰς τὸ αὐτίον του μὲ δλον τὸ πιάτο καὶ ἀρχίζει νὰ τα κινῇ.

— Γιατί τα κινεῖς; ἐρωτᾷ ἡ μήτηρ του.

— Για νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε φρέσκα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λιμινάργου.

Ἡ μικρὰ Μερὸπη ἔχασε τὸ ψαλίδι της.

— Γρήγορα, νὰ το ἔρῃς, τῆς λέγει ἡ μαμά της.

Μετ' ὀλίγον ἡ μαμά της τὴν ἐρωτᾷ:

— Τὸ ἤρρες, Μερὸπη;

— Ὁχι, μαμά, δέν το ἤρρα ἀκόμη, ἀπαντᾷ ἡ Μερὸπη, ἀλλὰ κοντεύω νὰ το εὔρω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

Διάλογος μεταξὺ δύο ἀδελφῶν.

ΜΑΡΙΑ (ἀδελφὴ μεγαλειτέρα). Ἀχ, Ἐλένη μου! μὲ ἀφάνισε τὸ δόνει μου ἀπὸ τὸν πόνον. Ἐτσι μούρχεται νὰ το βγάλω.

ΕΛΕΝΗ (ἀδελφὴ μικροτέρα, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς διδουσι τὰ παλαιὰ φορέματα τῆς μεγαλειτέρας ἀδελφῆς της καὶ ἕτι ἄλλο μετεχειρίσθη ἡ Μαρία). ὦ μὴ, Μαρία μου! μὴ το βγάλῃς σε παρακαλῶ, γιατί ἡ μαμά θὰ μοῦ το βάλῃ ἐμένε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέα Π. Θεοχάρη.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΕΤΟΣ Γ'—ΤΡΙΤΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

κατατεθεισῶν ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου 1885.

Ἀθροισμα τῶν μέχρι τῆς 25 παρελθόντος Μαΐου κατατεθεισῶν συνεισφορῶν..... φρ. 28,25
Δ. Ε. Μάξιμος, Πατρῶν..... " 1 —
«Χιών», Ἀθηνῶν..... " 2,50

Φρ. Ἐκ.
Μονὴ τοῦ Ἀρχαδίου, Ἀθηνῶν..... " 5 —
Δημ. Μ. Κωνσταντινίδης, Λάρνακος..... " — 80
Βιρήνη Σ. Γιαννοπούλου, Μινούφια Αἰγύπτου..... " 1 —
Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, Ὁδησσού..... " 3,40

Ἐν ὅλῳ μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου 1885... φρ. 41,95

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

31. Ἑλληνοσούμφωνον. ἡ—ἀ·ε·ῆ—ἄ—ἁ·ή·ἁ·ἁ
—ου, —έ·ω—δ·ι—οὐ·ι·ἁ·ῆ, —ἄ·ἁ—ε·ἁ·α, —ι·ἁ·ι—
δ·ι—ω·ι·ε·ι—ἁ·ἁ—ἁ·ῆ.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μαρίου Καπάνη.

32. Φωνηεντόλιπον. ἡ·δ·ν—φ·λ·ν—κ·μ·ν—π·ρ·ν—
π·ρ·τ·ν—ξ·τ·ς—π·ς—μ·τ·χ·ρ·σθ—τ·ς—π·ρ·τ·ρ·ν—
φ·λ·ς—τ·ς—δ·τ·—λ·π·ζ·—τ·ς—θ—γ·ν—κ·ς—
ς—σ·τ·ς—π·ς—κ·ς—τ·ς—λ·ς—γ·ν·.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Δημητράκη Κοῦ Κοῦ Κοῦ Πετιναράκη.

33. Συλλαβόγριφος.

Τὸ πρῶτόν μου σὲ ἐρωτᾷ, τὸ ἄλλο συμπεραίνει
Τὸ ὅλον μου στήν κεφαλὴν τῶν βασιλέων μένει.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πυγμαλίωνος.

34. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Ἄρθρον τὸ δευτέρον μου,
Κιβώτιον τὸ τρίτον μου,
Ὡς καὶ τὸ σύνολόν μου.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

35. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δευτέρον φωτίζει,
Τὸ σύνολόν μου σὲ τρυπᾷ
Καὶ σ' ἀποκεφαλίζει.

Ἑστάλη ὑπὸ τῶν Ἑννία Μουσῶν.

36. Λεξιγριφος.

Δὲν συνέγραψα ματαίως, καὶ ἐν τούτοις ἐν τῷ ἅμα
Ἐνας μάταιος θὰ γίνω, ἂν μου λείψῃ ἓνα γράμμα.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Βύρωνος.

37. Λεξιγριφος.

Ὀλόκληρον, μὲ πίνεις,
Τούτέστι μὲ ρουφᾷς·
Ἀκέφαλον, μὲ ψήνεις
Ἄν θέλῃς νὰ με φᾷς.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Συμπαθητικοῦ.

38. Λεξιγριφος.

Ἦμην ποτε ἐπίσκοπος κι' ἀπήλυνα τιμῶν
Καὶ ὅμως ἂν τῆς μέσης μου τὸ γράμμα ἀφαιρέσης,
Καὶ ἂν τὸν τόνον τῶν ποδῶν στήν κεφαλὴν μου θέσης,
Ποὺλὶ μεγάλο γίνομαι κ' ἔχω μακρὸν λαίμυρον.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντίππου Τσιτοπούλου.

39. Λεξιγριφος.

Εἶμαι ὅρος τῆς Ἑλλάδος· ἂν με ἀποκεφαλίσῃς
Ὅ, τι σήμερον προσμένεις, αὔριον θὰ εἶνε λύσις.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Κάλυκος Ρόδου.

40. Ἀναγραμματισμός.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἡπείρου· κι' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς
Πάλιν πόλιν θ' ἀπαντήσης.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθερίου Π. Θεοχάρη.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

41. Λένιγμα.

Τρεῖς εἴμεθα, τρεῖς ἀδελφοί, ἀρσενικοὶ συζῶντες·
Καὶ θηλυκοὶ ὑπάρχομεν, κεχωρισμένοι ὄντες·
Ἄψυχοι εἴμεθα κ' οἱ τρεῖς ὁμοῦ καὶ χωριστά,
Ἄλλ' ὅμως ὄνος γίνεται καθεὶς μας χωρὶς τὰ.
Ἐνός μας μόνον τ' ὄνομα ἂν ἀναγραμματίσῃς.
Εἰς ἀνεμον, θεὸν εἰπῇς, σὲ ἡύρα! νὰ ἡ λύσις.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλιζᾶ δ'ρου τοῦ Μεγάλου.

42. Λένιγμα.

Χωρὶς νὰ 'ποῦμ' εὐχαριστῶ ἀμέσως τὸ δεχόμεθα
Καὶ τὸ ἀπολαμβάνομεν, μὰ δὲν το αἰσθανόμεθα,
Καὶ δὲν θὰ το νοήσωμεν
Ὅποταν το ἀφήσωμεν.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Μενιππου τοῦ Κυνός.

43. Λένιγμα.

Ὅσῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω τὴν θεοῦλάν μου κρατῶ,
Ἀλλὰ μόλις ξεψυχήσω εἰς τὸν ἀνεμον πετῶ.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυγράφου.

44. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμέ-
νων ἑνδεκα λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θηρίου.

1. Σῶμα στρατιωτῶν. 2. Ἀντωνυμία. 3. Ἐπιφώνημα.
4. Ἡρώς τῆς Τρωάδος. 5. Χρόνος τῶν ῥημάτων. 6. Ποτα-
μός τῆς Εὐρώπης. 7. Πολίτευμα. 8. Θεὰ τῆς Μυθολογίας.
9. Αἰμοδόρον ζῶον. 10. Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 11. Καρπὸς
γλυκύτατος.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυρουδίου.

45. Ἀκριστοιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων
ὀκτὼ λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου φιλοσόφου.

1. Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 2. Ἀγγελιοφόρος τοῦ
Διός. 3. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 4. Πτηνὸν ἀρπακτικόν. 5.
Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 7. Οὐρά·
νιον σῶμα, 8. Εἶδος φυτοῦ.

Ἑστάλη ὑπὸ τοῦ Οὐρανίου Ἀγγέλου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.

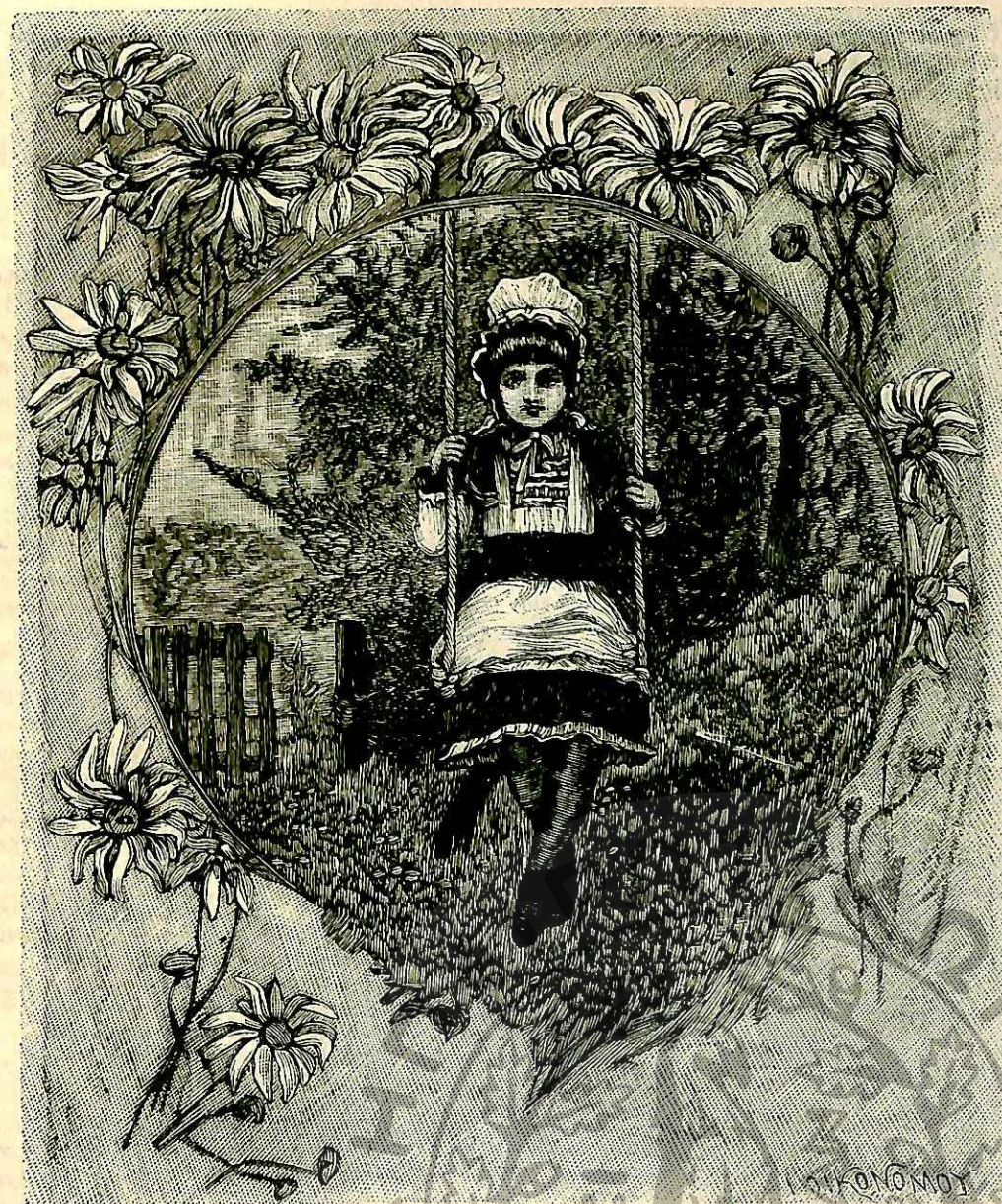
46. Charade.

Voyelle sière est mon premier.
Mot musical est mon deuxième.
Une consonne, mon troisième.
Le contraire de oui, mon dernier.
Enfin un roi grec, mon entier.

ΛΥΣΕΙΣ

16. Πρέπει νὰ ἀγκυλῶμεν τοὺς γονεῖς μας καὶ ποτὲ νὰ μὴ
τοὺς δυσαρεστῶμεν. — 17. Τὸ καλλίτερον μέσον μὲ τὸ δ-
ποῖον εἰμποροῦμεν νὰ ἀπαλαχθῶμεν ἀπὸ ἑνα ἐγθρόν μας,
εἶνε νὰ τον κάμωμεν φίλον μας. — 18. Σίκαλος (Σύ, ἄλ-
λος) — 19. Μυῖα (Μ, ἔα). — 20. Τῆ·ος, Οἶνος. — 21.
Λάρος, Λαός — 22. Βολδός, Ὀλθος. — 23. Τὸ στοχεῖν
Κ. — 24. Κῶς, Πῶς, Φῶς. — 25. Βέλγιον (1. Βόλγας.
2. Ἑλλάς. 3. Λέων. 4. Γαλάζιον. 5. Ἴον. 6. Ὀμηρος. 7.
Νάξος). — 26. Τηλέμαχος (1. Τίτος. 2. Ἡρα. 3. Λάρις
σχ. 4. Ἐκτωρ. 5. Μέντωρ. 6. Ἀριστοτέλης. 7. Χρυσός.
8. Ὀλυμπος. 9. Σικελία.) — 27. Μαραθῶν. (1. Μιλτιά-
δης. 2. Ἀδάμας. 3. Ῥίον. 4. Ἀθηνᾶ. 5. Θέρος. 6. Αἶμος.
7. Νέκταρ. — 28. Μυκάλη (Μὴ κάλλη). 29. Ἀρετὴ πᾶσα
ὑπόκειται βασάνοις. (Ἀρ, ἔτη, πᾶσα ὑπὸ κείτῃ βασάνοις).

— 30. Rapporteur (rat-porte-heur).

Η ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΗΛΙΚΙΑ

Μερικὰ χαριτωμένα παιδάκια ἔπαιζαν εἰς τὸν
κῆπον μιᾶς μεγάλης μαρμαροκτισμένης οἰκίας.

Εἶχαν φάγει διάφορα πράγματα: γλυκίσματα,
ὀπωρικά, κρέμα, καὶ εἶχαν πῖε διάφορα σιρόπια.

Ἦσαν εὐθυμοὶ λοιπὸν οἱ καλεσμένοι τῆς Μαργαρί-
τας Ἀδανέλου. Ὁ καθεὶς τῇ εἶχε φέρει ἀπὸ μίαν
ἀνθοδέσμην, διότι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταε τὰ
γενέθλιά της. Ἡ Μαργαρίτα εἶχε πατήσει τὰ δέκα
τί θωπείας καὶ περιποιήσεις εἶχεν ἰδεῖ ἕως τότε!
Τὰ παιδία ὅσον ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν στιγμὴν

τῆς γεννήσεώς των, τόσο ὀλιγώτερον δικαίωμα
ἔχουν διὰ χάδια· καὶ ὅμως θέλουν νὰ μεγαλώσουν
γρήγορα.

Ἡ Μαργαρίτα ἤθελε νὰ εἶνε δεκαοκτὼ ἐτῶν διὰ
νὰ φορῇ μακρὸ φόρεμα, ὅπως ἡ μεγάλη της ἀδελφὴ
καὶ νὰ μένῃ τὴν νύκτα εἰς τὴν αἰθουσαν ἀντὶ νὰ πη-
γαίνῃ νὰ κοιμᾶται. Με ὅλην λοιπὸν τὴν χαρὰν ἡ
ὁποία τὴν ἐπεριτριγύριζεν, ἡ μικρὰ ἤτο συλλογισμένη.
Πόσον ἀργὰ περνᾷ ὁ καιρὸς, ἔλεγε· νὰ περιμένω
ἀκόμη ὀκτὼ χρόνια...

— "Έλα, Μαργαρίτα, τῇ εἶπε μία ἀπὸ τὰς φίλας τῆς, ἔλα μαζί μας, ἔλα νὰ παίξωμεν.

— Ἐγὼ προτιμῶ νὰ κουνηθῶ καὶ νὰ σὰς βλέπω νὰ παίζετε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

— Δέν μας καταδέχεσαι γιὰτὶ εἴμεθα μικρά, εἶπεν ἓν ἀγοράκι ἐξ ἐτῶν ἄς εἶνε, κάθησε σὺ 'ς τὴν κούνια σου κ' ἡμεῖς παίζομεν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐκάθησεν εἰς τὴν αἰώραν, ἐσταύρωσε τὰ πόδια τῆς, καὶ παρετήρει ἀπὸ μακρὰν τὰ παῖδια τὰ ὁποῖα ἐπαίζαν μὲ εὐθυμίαν.

Ἐν ᾧ σκέπτεται πότε θὰ ἔλθῃ ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος καιρὸς πού δὲν θὰ πηγαίῃ πλέον εἰς τὸ σχολεῖον, νὰ μανθάνῃ γράμματα, ὁ καιρὸς πού θὰ ἔχῃ φόρεμα νὰ σκεπάζῃ τὰ ὑποδήματά τῆς, διακρίνει τὴν μεγάλην τῆς ἀδελφὴν Ἀρτέμιδα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν μεγάλην δεινροστομίαν τοῦ κήπου μὲ μίαν ὀμήλικον φίλην τῆς. Αἱ δύο νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι νομίζουν ὅτι ἡ Μαργαρίτα παίζει μὲ τὰ μικρὰ παῖδια καὶ δὲν ὑποπτεύονται ὅτι εἶνε εἰς τὸ πυκνόφυλλον ἐκεῖνο μέρος τοῦ κήπου, κάθονται εἰς ἓν θρανίον, ὀλίγα βήματα μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀκίνητον κόρην. Εἶνε κακὸν ν' ἀκούουν τὰ μικρὰ παῖδια ὅταν ὀμιλοῦν οἱ μεγάλοι. Καὶ ἡ Μαργαρίτα ἄξιζε νὰ τιμωρηθῇ διὰ τὴν ἀδιακρίσιάν τῆς.

— Διατί κλαίεις, Ἀρτεμις; ἔλεγεν ἡ ἄλλη νεάνις εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς Μαργαρίτας. Μήπως δὲν εἶσαι εὐτυχὴς; Ἐχεις γονεῖς πολὺ καλοὺς καὶ σ' ἀγαποῦν πολὺ διατί λυπεῖσαι;

— Ἀχ, καλὴ μου Ἑλένη, ἀπεκρίθη ἡ Ἀρτεμις, μὲ φωνὴν πολὺ λυπημένην, δὲν εἰξεύρεις ὅτι πρέπει νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν κύριον Ριχέρην, ἄνθρωπον πολὺ καλόν, ἀλλὰ πρόξενον εἰς μακρὸν μέρος. Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν τοῦ γάμου μου θ' ἀναγκασθῶ ν' ἀφήσω τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα, τὸν πατέρα μου, τὴν μικρὰν μου Μαργαρίταν, τὴν ὥραιάν μεγαλοπρεπὴ οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθηκα καὶ ὅπου ἐπέρασα τόσον ὥραϊα ἔτη.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Βροχερά, βροχερά
τὸ φθινόπωρον προβαίνει
κ' εἶν' ἡ φύσις μαραμένη
καὶ τὰ φύλλα ξηρά —
Τὸ φθινόπωρον προβαίνει.

Συννεφιά σκοτεινὴ
'ς τὰ οὐράνια τριγυρίζει,
κάθε δένδρον ξεφυλλίζει
καὶ τ' αὐλάκι θρηνεῖ —
Τὸ φθινόπωρον προβαίνει.

Τὴ φωλὴ χαιρετᾷ
τὸ τρελλὸ τὸ χελιδόνι.
ταῖς φτερούγαις τοῦ ἀπλόνει
καὶ μακρὰν μας πετᾷ —
Τὸ φθινόπωρον προβαίνει.

Μαζευθῆτε, παῖδιά,
θὲ ν' ἀρχίσουν τὰ σχολεῖα
καὶ ἀνοίξτε τὰ βιβλία
μὲ καρδιά, μὲ καρδιά —
Τὸ φθινόπωρον προβαίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μικρὲ μου φίλε,

Η'. Αὐγούστος

Θέλεις νὰ σου διηγηθῶ μίαν μικρὰν ἱστορίαν, Ἄκουσέ την:

«Μίαν φορὰν ἦτο μία δεκάρα' ἐπειδὴ ἔλαμπε κ' ἐγυάλιζε καὶ εἶχ' ὡς ἐπάνω τῆς τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως Γεωργίου, εἰνόμισεν ὅτι ἦτο ἀπὸ χρυσάφι· ἀλλὰ γρήγορα ἐνόησεν ὅτι εἶχε λάθος, ὅτι ἦτο ταπεινῆς καταγωγῆς, ἀπὸ χαλκόν. Ἐμβαίνειν εἰς χαμόσπιτα, τὴν ἐπιαναν τὰ χέρια τῶν πτωχῶν· κάποτε μία γριῖα τὴν ἔδιδε διὰ ν' ἀγοράσῃ πετρέλαιον· ἓνα πτωχοκόριτος ν' ἀγοράσῃ σαρδέλαις· ἓνας ὀκνηρὸς νὰ πιῇ ναργιλῆ· ὅταν ἄγγιζε τὰ βρωμισμένα δάκτυλα τοῦ παντοπώλου τὴν ἐπιανεν ἀηδία· ὅταν τὴν ἐκρατοῦσε τὸ αἰματωμένο χέρι τοῦ κρεσπώλου τὴν ἐπιανε φρίκη· κάθε χέρι πωλητοῦ ἄφηνε ἐπάνω τῆς μία μυρουδιά· εἶχε λερώσει, μαυρίσει, σκουριάσει...

«Ἡ δεκάρα λοιπὸν ἦτο πολὺ λυπημένη· ἦτο σκυθρωπὴ καὶ ὅταν ἐπεφτε κάτω δὲν ἐκούδουνιζε ἀπὸ τὴν λύπην τῆς.

«— Πῶς κατήντησα! ἔλεγε μέσα τῆς· καὶ ὅμως εἶχα τόσον πόθον νὰ γίνω κατὶ!

«— Εἶσαι χρήσιμος, αὐτὸ θάναει, τῆς ἔλεγεν ἡ συνείδησίς τῆς.

«— Χρήσιμος εἶνε καὶ ὁ γαῖδαρος καὶ ὁ χοῖρος, μὰ ὅλοι τοὺς περιφρονεῖ, ἀπαντοῖσε ἡ δεκάρα.

«Ὡμοίαζε μὲ ἄνθρωπον πού ἔχει μέσα του καλλιτεχνίαν καὶ ὅμως ἀναγκάζεται νὰ κάμῃ χονδραῖς δουλείαις.

«— Μὰ συλλογίσου πῶς εἶσαι χάλκινη, τῆς ἔλεγεν αἱ ἄλλαι, δὲν εἶσαι ἀπὸ μάλαμα.

«— Ἐγὼ πταῖω πῶς δὲν εἶμαι; ἔλεγε, καὶ τί μὲ μέλει; θάναει ἐγὼ νὰ εἶμαι καλὴ· ἐκεῖνοι πού γιὰ μόνον τοὺς ἀξίαν ἔχουν τὴν καταγωγὴν τοὺς δὲν ἀξίζουν τίποτε.

«Ἦτο λυπημένη καὶ ὅταν καμμιά φορὰ τὴν ἄφηνε νὰ πῆσιν κανένα χέρι, ἐκατρακυλοῦσε κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ διὰ νὰ μὴ τὴν εὐροῦν, καὶ μένῃ ἐκεῖ καταμόνυχον διὰ πάντα, νὰ συλλογίζεται τὴν κακομοιριά τῆς...

«Ἀλλὰ ποῦ τὴν ἄφηναν! Ἄν ἦτο νύκτα κάποιος ἔφεγγε, δύο, τέσσαρα, ἕξ μάτια ἐσκυδαν, παρατηροῦσαν, πέντε δάκτυλα τὴν ἄρπαζαν καὶ ἄρχιζε πάλιν τὸ βάσανον.

«Κάπως εὐχарιστημένη ἦτο ὅταν ἐπεφτε εἰς χέρια παιδιῶν, ἀλλ' ὅταν καὶ αὐτὰ τὴν ἔδιδαν εἰς τὰ χέρια τοῦ στραγαλατζῆ διὰ νὰ πάρουν καραμέλαις τὴν ἔπαιρνε τὸ παρὰ πόνον· μερικὰ πάλιν πού ἔπαιζαν τὴν ἐκτυποῦσαν ἀλύπητα, ἀσπλαγχνά!.. ὅποιος τὴν

ἐκρατοῦσεν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἰδρωμένη καὶ δὲν ἐννοοῦσεν ὅτι ἦσαν τὰ δάκρυά τῆς ἐκεῖνα.

«Μίαν βραδυὰν ἦτο εἰς τὴν τσέπην ἐνὸς παιδιοῦ, ἐνὸς καλοῦ παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπάγει μὲ τοὺς γονεῖς του εἰς τὴν συναυλίαν πού ἔγινε εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμονοίας διὰ τοὺς ἀρρώστους τοῦ Γαζοχωρίου· δύο ἄνθρωποι ἐγυρνοῦσαν μ' ἓνα δίσκον, καὶ τὸ καλὸν παιδάκι, ἂν καὶ ἔδωκαν οἱ γονεῖς του καὶ εἰμποροῦσε νὰ μὴ δώσῃ, ἂν καὶ ἦτο ἡ μόνη του δεκάρα, τὴν ἔβαλε μὲ συγκίνησιν εἰς τὸν δίσκον.

«Τὴν συγκίνησιν ἐκείνην τὴν ἡσθάνθη καὶ ἡ δεκάρα· καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐκτυποῦσε τίς τὰς, τίς τὰς, ὅσο ἐγυρνοῦσαν τὸν δίσκον.

«Ὅταν τὴν ἄλλην ἡμέραν, μαζί μὲ τὰλλα χρήματα, τὴν ἔστειλαν εἰς τοὺς δυστυχισμένους ἀρρώστους, πού κείτοντο μέσα 'ς τὰ πτωχικὰ καλυδόσπιτα· τοὺς κατακίτρινοι, θερμιασμένοι, μὲ φλογισμένα μάτια, πάνω σὲ ψάθας χάμου, χωρὶς ἱατρικά, χωρὶς τίποτε, καὶ ἔβαλε μὲ τὸν νοῦν τῆς ὅτι μπορεῖ καὶ αὕτη νὰ δώσῃ λίγη παρηγοριά, νὰ δώσῃ λίγη ζωὴ 'ς τοὺς μισαποθαμένους ἐκεῖνους, νὰ τοὺς δροσίῃ λίγον τὸ αἷμά τους, νὰ τοὺς κοκκινίσῃ λιγάκι τὸ μάγουλό τους, νὰ φέρῃ ἓνα χαμόγελο 'ς τὰ χλωμισμένα χεῖλη τους, εἶπε μέσα τῆς:

«— ὦ! μπορῶ νὰ κάνω τὸ καλὸ! σ' εὐχαριστῶ Θεέ μου!..

«Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄρχισε ἄλλη ζωὴ εἰς αὐτήν· ἡ ζωὴ τῆς καλοσύνης· θέλει ὅπου πηγαίνει νὰ κάμῃ μίαν καλὴν πράξιν· θέλει νὰ μὴ τὴν ἐξοδύουν ἔτσι 'ς τὸν ἀέρα· εἶν' εὐτυχὴς ὅταν μία εὐλαβὴς κυρία τὴν ῥίπτει εἰς τὸν δίσκον τῆς ἐκκλησίας πού γυρνᾷ διὰ τοὺς πτωχοὺς· εἶν' εὐτυχὴς ὅταν ὁ φιλόανθρωπος γέρος ἐπιστρέφων εἰς τὸν οἶκόν του, τὴν δίδει εἰς τὴν δυστυχισμένην χήραν, πού σὲ μὴ γωνιά, τυλιγμένη σ' ἓνα παλὸν μαῦρον φόρεμα, μὲ τὰ ὀφθαλμὰ τῆς 'ς τὸ πλάγι, ἀπλύνει δειλὰ τὸ χέρι τῆς, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε, γιὰτὶ ἡ φιλοτιμία κρατεῖ δειμένην τὴν γλώσσάν τῆς...

«Εὐρήκα τὸν προορισμόν μου, λέγει κάποτε· δὲν θέλω δόξαν, δὲν θέλω μεγαλεῖα· μοῦ θάναει νὰ κάμνω τὸ καλὸ· ἡ καλοσύνη εἶνε ἡ δόξα μου.

«Καὶ ἂν κατακυλῇ ἀπὸ κανένα χέρι δὲν κρύβεται εἰς καμμιά γωνιά, ἀλλὰ μένει 'ς τὴν θέσιν τῆς, νὰ φαίνεται, νὰ τὴν πάρουν νὰ τὴν δώσουν!..

«Ἄν σου τύχῃ, μικρὲ μου φίλε, αὕτη ἡ δεκάρα, δόσε τὴν εἰς κάποιον πού ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ βοήθειαν· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔχει κανέν ξεχωριστὸν σημάδι, διὰ